

EIN - STEIN 8.

Ára: 139.90 Ft
(követve az inflációt)

A Tolnai Lajos Kéttannyelvű Gimnázium Diáklapja
1995. május, V. évf. 8. szám

EIN - STEIN 8.

Impresszum

Főszerkesztő: Fonyódi Péter

Főszerkesztő helyettes: Mészáros Ágnes

Főkatínéni: Feketéné Bíró Katalin

THE TEAM: Tuli Hilda /1.a/, Farkas Erzsébet, Tóth Hajnalka, Tóth Roland /1.b/, Berger Zoltán, Frei Nándor, Homolya Henrik, László Zsófia, Nagy Dávid, Nyíró Szabina, Szántó Margit, Szentesi Ágnes, Schlichter Csilla, Torma Béla, Varga Katalin, Vili Tamás /2.b/, Könyv Ágnes /2.c/, Gáspár Olga /3.a/, Mácz Katalin, Rideg Zsuzsa /3.b/, Andi Mónika, Bankós Teréz, Horváth Szilvia, Kapéter Eszter, Palásti György, Régi Gabriella /3.c/

Külső munkatársak: Gáspár Gergely, Horváth Anita /2.b/, Szabó László, Hum Zsuzsa /1.a/, Stocker Dávid /2.a/, Szabó Eszter /3.b/, Metzger Tímea, Mészáros László /4.b/, Weisz Péter, Kasznár Gyula, Pál-Kovács Gábor, Schilli István /4.a/, Dávid Krisztina /Garay Gimnázium/

Gazdasági Pénzbehajkurászó: Vracz Annamária /2.b/

Firkálmányok: László Zsófia, Klippel Erika /2.b/, Régi Gabriella /3.c/

Köszönet: a Mark-Komm Kft-nek és Dránovics Istvánnak a mindennemi segítségért

Deutsche Korrektur: Magister Gerald Lang, Humné Szentesi Katalin

Szponzorok: Paksi Atomerőmű Rt.
Kernler Söröző
Delta Áruház

Vielen Dank an Herrn Günzel für die finanzielle Unterstützung

Felelős kiadó: Petz Péter igazgató

Készült: Séd Nyomda Szekszárd

Már megint ...

Hurrá, már megint itt az Ein-Stein!

A változások viharát ebben a félévben is sikeresen átvészelte kis szerkesztőségünk. Ezúttal a nyomdára került sor. Ezügyben a Mark-Komm Kft-hez fordultunk, akik számítógépek terén is jelentős segítséget tudnak nyújtani - a segítséget ezúton szeretném megköszönni -, mert ebben a tekintetben az újság egyre szerényebbé válik, arról nem is beszélve, hogy egyes zavaró tényezők (kisérettségi, és egyéb évvégi kellemetlenkedések) miatt nem lettünk volna képesek a hagyományos procedúrát követve dolgozni (egy hét éjjel-nappal). Ennek már a címdalalon látható következménye a 139,90 forintos ár. Gondolom sokakat megdöbönt a háromjegyű szám, de engem is lesújtott, amikor meghallottam, hogy a nyomda költsége hatjegyű szám lesz. Ez az ár tehát nem rajtunk múlott és egy hasonló terjedelmű könyv (ami mellesleg nem is a suliújságokat) is kerül ennyibe. Mindazonáltal remélem, hogy a négyszáz példány el fog fogyni, mert az Ein-Stein jövője ettől függ.

A komoly témát félretéve evezünk kellemesebb vizekre! Megpróbáltuk tartani újságunk tartalmi színvonalát, annak ellenére, hogy az oldalszám nem erre utal. Ennek megint csak anyagi okai vannak. Az utolsó húsz oldal egy évkönyv részt foglal magába, mely új és remélem beválik. A suliban ötven éve most jelenik meg először évkönyv és ezzel újra fel szeretnénk ébreszteni a hagyományt, Ein-Stein keretet és ízt adva neki. Ez a néhány oldal csak az idei év eseményeire vonatkozik, de talán egyszer majd az utóbbi évtizedek elmaradását is sikerül pótolnunk.

Próbáltunk megfelelni annak a kritikának, mely a kollégiumot és a gimit érintő cikkek kis számát kifogásolta, de azért az újságban szép számmal akadnak novellák, versek és különböző témákat érintő fejtegetések is. Úgy érzem, ez a szám kicsit az érzelmek, a szerelem felé kanyarodott, így esetleg azt is rá lehet fogni, hogy ezek jegyében készült. Talán ennek, talán másnak tudható be a német nyelvű cikkek számának enyhe megfogyatkozása, de most így alakult. Majd legközelebb behozzuk.

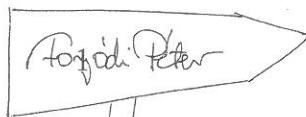
Jó néhány oldal foglalkozik napjaink sötét problémáival, mint az AIDS és a kábítószer. Ezeket a véresen komoly témákat azonban ellensúlyozza az elő-elővillanó humor (na meg a sórívás, az uborkaevés, a lovaglás és aranyat köpködés és még néhányan rajtuk kívül).

Szívből remélem, hogy megtaláljátok a lapban a kedveteekre valót, annál is inkább, mert néhány ember - köztük Fekete Tanárnó is az érettségi dolgozatok javítása közben - igazán beleadott mindent.

Remélem a nyáron sok időtök lesz olvasni és a nyolcas Ein-Stein szerez majd néhány kellemes percet Nektek.

Jó szórakozást!

Viel Spaß beim Lesen!

“Ami fontos, azt nem lehet látni...”

Van egy könyv, amit ha elolvasok, mindig szomorúság fog el. Pedig már sokszor olvastam. Mégis. Igen. A kis herceg. A kis herceg, ami gyerekeknek íródott, de egy felnőtt sokkal többet tanulhat belőle. Mert egy felnőttnek is van mit tanulnia. Sőt!

“A nagyok semmit sem értenek meg maguktól, a gyerekek pedig belefáradnak, hogy örökké magyarázgassanak nekik” - olvasható a Kis hercegben.

Akis herceg talán segít abban, hogy felnyissa a felnőttek szemét, és rájöjjenek arra, hogy ha nem értik meg egy gyerek beszédét, akkor az még nem jelenti azt, hogy sületlenségeket beszél. Csak sokkal egyszerűbb nem érteni valamit, mint rágondolni arra, hogy a valamikori gyerek még most is bennünk él. Egy felnőttnek úgy kellene viselnie magát, hogy a korábbi gyerekeknek, aki volt, ne kelljen szégyenkeznie miatta.

Ám a felnőttek elfelejtik, milyen is volt gyerekek lenni. Az ember egész életében a felnőtt korára készül. Erre készítik fel otthon és az iskolában. De emellett nem ártana megtanulnunk azt sem, hogy nem mindig az ész vezet a helyes útra. Egy gyerek tudja ezt. Hiszen ha az ész vezetne a jó felé, honnan tudná, merre induljon? Még nem járt iskolába, nem tanult irodalmat, matematikát, nyelveket. Ilyen téren nem tud még semmit. Ám mégis a helyes úton jár, mert nem úgy néz, mint a felnőttek. A felnőttek mind a szemükkkel keresnek.

“Csakhogy a szem vak. A szívünkkel kell keresni.” - tanácsolja a Kis hercegben a róka.

“Ami fontos, azt nem lehet látni.” Ha egy felnőtt a szívében érez valamit, azt a gyermekkorából hozta magával.

Mert az érzéseket nem tanfják sehol. Épp ezért igazi érzésekre csak egy gyerek képes, mert nem befolyásolja semmi, és nem hajtja semmilyen érdek. Igaz barátokat is csak egy gyerek vagy kamasz képes szerezni.

“Nincsen szebb kora az emberiségnek, mint az első ifjúsági éve. Azon láncok, melyek akkor köttetnek, nem szakadnak el örökké, mert nem a világban kerestük még akkor a barátokat, hanem barátainkkal leltük fel az egész világot.”

Egy gyerek a szívével keresi a barátokat, ám a felnőtt az eszével is! Bár a felnőtté válás sem jelenti feltétlenül azt, hogy teljesen feladod gyermekkori énedet. Persze megkomolyodsz, más iránt fogsz érdeklődni, de soha nem szabad elfelejtened gyermekfejjel gondolkodni. Hiszen egyszer te is szülő leszel, és lehet, hogy a te gyerekeid ugyanúgy kérdik majd, miért nem vagy képes megérteni őket, mint ahogy te kérde most szüleidet.

Ha nem teszel semmit, te is ilyen szülővé válsz. Ám, ha tollat és papírt ragadsz, és leírod az érzéseidet, nem felejtet el őket, és talán könnyebben állsz a szülői problémák elé. Senki sem fog bolondnak nézni, ha esetleg naplót vagy valami hasonlót írsz. Különben sem kell mindenkinek tudni róla. Ha most visszagondolsz néhány korábbi cselekedetedre, ami akkor fontosnak és helyesnek tűnt, úgy érzed, hűlyeséget csináltál, s a fontossága is eltörpül. Így lehetnek ezzel a felnőttek is. Nem értik, hogy miért kell olyan nagy ügyet csinálni például az első szerelemből. - Hiszen úgyis annyi jön még utána - mondják. Csakhogy ez neked életbevágóan fontos és úgy érzed, te vagy a legboldogabb a világon. Aztán jönnek a szülők, és néhány megjegyzéssel

máris visszarántanak a rózsaszín felhőkről a földre.

Am ilyenkor lépnek a képbe a barátok. Rájuk számíthatsz, és biztos lehetsz benne, hogy nem fognak a tanulással nyúzni szerelmed egekig magasztatásának kellős közepén. Szóval ne csüggedj! A felnőtté válással nem jár együtt feltétlenül a túlzottan reális gondolkodás. Gondolj arra, hogy szegényeknek sok gondjuk van - többek között veled is - és nem mindig érnek rá romantikázni. A kis hercegből azonban meg lehet tanulni emlékezni a gyerekkorra, hiszen " Nem múlik el semmi, ha nem felejtjük el, és élnek az emlékek még valahol." Ha egyszer olyan helyzetbe kerülsz, hogy a szíved és az eszed mást sűg megoldásnak, gondolj arra, hogy nem mindig az ész vezet a helyes útra, mert: " Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan. De az igazságot átéri a lelkünk..."

Mészáros Ágnes

2.b

Mint a madár

Tavas van, mégis hideg. Minden egyhangú, szürke. Milyen nagyszerű lenne csak egyszer, egyetlen egyszer felemelkedni az emberek fölé, és szállni mindig magasabbra, soha meg nem állni, soha vissza nem nézni. Nem nézni meg azt a sok ocsmány dolgot, amit magunk után hagyunk. Pedig azt kellene! Szemét, mocsok, mérhetetlen bűnözés, éhinség, halál! Változtatni kellene egyes apró részleteken, talán az egész életen, hisz' a te életed a világ csak egy apró pillanata...

Fázom. Átjár a hideg... Sehol egy felcsillanó napsugár? Mikor lesz már nyár? Mikor?? Repülni szeretnék, mint a madár. Lassan vitorlázni a fel-feldühödő, hideg szelek szárnyán. Szeretném egyszer fentről látni, hogy bújik elő a vészjósló felhők mögül a nap. De bújjon már! Mért várat magára? Mikor borítja már be fényével ezt a rideg tájat? Reszketve próbálok előre pillantani a nem létező jövőmbbe. De hát elveszek a gondolataimban... Harcolok a vágyaimért, s próbálok csitítani a dúló vágyakat... Nem megy. Küzdök, de reménytelenül... Hasztalan képzelem el azt az iszonyú életet, amit az emberek élnek nem segíthetek vele senkin, még önmagamon sem. Ennek az egésznek így nincs értelme. El kell terelnem a figyelmemet! Mire, kire gondoljak? Rád? Te is rejtély vagy önmagadnak. Hát még másnak! Örök titokzatosság, mindig viharos napsütés. Hogy fogalmazzam, hogy megérts? Nem lehet leírni az emberi érzéseket, esetleg csak utalni lehet rájuk. Az ember naponta kb. 10000 szót használ, mégse tudja kifejezni az igazi gondolatait...

Én nem értem az életet. De azért jó, hogy van. Élvezni kellene! Páratlan eseményekkel tarkítani, és szívekben őrizni. Attól nem kell tartanod, hogy elfelejtheted, hisz' ha már a szívedbe zártad, nincs baj:

“A SZÍV NEM FELEJT”

Andi Mónika

3.c

Mit Handball durch Europa

Bisher machten viele, denen ich über meinen Aufenthalt in Dänemark erzählte, ganz große Augen, als sie erfuhren, daß ich, um Handball zu spielen, in den fernen Norden reiste. Da fand ein internationales Handballturnier statt - war meine Antwort. Dann sollte ich immer erzählen, wie es war und jetzt, habe ich vor, das zu tun.

Irgendwann im zweiten Halbjahr - ich kann mich nicht mehr erinnern wann genau - kam die tolle Nachricht: einige Leute aus der Handballmannschaft können vielleicht mit einer Auswahlmannschaft von Komitat Tolna nach Dänemark fahren. Wir mußten nur ausgewählt werden. Bald stellte sich aber heraus, daß wir uns nicht mal besonders bemühen mußten, um in das Team zu kommen, weil nach dem dritten Training so wenig Leute da waren, daß von einer Auswahl nicht mehr die Rede war.

Wir waren also Mannschaftsmitglieder. Varga Péter war in der fünften Altersgruppe, Csoki, Kovacsik Gábor, Gáspár Gergely und ich waren in der vierten. Zu Hause, vor dem Turnier waren die Mannschaften kaum zusammen. Es wurden zwar fünf oder sechs Trainings organisiert, aber selbstverständlich war es nicht ausreichend, um einander kennenzulernen und vor allem sich an die Spielweise der anderen zu gewöhnen. Meine persönliche Meinung ist, daß wir mindestens zehnmal so viel Zeit miteinander verbringen hätten müssen, um ein richtiges Team zu werden, und um gegen die dänischen und deutschen Spieler - von denen manche die Gestalt und Größe eines Eisbären hatten...vielleicht ist die Luft dort besser, daß sie so groß geworden sind - eine Chance zu haben. Hauptsache, wir haben unser Bestes gegeben (die Götter bestimmt). Es hat anscheinend nicht genügt, weil die vierte Altersgruppe sowie auch die fünfte bei den Jungen mehr Spiele verloren, als gewonnen hat. Die Kleineren und die Mädels waren wesentlich erfolgreicher. Sie haben es geschafft ins Semifinale zu kommen, aber leider mußten wir ihnen nicht mehr allzulange die Daumen drücken. Schade! Wir haben es so gern getan. Das Fanteam war immer hervorragend, egal, ob es männlich, weiblich, oder gemischt war. So viel habe ich seit meiner Babyzeit nicht mehr geschrieben. Das Turnier, als Ereignis und Erlebnis war sehr schön und interessant. Alles war erstaunlich perfekt organisiert von der Seite der Gastgeber. Esbjerg, diese -mit dänischen Augen gesehen- ganz große Stadt hat insgesamt zwölf Sporthallen und zu dem einige Schwimmhallen. Außerdem wenn man in die Stadt fährt, sieht man immer wieder das grüne Gras der Fußballplätze und anderer Sportanlagen.

Das Turnier dauerte eigentlich nur drei Tage lang. Von 7 Uhr morgens, bis 23 Uhr abends wurde fast pausenlos in allen Sporthallen gespielt. Die ermüdeten aber lustigen kleinen Gruppen zogen mit den typischen dänischen Autobussen von Halle zu Halle. Wir hatten auch ein paar mal die Gelegenheit, den dänischen Baustil zu bewundern, dessen Elemente fast nur aus roten Ziegeln bestehen. Die Spiele dauerten zwar nur 2x14 Minuten lang, aber man mußte mindestens so viel laufen, wie normalerweise in 2x25 Minuten, wenn nicht mehr. Man konnte allerdings auch während dieser kürzeren Spielzeit einiges dazulernen. Besonders die Größeren hatten es schwer, weil da die Angriffe manchmal ziemlich schnell abliefen. Wie gesagt, wir waren keine richtigen Teams und das bedeutete für die anderen Mannschaften einen großen Vorteil.

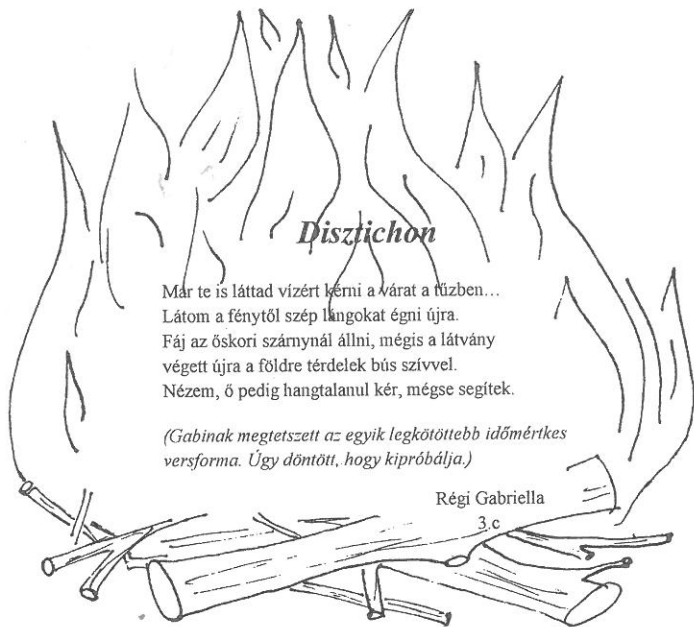
Über unseren Aufenthalt in Deutschland gibt es nicht viel zu erzählen. Wir verbrachten insgesamt drei Tage an einem Ort, namens Bad Wisheim. Wir schliefen in einer Judohalle, alle zusammen. Lustig, lustig!

Unterwegs nach Hause hatten wir hier auch ein Spiel, wir waren aber ein bisschen ermüdet. Ich lag mehr am Boden, wenn ich spielte, das lag aber unglücklicherweise nicht an der Müdigkeit. Am Ende kann ich nur sagen, daß die Reise nicht sinnlos war - wir haben schließlich auch die Nordsee gesehen-, man kommt ja nicht jeden Tag nach Dänemark. Mir gefiel das flache Land mit seinem oft unfreundlichen Wetter trotz aller Strapazen sehr. Da wir alle Kosten selbst übernehmen mußten, möchte ich der Schule, Herrn Petz und allen, die uns finanziell unterstützt haben, vor allem unseren Eltern einen riesengroßen Dank aussprechen auch in Namen der anderen.

Man hat darüber diskutiert, daß die Mannschaften später auch noch zusammenkommen und spielen sollen. Mal sehen was daraus wird. Vielleicht kann ich in der nächsten Ausgabe auch etwas davon berichten.

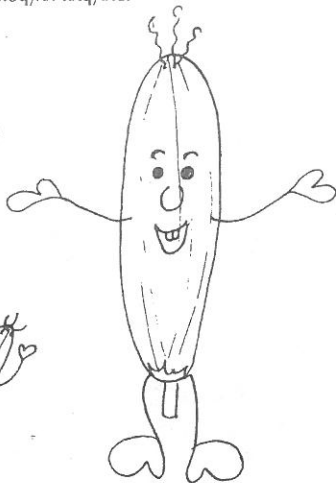
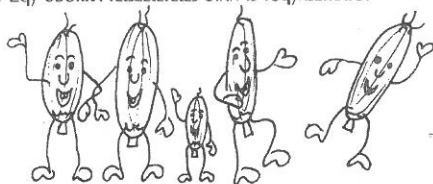
Fonyódi Péter

2.b

Miért jobb az uborka a férfiaknál ?

1. Egy átlagos uborka legalább 20 cm-rel hosszabb .
2. Az uborkák legalább 2 hétig kemények .
3. Egy uborka NEM magyarázza meg neked, hogy a méret nem számít .
4. Egy uborka NEM jön túlzottan izgalomba.
5. Egy uborkát könnyű felszedni.
6. Egy uborkát az ABC-ben megfoghatod, hogy tudd milyen kemény, amit hazaviszel.
7. Egy uborka minden reggel békén hagy.
8. Egy uborkával elmehetsz moziba úgy, hogy a filmet is látod.
9. Az autós moziban maradhatsz az első ülésen, mert az uborka megvárja amíg hazaérsz.
10. Egy uborka NEM kérdezi : - Ugye én vagyok az első ?
11. Egy uborka NEM mondja el a többinek, hogy már nem vagy szűz.
12. Egy uborkának NEM kell többször eljátszani, hogy szűz vagy.
13. Egy uborka NEM szól bele az öltözködésedbe.
14. Annyi uborkát tarthatsz, amennyit csak akarsz.
15. Egy uborkát akkor kell csak megenni, ha te is kívánod.
16. Egy uborka NEM lesz féltékeny a nőgyógyászra vagy a fodrászra.
17. Egy uborka SOHASEM fog jelenetet csinálni, ha más uborkák is vannak a hűtőszekrényben.
18. Akármilyen idős is vagy, mindig kaphatsz egy friss uborkát.
19. Egy uborkát NEM érdekli, hogy a hónap hányadik napja van.
20. Egy uborka NEM alszik el rajtad és NEM horkol.
21. Egy uborka MIATT NEM kell egész hónapban izgulni.
22. Egy uborka SOHASEM veszi fel helyetted a telefont, és NEM kéri kölcsön a kocsidat.
23. Egy uborka NEM eszi meg az összes kajádat és NEM issza meg az összes italt.
24. Egy uborka NEM hagyja a koszos gatyáját a földön.
25. Egy uborkával a WC ülőke mindig úgy marad, ahogyan hagytad.
26. Egy uborka SOHASEM hagy el egy :
 - másik nőért,
 - másik férfiért,
 - másik uborkáért,
27. Egy uborkáról NEM derül ki menetközben hogy :
 - nő
 - penicillin kúrán van
 - kedvel téged, de az öcsédet szereti
28. Egy uborka SOHASEM akar kisuborkákat.
29. Egy uborkát könnyű dobni.
30. Egy uborka felszeletelés után is fogyasztható.

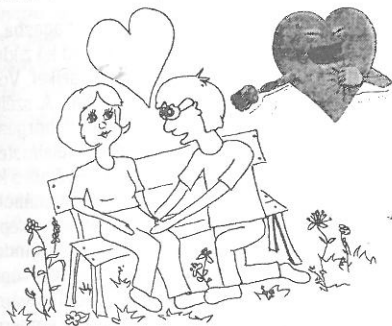

A szerelem

Egy "érzéketlen" tudós szerint a szerelem a szeretett személy iránti vágyban és odaadásban megnyilatkozó, nemi vonzalmon alapuló érzelem. Valaki szerint olyan érzés, amikor minden mást elfelejt az ember, és csak ŐRÁ tud gondolni.

Más úgy vélekedik, hogy a szerelem olyasvalami, ami által olyanok tudom elfogadni Öt, amilyen. Egy uruguayi költő - Mario Benedetti - így fogalmazza meg a szerelmet: "A szerelem egy szép és önzetlen öböl, ahová hajók jönnek, majd elmennek. Jönnek madarakkal, jóslatokkal, és elmennek sötét, felhős égbe kürtölve. Hajók jönnek, majd elmennek, de Te, kérlek ne menj el!"

Egy régi bölcs ember szerint "a szerelmet nem lehet keresni, a szerelemmel csak találkozni lehet. Szeretni annyit jelent, mint igazat adni annak a személynek, akinek nincs igaza!" Ezek mind igazak, de alapjában véve szerintem a szerelem valami megfoghatatlan, valami érinthetetlen, amit nem lehet csak úgy szavakkal megmagyarázni. Én mégis ezzel próbálkozom...

Mert hogy mi ő? "Azt el nem mondhatom, mert nincs rá szó, nincsen rá fogalom!" Most biztosan azt gondoljátok, ha a szerelmet nem lehet megmagyarázni, akkor én mi jogon fogok bele egyáltalán ennek a cikknek a megírásába. És igazatok van. Tulajdonképpen nem is akarom igazán megmagyarázni a szerelem fogalmát, hiszen tudom, hogy végtelen olyan dolog van a világon, amit nem lehet megmagyarázni. De én úgy gondolom, hogy a szerelem a legnagyobb szerepet tölti

be egy ember életében. Főleg, ha az az ember 15-20 év közötti. Ezért beszélni kell róla.

Minden gyerek elkezd kamaszodni, serdülni. Te is. És ha látsz egy helyes fiút/lányt, valami furcsa érzés kezd el motoszkálni benned. Valami picit dolog, amivel azelőtt még nemigen találkoztál, és ami forrósággal tölti el az egész tested. És ez nagyon jó érzés. De igazából akkor jelenti a legtöbbet, ha viszonyozzák az érzéseidet. Mert akkor tudod, hogy van valaki, aki melletted van, aki vigyáz rád, akire számíthatsz.

"Olyan szép tudni, hogy létezel. Akkor érzem, hogy élek, és amikor ezt mondom, nem azért mondom, hogy jöjj a segítségemre futva, hanem azért, hogy tudd: Te mindig számíthatsz rám!" Jó érzés tudni, hogy nem vagy egyedül. A legjobb pedig az, hogy tudod, neki is szüksége van rád!

Úgyhogy ne taszítsd el magadtól a barátokat, mert a barátságból még szerelem is lehet, és lehet, hogy ez a szerelem meghatározza majd egész életedet.

Végezetül egy vers, mely szerintem mindent kifejez:

"Már régóta tetszel valakinek, s ez a valaki most szerelmes beléd.

Ha jössz, a szíve úgy dobog, s ha meglát, rögtön mosolyog.

Mert valakinek te lettél a napfény,

s valakinek már csak te vagy a fény.

Vedd észre és mosolyogva nézzél rá!

Csak hívnod kell, s szavadra rögtön eléd áll,
 hisz megint vár, s titokban utánad jár.
 Előtted már nem titok, bevallom én vagyok.
 Nem mondtam, hogy szeress, nem mondtam, hogy gondolj rám.
 Ha nem vagyok szívedbe zárva, úgy hiába mondanám.
 De ha egyszer mindenki elhagy, ki talán szeretett,
 lesz, ki téged elfeledni nem fog, ez pedig én leszek.
 Csak annyit emlékül kedveset, szépet,
 Ki e pár sort írta, nagyon szeret Téged!"

Szentesi Ágnes
 2.b

AZ ELTEMETETT VÁROS

Hatalmas robbanás verte fel a csendet. A Vezúv kúpjából vulkáni gáztömeg tört a magasba, s eltakarta a napot. A világ elsötétült. Hatalmas lángnyelvek villantak fel, s milliárdnyi apró kő zúdult a városra. Az emberek fejükhöz kapva rohantak, hogy megmentésük legféltettebb kincseiket. Volt, aki a tengeren keresztül próbálta életét menteni, de mégis a habok közt lelte halálát. A széles kőutcákon egymást taposták az emberek, a kétségbeesett sikoltások néha még a vulkán dübörgését is túlharsogták. A véget nem érő poreső pedig csak zúdult az utcákra, terekre, házakra, s félelmetes, halálos takarót borított a városra. Pompei eltűnt a föld felszínéről. A Vezúv lábánál fekvő apró kis város pár perc alatt a múlté lett. De ez még nem volt elég. A vulkánóriás csak ontotta magából a vörösen izzó lávát, rá az esetleg megmenekült lakosokra. Évszázadok során a várost teljesen belepte a gyom, s az újabb kitörések több, mint hat méteres magasságig lepték el Pompeit minden kincsével együtt. S nemsokára már teljesen el is felejtették az eltemetett várost. 1748-ban végre elkezdték a feltárást Pompei antik kincsei után. Csak jóval később, 1860 után kezdődött a város teljes feltárása először a nyugati, majd a keleti résszel. S így tudtuk meg, hogyan éltek az emberek ebben a kis olasz városkában. Szinte a mindennapi élet apró pillanatai tárulnak elénk, ahogy a látvatenger mélyéből kibontakoztak az apró házak. A feliratok a falakon, a gyerekek rajzai, a hirdetmények az utcákon, a kenyerek a pékműhelyekben, a gyümölcsök a tálakban, mind-mind a félbemaradt élet maradványai. De aki végigsétál a hatalmas, köves utcákon, sajnos még mást is láthat. A katasztrófa néhány áldozatát, akik a haláltusa görcsében égtek meg a forró láva alatt. A később kihűlt vulkáni réteg megőrizte formájukat, és az alakokat gipszsel rekonstruálták. Így láthatja mindenki az élet utolsó pillanatát, az emberi arc legvégső gesztusát. A testek között találunk egy kutyát is, mely gazdájával együtt menekült a katasztrófa elől. Ezek az élet legféldalmasabb szobrai. S a romok felett ott emelkedik az élet ura, a hatalmas vulkánóriás, a Vezúv. Utoljára 1944-ben, a nagy világégést záró évben tört ki. Azóta lecsendesült, kialudt. Vagy mégsem?! Már az ókorban is veszélytelen, rég kialudt vulkánnak álcázta magát, s engedte, hogy a hangyaemberek szívós szorgalma kúpjaig megvelje, majd váratlanul lecsapott, s újabb katasztrófát zúdított a világra. 1845-ben egy kutatóálommást létesítettek rajta, de ekkor még működött. Majd olyan vaspályát építettek, melyeken egész a kúpjaig fel tudtak kapaszkodni az érdeklődők, s belenézhetek a vulkán lelkébe. De mindezek ismét elpusztultak egy újabb kitörés alkalmával. Napjainkban már teljesen hallgatatag. Még enyhe gőzfelhőt sem pöfékel magából, mint annak előtte. Úgy látszik végre fejet hajtott az emberiség előtt, s hallgatagon is gyönyörű látványt nyújt minden embernek!

Tóth Hajnalka
 1.b.

Menekülés

Alkonyodik... A lenyugvó nap utolsó sugaraival vörösre festi a horizontot. Az utca hallgat. Néma csend. Az emberek meleg kabátjaikba burkolózva sietek dolgukra. Fel sem tűnik az a fiatal lány, aki fejlehangja kerülgeti az embereket. Szeme könnyben úszik, fejében zavaros gondolatok kergetik egymást. A játszótér előtt halad el. Eszébe jut egy régi-régi nyár. Szüleivel vidámparkba mentek aznap. Színes forgatag, körhinta, vidámság. Áhítattal suttozta: vidámság.

Ahíttal hűvös burkolatára, de nem érzi a hideget. A külvilág már nem létezik számára, csak zokog, zokog. Ahogy visszagondolt a mai napra, rájött, milyen boldog is volt, míg meg nem tudta a hírt. Amikor osztályfőnökője magához hívatta, érezte, hogy valami nagy baj történt. Most is hallja ezt a beszélgetést:

"- Anna, szeretnék veled beszélni. Ül le!
-Igen, tanárnő. Csak nincs valami baj? - a választ lélegzetelvonóan várta.

-De igen - szünetet tartott, hogy megegyezzen végiggondolja, hogy is közölje a szörnyű hírt, szüleid balesetet szenvedtek. Egy kamion beléjük rohant. Sajnos mindketten meghaltak."

Megháltak, megháltak... pár betű, és mégis milyen jelentőséggel bír. Most is visszhangzik a fejében, de nem tudja felfogni. A mosolygó arc, a simogató kéz, a vigasztaló tekintet nincs többé. A telefon csörgése riasztja felhátsúságából. Kiabálni szeretne! Hát senki sincs rá tekintettel?! Miért nem hagyják nyugodtan?! És miért nem akadályozták meg, hogy megtörténjen?! És aki a kaminot vezette, miért nem figyelte? Miért? Miért? Miért?

Ezernyi kérdés, de nincs rá válasz. Odamegy a telefonhoz és felveszi.

-Tessék!

-Anna, te vagy az? Mária néni vagyok.

-Mégis ki lenne? Egy kísértet? Vagy talán a szomszéd néni? - lelke mélyén tudta, nem szép dolog osztályfőnökével kiabálni, de jól esett neki, hogy haragját rázúdíthatja valakire. A vonal túlsó végén lévő hang azonban továbbra is barátságos maradt:

-Azért hívtalak, hogy jól vagy-e, vagy nincs-e valamire szükséged. Tudom, mint mondtad, egyedül szeretnél lenni, de értesítettem édesapád nővérét. Már útban vannak feléd.

-Rendben.

Elköszönt, majd lerakta a kagylót. Már megint emberek jönnek a részvételylányításokkal! Hogy unja már őket! Nem volt elég az iskolában, majd a rendőrségen belőle?! Segíteni úgysem tudnak! Még szerencse, hogy nagykorú. Múlt héten töltötte be a tizenennyolcat. Milyen boldogok is voltak! De csak voltak! Hirtelen érzéketlen nyugalom vett erőt rajta. Felment a szobájába és kivett a fényképalbumból egy képet, ami hármójukat ábrázolja a vidámparkban. Ahogy ránéz a képre, újabb sírógörcsöt kap. Hirtelen feláll, magához veszi megtakarított pénzét, és kirohan. Ki a házból! El innen! Minél messzebbre! Csak fut, fut és fut. Az ismerős házak egyre inkább eltűnnek mögötte.

Később kifulladva megáll és körülnéz. Omladozó házak, sötét utcák, mindenhol szemét, az aszfalton narkósok és részegek fekszenek öntudatlanul. Önkéntelenül is megborong. Azt sem tudja, hol van. Végül bemegy egy füstös levegőjű étterembe. Az asztalok sirtól ragadnak, a székeken pedig alkohalmámorban lévő emberek ülnek. Alig érthető beszédük félelemmel tölti el a lányt. Megjegyzésekkel kísérve jut el a bárpultig.

-Telefonálni szeretnék! - a nagy zajban nem hallatszik Anna hangja, és a csapos is gúnyosan méregeti. Mikor végre megértette vele, hogy taxit szeretne hívni, az lenézően kinevette, és nem is foglalkozott többet a lánnyal, aki már újra a sírás határán állt. Vágyakozva gondolt meleg szobájára. Visszaemlékszik, szülei hogy tiltották az ilyen helyektől! És milyen igazuk volt! Ekkor egy fiatal fiú odament hozzá, és durván megragadta a kezét:

-Gyere, te nem ide való vagy!

A lány először ellenkezni akart, de amikor meglátta a fiú barátságos tekintetét, követte. Amikor már a sokadik utcán haladtak át, bátorsága egyre fogyott, már éppen meg akart állni, mikor elindultak felfelé egy lépcsőházban. Ez a környék kicsit kultúráltabbnak látszott, de a lakói nem sokban különböztek a kocsmá vendégeitől. Végül beléptek egy kicsi lakásba, ami nem volt túl bizalomgerjesztő Anna számára. Legszívesebben kirohant volna az utcára, de úgy döntött, marad, ahol van. De mit is csinálhatna ilyen környezetben? Vagy otthon? Lakásukban ott vannak a rokonok. De nem a szülők... Erre a gondolatra újra elszomorodott.

-Krisztián vagyok. - törte meg a csendet az idegen.
-Én Anna. Itt laksz?
-Igen. Nem túl jó, mi? De azért megteszi. Tudod az öregemék nem kíváncsiak rám, így

kénytelen vagyok magamról gondoskodni. - közben büszkén mutatta kis lakását. Végül aggódóan a lányra nézett:

-Nem vagy éhes?

Anna most jött csak rá, milyen régen is evett. Kétkedve gondolt arra, hogy egy ilyen csótánytanyán mit is lehet enni? Végül győzött az éhség.

-Aha, szívesen ennék valamit.

-Láttam az arcodon az undort.

Valószínűleg nem ehhez vagy szokva.

Gondolom anyuci, apuci kedvence vagy, és kaviárral tömnek. De ne aggódj, van mit enni! - ekkor hirtelen félbeszakította monológját.

- Rosszat mondtam? Ne haragudj, nem akartam. Mi bánt? Mesélj!

Anna mély levegőt vett és elkezdte:

-Tudod, a szüleim meghaltak. Baleset...

-Tehát ez a baj! Gyere tudok rá orvosságot...

-leült a rozoga konyhaasztalhoz, és elővett egy zacskót, majd egy fecskendőt. - Próbáld ki! Minden gondodat el fogod felejteni. Tanusíthatom!

Anna most vette csak észre újdonsült barátján, hogy annak mennyire remeg a keze és milyen ideges. Bánta már, hogy ide jött, hisz szülei mindig tiltották a kábítószerrel. De ők nincsenek itt, és nem is lesznek soha! Egyedül van a világon. Nem tud rajta senki segíteni, és nem is akar. Egyszer kipróbálhatja. Nem lesz semmi baj.

Legalább kis időre megszabadul mindengondjától. Igen! Ki akarja próbálni, és egy kicsit boldog akar lenni! A zacskóra majd a fiúra nézett.

-Igen, ki akarom próbálni. Kaphatok?

-Persze. Gyere ide! Beadom, jó? - Krisztián mindezt barátságosan kérdezte, de hangja egyre idegesebb lett. Nem tudta miért, de nagyon szimpatikusnak találta a lányt. Valószínűleg nem is gondolt arra, hogy ezzel elronyja a lány életét, mint ahogy sajátját is.

Annát hirtelen félelem töltötte el, és ezt még a fecskendő látványa is növelte. Úgy érezte rosszul döntött, de mégis meg kéne próbálni. Egyszer és utoljára. Odanyújtotta kezét, és bátorításként megkérdezte:

-A tű steril?

-Aha. - de Krisztián egyre idegesebb lett. Alig várta, hogy megkapja saját adagját - még egy perc -, bízta magát.

Anna szűró fájdalmat érzett alkarjában. Érezte, ahogy szétáramlik a szer a testében. A szülei jelentek meg utoljára előtte, majd mélyseges nyugalom öntötte el. Már semmi sem létezett számára. Úgy érezte, bármit megtehet. Elesett, de mintha habos paplanokra esett volna. Csak zuhant, zuhant...

Reggel arra ébredt, fázik és fáj a feje. A mocskos padlón feküdt, mellette Krisztián. Feltápáskodott, és kíváncsiorgott a mosdóba. Közben többször is meg kellett kapaszkodnia, úgy szédült. Amikor belenézett a tükörbe, alig ismert magára. Véres szemek, csapzott haj, mocskos ruha. Megmosakodott, majd visszament a konyhába. Krisztián is felkelt már. A konyhában tojást sütött. Anna gyomra megkordult, mint egy emlékeztetésképpen, milyen éhes.

-Gyere, ülj le! Üdvözlök szerény hajlékomban. - szólt a fiú, miközben a serpenyőben lévő tojást kirakta két tányérra, és vágott hozzá kenyeret. - Egyél!

A lány éhesen rávetette magát az ennivalóra, és pillanatok alatt mindent eltüntetett. Miután jóllaktak, a fiú készülődni kezdett.

-Hova mész? - kérdezte ijedten Anna, hisz nem szívesen maradt volna itt egyedül.

-Anyagbeszerzésre. Nincs egy kis dohányod? Illetve hogy te is megértsd: nincs véletlenül pénzed?

Anna figyelmen kívül hagyta ezt a sértést, és szó nélkül átnyújtotta a pénzét.

-Negyvenyolc ezer forint? Ez igen. - csodálkozva zsebre vágta a lánytól kapott összeget, és örült, hogy ma nem kell "pénzkeresésen" törnie a fejét. Elkészönt, és otthagyta Annát a lakásban, akinek most volt ideje ott körülnézni. Három helyiség volt a fiúé. A konyha, egy szoba és a fürdő. A levegőn érezni lehetett, hogy régen nem szelőztettek vagy takarítottak. Legszívesebben rendet rakott volna... hirtelen elmosolyodott, mert eszébe jutott a karácsonyi nagytakarítás. Anyukájával törölgettek, és édesapja is besegített. Már csak a porszívózás vége volt vissza, amit apja vállalt. Bugzón dolgozott, amikor hirtelen az egész szobát sűrű por lepte be. A porzák nem lett rendesen berakva! Milyen vidámak is voltak! És most halottak...

Az ágyra rogyott és álomba sírta magát...

Arra ébredt, hogy megjött Krisztián, és a vett holmikat pakolja az asztalra. Egy csomó élelmiszert rak ki, majd kb. 10 gramm heroint. Úgy érezte ez az, ami hiányzott neki, és erre várt egész nap. Hogy a fiúra nézett, látta rajta, alig várja, hogy megkapja adagját. Olyan ingerült volt, hogy Anna jobbnak látta, ha nem szól, hanem megvárja, míg a fiú elkészíti a részét. Miután megkapták az anyagot, nyugodtan lefeküdtek az ágyra, és a kábítószert minden gondolatot kitörölt fejükéből. És ez így ment napról-napra, hétről-hétre. Napjaik fő részét a heroin bódulatában töltötték el, a fennmaradó részében pedig próbálták megszerezni a drogot. Most már Anna sem

riadt vissza semmitől, hogy előteremtse a szükséges pénzt. Észre sem vette, és a kábítószer teljesen rabságába ejtette...

Egyik délután örömmel ment "haza", hogy elűjságolja barátjának, milyen sok szert tudott szerezni. A bérház előtt mentőautó állt, ami rémülettel töltötte el a lányt. Csak nem történt valami szörnyűség? Odarohant az autóhoz és rémülten kérdezte:

-Mi történt?

-Egy fiatal, húsz év körüli fiú halt meg. Kábítószer-túladagolás...

Annának elég volt annyi, hogy halál. Hirtelen szédülni kezdett, és elindult a síkátorok felé. Nem foglalkozott a kérdésekkel, a felszólításokkal, csak ment, ment.

Újra halál. De miért?

Mit követett ő el? Miért bünteti őt ennyire Isten?

Mikor élhet végre nyugodtan? Úgy érezte,

mindenki ellene fordult.

Lerogyott a fal mellé a mocsokba, amitől pár hónapja még annyira undorodott, és befecskendezte magának az enyhítő szert. Úgy érezte,

kábulatában senki sem bánthatja, ott védett. A

következő pár napon

keresztül itt feküdt, csak ritkán kelt fel dolga elvégzésére, és újabb adag beadásához.

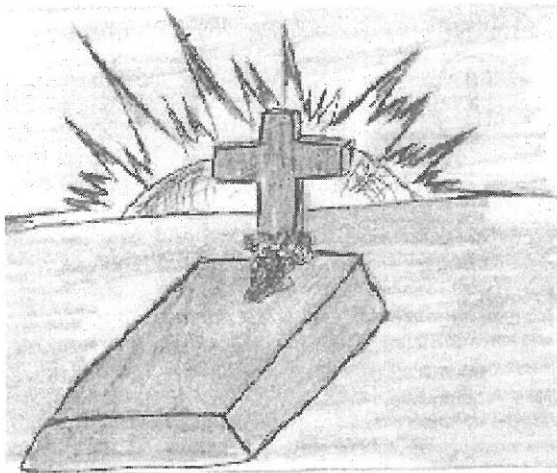
Senki nem háborgatta.

Hirtelen valami nedveset érzett az arcán.

Nagy nehezen kinyitotta a szemét, de azonnal be is csukta a vakító tavaszi fény miatt. Miután szeme megszokta a világosságot, egy fekete gombolyagot látott, ami nyalogatja. Eltolta magától, és felült, hogy szemügyre vegye a kis jószágot. Két kis gombszemével értelmesen nézett a lányra, majd játékosan beleharapott az újjába.

Olyan bohókás volt, hogy Anna felnevetett.

Hirtelen rájött, milyen régen nevetett tiszta szívéből, ez újra visszarántotta a jelenbe, de vidáman nézte a kutyust. Talán két hónapos lehet - állapította meg, és játékosan megborzosolta a buksiját, mire a szőrgombóc elkezdett morogni és ugatni. Anna az ölébe akarta kapni, amikor szörnyű fejfájás tört rá. Azonnal heroin után kezdett kutatni, de az elfogyott. Az üres zacskót mérgesen földhözvágta, és megpróbált felállni. Már majdnem felegyenesedett, amikor elsédült,

és visszahanyatlott a betonra. Ahogy ránézett a kis állatra, elségyelte magát.

Lám, neki sincs senkije, mégis meg tud állni a saját lábán, és nem teszi tönkre magát.

Hirtelen elhatározással felkapta a kutyust, és imbolyogva elindult. El innen! Bárhova, csak el innen! A fekete kutya jóleső érzéssel mocorgott a karja közt. Az első pár lépés után szilárdabban tudott menni, és erős elhatározással elindult haza. Haza! Ismét azt érezte, mennyire hiányzik neki az otthona, a szülei. Biztos szomorúak, hogy a

lányuk csalódást okozott. Szörnyen szédült, de csak ment, ment. Egyórai gyaloglás után megpillantotta az áruházat, ahol vásárolni szoktak. Innen már ismerős volt a vidék számára. Mintha más világba cseppent volna. Napsütés, tavasz, vidámság, szülők és gyerekek. Az emberek messzire kikerülték, és undorodva néztek rá, de Anna ezt most nem vette észre. Úgy érezte, boldog, mert szembe mert nézni a történetekkel, és megpróbál új életet kezdeni. Teljesen egyedül! De nem! Szeretettel ránézett az időközben elaludt kutyára, és csendesen megszólalt:

-Nem egyedül... Veled!

Lassan bekanyarodott az utcájukba, és megpillantotta a házukat. Semmit sem változott. Hirtelen jeges rémület szorította össze a szívét. Mi van, ha már nem is az ő házuk? Rettegve ment be a kapun. A kulcs ott volt, ahol hagyta, a titkos helyén. Amikor kinyitotta az ajtót, megijugodott, minden változatlan. A táskája az előszobában, holmija szanaszét. A kutyust óvatosan letette a szőnyegre. Egy üzenetet látott az asztalon:

"Ha megjössz, hívj fel minket! Nagyon aggódunk miattad! Hidd el, ránk számíthatsz!

Nagynénéd "

Újból fejfájás és szédülés tört rá. Már be kéne vennie a következő adagját. Lerogyott a földre, ahol meglátta a fényképalbumot. Rátört az egyedüllét, és elindult pénzt keresni a házban. Lesz, ami lesz, de ő ezt ő nem bírja tovább. Vágyakozva gondolt a bódulatban töltött időre, és az ajtó felé vette az irányt. Ekkor a kiskutya felébredt, és elkezdett nyüszíteni. Anna úgy érezte, nem mehet el. Ha másnak nem is, de ennek a csöppnyi életnek szüksége van rá. gy erőt vett magán, megetette a kis állatot, és ő is evett pár falatot. Utána felment a fürdőszobába. Amikor meglátta magát,

megrémült. Hát ez lenne ő? Egy lerogyolódott, csont-bőr alakot látott, véreres szemekkel, csimbókokban lógó hajjal. Kinyitotta a vízcsapot, fürdéshez készülődött. Amikor a karjára pillantott, elszégyelte magát. Telis-tele volt tüszúrásokkal. Azután Krisztiánra gondolt, rájött, milyen szerencséje is van, hogy él. Amikor beleült a forró fürdőbe, csodálkozott, hogy is bírta ki enélkül. Azután eszébe jutottak a szülei, és elkeseredett. Egy könnycsepp gördült le az arcán, de úgy érezte, a fájdalom enyhült. Elhatározta, fürdés után kimegy a temetőbe, és visz egy csokor virágot. Amikor egy óra múlva ott állt az ajtóban, alig lehetett ráismerni: szőke haja szolid fekete ruhájára omlott, kezében táská. Határozott léptekkel elindult kifelé, bár a heroin hiánya miatt szörnyen feszült volt, és fájt a feje.

Pár perc alatt a temetőhöz ért. Szülei sírjánál könnyes szemmel csak ennyit mondott:

-Ne haragudjatok rám! - majd sokogva leborult a sírra...

...Pár óra múlva felkelt, és lerakta a hozott csokrot a kis halomra. Maga is megdöbben, hogy megkönnyebbült, miután gondolatban mindent elmondott nekik.

Lassan alkonyodik. A napnak vége, de számára egy új élet kezdődik. Felszegte fejét, s elindult az úton. Tudta, a nehezen túl van, s ma már képes szembenézni a világgal...

Az élet szép. A beborult ég fényárba borul,

A kókadt virág is hamar felvidul.

Hisz élni csodálatos,

S amiből egy van, vigyázatok!

Régi Gabriella

Lovaglőlecke

Szóval maguk azok?! És mind lovagolni szeretne. No majd teszünk róla. Maguk egy óráért befizetnek 120 forintot. A ló ingyen csinálja. De ahogy magukat elnézem, még így is ő jár rosszabbul. Lovat láttak már? Igen? És miről ismerték fel? Hogy rőfögött? Az vagy nem ló volt, vagy amikor meglátta magukat, félt és félrebeszélte. Na jó, mutatok egyet én. Ő az, amelyik alul van... Helyesbítetek, amelyik fölül van... Tehát a ló. Mint látják, két vége van, amit egy kis zenei hallással könnyű megkülönböztetni

egymástól. Ugyanis elől bőfög, hátul... Disznó!... Hátul pedig van a farka. De ha ezt lovaglás közben meglátják, akkor maguknak már régen rossz. Gondolom, a fejét különösebb biológiai előképzettség nélkül is felismerik. Ott elől a száján bemegey a lóhere, nem, nem homoszexuális... Az ellenkező végén meg kijön a... Jó, hogy nem narancs. A szeme a fej elülső részén található, ezért előre felé jobban lát. Amelyik minden oldalra egyformán lát, az a vak ló. Az a két hegyes nem irányjelző,

hanem a füle. Ez egyrészt arra való, hogy hallja, amit én mondom neki, másrészt arra, hogy maguknak veszély esetén legyen mibe kapaszkodni, de ez magukon úgysem segít. Egyébként ez egy farmotoros állat. Hátul van két láb, ezekkel fut, elől kettő, ezekkel fékez, és mind a négy patában végződik. Így lehet megkülönböztetni az asztaltól. Mi a fenét néz annyira?! Hogy a sebességváltó? Hát nem csodálom, hogy nem találja. Mint látják, mindegyik patájára patkót szereltünk. Ez azért

fontos, hogyha valakit netán megrugna, az ne tudjon utána reklamálni. Látják a hátán a nyeret? Őseink alatta puhították a húst. Mi itt fölötté szoktuk, mint hamarosan tapasztalni fogják a hátsó felükön. No most, ha önök láttak olyan nyeret, ami alól csak a fej és a farkok látszott ki, az nem nyerges ló, hanem teknősbéka volt. Bírtak követni? Jó, akkor kérem az elsőt! Már ne haragudjon, hogy megkérdem, de magának tényleg így áll a lába? Mit? Hogy a kedves nagymamától örökölte? Nem

létezik. Már régen kihalt volna a családjuk, ha neki is ilyen közel álltak volna egymáshoz a térdei. Gondolja, hogy közé fér majd a ló? Talán akkor üljön föl. Nem előlről, mert ott harap! Nem hátulról, mert ott rüg! Ugye megmondtam...

Jobbra a kis épületben van az orvos. Oda vigyék. Kár érte, ilyen fiatalon, nőtülés előtt... Ki a következő? Ha adhatok egy tanácsot, oldalról

próbálkozzon! Na még egyszer!... Most egy kicsit pihenjen, addig én kiröhögöm magam. Segítsen neki, emelje a lábát! Ne a magáét! Ne a lóét! A társáét! Úgy, most lendítse föl! Talán ennyire nem kellett volna... Mi az, maga íng jobb oldali? Na végre. Hé, ha maga rugdossa ki a kollégája fogait, akkor az állatokat miért tartjuk? Dugja bele a lábát a kengyelbe! Nem kéne annyira, mert feltöri a térdét. Látja azt a szíjat? Kapaszkodjon bele! Az a fék, de itt kantárnak hívják. Ha erősen meghúzza, a ló

lassít. Ha erősen megrántja, a ló megáll. Ha nagyon erősen megrántja, a ló hanyatt fog esni, és magának lapjával erősen megnövekszik a légellenállása. Így nem lesz jó, egyikük szálljon le. Vagy maga, vagy a majré. Igaza van, a csúcson kell abbahagyni. Mi az, maga van, a csúcson kell abbahagyni. Mi az, maga már fel is ült? Mit lát? A ló farát? Talán tolatni akar? Forduljon meg! Na végre! Figyeljen, ha azt mondom ügetés, akkor a ló ügetni fog. Maga csak kapaszkodjon. Ha azt mondom, vágta, hunyja be a szemét! Majd ha a ló visszafelé jön, megint felszállhat. Ha lesz kedve hozzá... Ügetünk. Nem tudna kicsit lazábban ülni? Ahogy így elnézem, a merevgörccs magánál volt ipari tanuló. Aztán még egy-két ilyet pattan a nyeregben, és azt, hogy maga férfi, két T-vel fogják írni. Bizony - bizony, az a múlt idő jele. Csukja be a száját! Megállunk. Most kiköpheti, amit leharapott a nyelvéből. Talán ha próbálna úgy ülni, mintha nem esett volna át a gyermekparalízisen, mert különben... Tisztelem a tudományos érdeklődését, de tudtommal a talajmintát nem harapással szokták venni. Na, most nézze meg szerencsétlen lovat, hogy kapkodja a levegőt... ahogy elnézem, a röhögéstől. Különben ahogy látom, maga most egy hétig nem nagyon akar ülősztrájkot kezdeni... Ön következik hölgyem. Ne remegjen annyira, mert

agyrázkódást kap a ló. Üljön nyugodtan, magának úgy sincsen veszténivalója... Elindulunk! Tisztaban vagyok vele, hogy kinötte már a pubertáskori zavarait, de a térdével még most az egyszer szorítson erősen! Mint kislány korában. Nem megy? Csak nem a szolgáltatóiparban dolgozik? Látja azt a csoportot a korlát mellett? Azok nem lovagolni jöttek. Szórakozni. Hát akkor ügessünk... Aha... Ezt hívják kényszerleszállásnak. Elég alapos altalajzítást végzett. Csak nem a strucc a kedvenc madara? Mi, hogy dobál a ló? Majd máskor gyorsabban kímászik a vége alól. Uram, maga jön, na ugorjon a nyeregbe!... Nem komolyan gondoltam, de ha akarja, majd gyakorolhatjuk, mert gondolom érezte, hogy ez nem volt tökéletes. Ahogy elnézem, rengeteg indiánfilmet látott már, de higgye el nekem, jobb fejfelé. Egyébként, ha már ilyen talajközélebről nézi a dolgokat, vigyázzon a paci által termelt biológiai végtermékekre! ... Én szóltam. Mit mond? Hangosabban vagy köpje ki. Asszonyom, ön a következő? OK! Eddig minden rendben, most engedje lazára a kantárt, és csapjon egy kicsit vele. Hmm... ez aztán a gyorsulás. Kocsival is így indul? ... Hogy nem találja a féket? Gondolom az autóban sem. Na mindegy, csukja be erősen a szemét! Most nyissa ki, hogy lássa még a gerendát, amit rögtön le fog fejelni. ... Na, látta? Ne legyen már ilyen földhözragadt! Vagy úgy!? Nem tud megmozdulni. Azért próbáljon meg arrébe mászni, mert a ló megint arra megy. Na, ezzel is megvolnánk. Mi ez a furcsa tesztartás itt mindenkinél? Esetleg van egy bátor jelentkező, aki még egyszer próbálkozik? Szóval az életük többet ér a dicsőségnél?! Szégyen gyalázat. Legalább egy picit röhöghettünk volna még. Na, mindegy. Nem gondoltam volna, hogy ilyen gyümölcsöző lesz a kapcsolatunk... Már tényleg nincs más? Mi, hogy maga meggondolta magát? Jó, de a tandíjat nem fizetjük vissza. Úgy nézem, mára megvolnánk. Aztán ha kedvük szottyan egy jót lovagolni, csak jöjjenek bátran máskor is! Szeretettel várjuk magukat, én is, meg ez a kedves ló is...

Még hosszú az út...

Mostanában, ha ismerősök jönnek látogatába, akkor általában megkérdezik, hogy mi akarok lenni. Határozott választ persze nem tudok adni, hiszen nagyon nehéz a döntés, de azért mégis játszom a gondolattal, hogy lehetnék ez, vagy lehetnék az, de állandóan falakba ütközök, mert újra és újra eszembe jutnak a magyarországi állapotok, amelyek nem éppen rózsásak. Ezt bizonyítja az a sajnálatos, de nagyon is igaz tény, hogy hazánkban több mint egymillió a munkanélküli, tehát mind 10. magyar ember. Azért ez borzasztó, nem? Hogy történhetett ez meg? Én most nem akarom összehasonlítani az előző rendszert az újakkal, egyiket sem akarom szebbnek vagy jobbnak mutatni a másikkal, mert az mindenkinek a magánügye, hogy mit gondol a politikáról, de azt viszont megjegyzem, hogy ez az óriási munkanélküliség nem létezett az előző rendszerben. Sőt, aki nem rendszeresen dolgozott, azt a rendszer KMK (közveszélyes munkakerülő) címen börtönbe zárták, ahol a raboknak dolgozniuk kellett. Ennek a módszernek persze megvoltak a maga pozitív és negatív hatásai. Ez az ún. KMK amúgy a mai világban már teljesen nonszensz lenne, hiszen nincs biztosítva a megfelelő számú munkahely az emberek számára. A mai "lumpen proletároknak" pedig esodálatos dolguk van, élnek, mint Marci hevesen, hiszen semmi sem kötelezi őket arra, hogy dolgozzanak. Szerintem azért ez is elgondolkodtató.

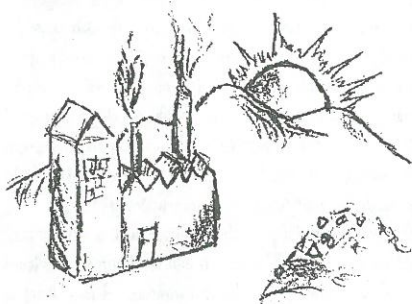
Ezzel persze még nincs vége monológomnak, mert az sem hagy nyugodni, ami mostanában az árakkal történik. Mindennek az ára a csillagokig szökött, de még ez sem elég, mert még mindig drágulnak és drágulnak a dolgok. A fizetések persze maradnak ott, ahol voltak. Ez pedig egyszerűen felháborító! Nem csodálom, hogy a felnőttek mostanában mennyire idegesek, és lassan kezdem megérteni szüleim aggodalmait. És ilyen körülmények között, ahol állandóan drágul a víz, a gáz, az energia, az élelmiszer és egyáltalán minden, még azoknak sem könnyű megélni, akiknek mindkét szülője dolgozik. És akkor gondoljuk bele magunkat annak az egymillió embernek a helyzetébe, akinek még munkája sincs. Hogy élnek ők, hogyan képesek így egyáltalán élni?

Mást sajnos nemigen tehetünk, mint hogy reménykedünk abban, hogy mire mi oda jutunk addigra talán... talán jobb lesz a helyzet. Nagyon remélem, hogy nem válunk újra a hárommillió koldus országává és egyszer kimászunk ebből a gödörből (persze nem 200 év múlva).

Szántó Margit

2.b.

Bis wann...?

Jetzt ist es Frühling. Die Bäume und Blumen knospen und blühen, sie wachen aus ihrem Winterschlaf auf und die Natur ist grün. Wir sind glücklich, wenn uns das Singen der Vögel weckt. Aber wie lange noch? Wie lange können wir die wunderschöne Natur genießen, wenn wir uns um unsere Erde nicht kümmern? Die Schornsteine der Fabriken verschmutzen die Luft, die Schiffe unsere Flüsse und man vergiftet mit Chemikalien die Erde. Die Sonne scheint warm, aber der Sonnenschein wird immer gefährlicher wegen des Ozonloches. Das alles verursachen wir Menschen. Was sollten und könnten wir tun?

Die Schiffe sollten das alte Öl nicht in die Flüsse fließen lassen, die Fabriken und Kraftwerke sollten mit Filtern versehen werden, man sollte gefährliche Abfälle vernichten und nur umweltfreundliche Produkte benutzen. Wir wissen, was wir tun sollten, aber die Verwirklichung ist nicht so einfach. Die Fabriken bezahlen lieber die Strafgebühr und kaufen keine Filter, das ist billiger. Bis jetzt brachte die Erde für uns viele Opfer, deshalb sollten auch wir etwas für unsere kleine Erde tun. Ich habe mich nach der Meinung der Seminarteilnehmer aus Polen, aus Ungarn, aus Deutschland und aus Tschechien erkundigt und wollte wissen, was diese aktiv für den Umweltschutz leisten.

1. - Was machst Du für die Natur?

Tscheche: - Ich bin Mitglied einer Organisation, die sich für die Ökologie, für Menschenrecht und Tierrecht interessiert.

Pole: - Ich verzichte vor allem auf umweltfeindliche Packungen.

Deutscher: - Ich sammle Müll getrennt, ich werfe nichts einfach weg, ich spare mit Elektrizität und kompostiere die organischen Abfälle.

Ungar: - Ich trenne Müll. Ich sammle Altpapier.

2. - Welche Organisation kennst Du in Deinem Land, die die Erde schützt?

T.: - Greenpeace, Animal S.O.S., Děti Země, Hnutí Duha, Different Life, usw....

P.: - Ich kenne keine. Sie sind noch nicht aktiv.

D.: - Der grüne Punkt, Greenpeace, die Grünen, es gibt einen Umweltminister.

U.: - Es gibt mehrere kleinere Organisationen, die aber nicht aktiv genug sind,

und ein Ministerium für Umweltschutz.

3. - Was denkst Du über das Ozonloch?

T.: - Nach meiner Meinung ist das Ozonloch sehr gefährlich, nicht nur für die Menschen, sondern auch für die Tiere und für die Pflanzen.

P.: - Nach den ersten Meldungen über das Ozonloch bekam ich Angst. Ich habe überall gelesen und gehört, daß UV-Strahlung Hautkrebs verursachen kann.

D.: - Das Ozonloch wird immer größer, das Klima heißer und trockener.

U.: - Ich finde das sehr gefährlich.

4. - Welche Umweltverschmutzung hältst Du für sehr gefährlich?

T.: - Die chemischen Fabriken verschmutzen das Wasser, zu viel Kohlen- und Schwefeldioxid kommen in die Luft.

P.: - Die Abgase der Autos verschmutzen die Luft, und die Wasser- und Bodenverschmutzung durch altes Öl und Atom Müll ist auch gefährlich.

D.: - Ölpest und solche Katastrophen wie Tschernobyl.

U.: - Das alte Öl in den Flüssen und die Luftverschmutzung durch Fabriken und Kraftwerke.

5. - Wie siehst du die Zukunft der Erde?

T.: - Es ist schwer zu sagen. Die Situation ist jetzt gerade schlecht, aber wir hoffen, daß sie besser wird.

P.: - Wenn ich die Zukunft hoffnungslos sähe, wäre ich ein Pessimist. Ich kann nur hoffen, daß es besser wird.

D.: - Wenn sich alles ganz schnell ändert, dann kann ich die Zukunft optimistisch sehen. Die Menschen sind zu faul, zuerst muß ich die Einstellung der Menschen ändern, dann haben wir vielleicht eine kleine Chance.

U.: - Ich hoffe, daß wir die Umweltzerstörungen verhindern können, aber dafür müssen wir noch sehr viel tun.

DIE SONNE SCHEINT NOCH; ABER BIS WANN?

GABRIELLA REGI UNGARN

SZEMFÜLES '95

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy gimnázium. Mindenben az élen járt, különösen a szerelem terén. A tanároknak mindez nem igen tetszett, persze akadnak kivételek.

Vágjunk bele a közepébe (in medias res), és indítsuk útjára a párok rémét (továbbiakban csak rém). Mutassuk be nekik a gimnáziumunkat. A bejáratól indulva megcsodálhatjuk a téglaberakásos pincestílusban épült folyosót, ami nem a párok kedvenc találkozóhelye, hiszen eléggé szem előtt van. Jobbra fordulva a lépcső alá bújván láthatjuk a legnagyobbakat, QKIt és BEÁt, akik nem akarják megrontani az ifjuságot. (Már nem lehet.) Invitáljuk csak rémünket az emeletre. Itt zajlik iskolánk szerelmi életének színe java. Balra elnézvéen egy hentes lány CSOKOLÁDÉT majszol, mellettük CSILLA KOVÁCSolja szerelmét kisebb-nagyobb

megszakításokkal, BÁR(Ó) ne tette volna. A radiátorokhoz lassan már jegyet kell venni, hiszen akkora a tumultus. A 2.a-sok Fehér casanovája melegíti a radiátort az 1.b-sek ifjú királynőjével, VIKTÓRIÁval*. A Szenteskedő lány előkapta zsebéből a ST(O)uKKERT és ráfogta a kapuban lógó POSZTERre. Rémségünk ezt a szenvedéllyel teli folyosót már nem tűrhette szó nélkül, és öt cm-es távolságra szólított fel. Válla fölött visszapillantván még éppen láthatja, ahogy egy negyedikes jótanuló lány PUSKÁ(S)zik. A rém maga mögött hagyja a perverz folyosót, ám a 3.b-sek terme előtt sem táruult szeme elé jobb látvány: egy hatalmas ERDŐ(K)be tévedt, ahol egy lány zsákba hozza a meleget.

Fiú kézilabda csapatunk harmadik, legidősebb kapusának is része lehetett az udvari életben, VIKTÓRIA királynő mellett. Az újév azonban ne hozott nekik

boldogságot és HORVÁTHországba menekült. Rémünk lesétált a lépcsőn, és szemben szintén egy radiátornál megpillantotta az elpárOLGATott BERGERT. Melletük sem csapja többé a szelet Góliát barátja DÁVID FALIÓRÁnak. Helyette inkább a jótanuló nagylány karjában keresett vígaszt.

Miután POSZTERt lelőtték, szintén el lett párolOLGATva. Ez a párOLGATás, ez a párOLGATás! Szükségét érezte, hogy megKOVÁCSolja magát, de ez sem tartott sokáig. Úgy látszik a negyedikesek vesztüket érezték és behúztak. A bálók ehhez jó alkalmat biztosítottak. Kezdjük a névsor elején. Hitler egyik leszármazottja, aki persze csak a nevét örökölte tőle, a nézeteit nem. Szallagal a mellén öszemelegetett a kovácsműhelyben egy KOVÁCCSal. Ám itt nem voltak egyedül, egy német kovács összeszúrta a levet HELGÁval. A bálón felcsendült a fegyverKOVÁCS dala, s a lány kezébe vette a PUSKÁ(DI)t. A német kovács feladta szakmáját és beállt MOLNÁRnak. Ha már a mesterségeknél tartunk, jöjjenek az ASZTALOSok. Egy CO(M)P(I)fos fiúval táncolta végig a tél végét, aztán a fiú attért a rock-zenéhez, a BENDE-bandához. Az idősebbik VARGA is megkavarta a reBARBARA mártást. Ausztráliába terem rebarbara? Az nem. De valószínűleg jó rockzene sem lehet, mert egyik hűtlen fiúnk is az utolsó pillanatban talált rá a BENDE-bandára, aztán messze repült.

Kedvenc rémünk a lehető legjobbkor tévedt be iskolánkba, ugyanis épp tart a báli szeton. Ez az az időszak amikor a szokásosnál is több gimnáziumunkban a szerelem.

Egyik 3.c-s átlövőnk sem tudta PALÁSTI(I)olni az érzelmeit, ám a SZABÓ-leány keresztülhúzta számításait. A "rasztatincses" hercegnőt cserbenhagyta bonyhádi hercege, ezért átpártolt a 2.b-s fiúkhöz. Egyszer FREI, egyszer Góliát barátja DÁVID, majd az őseember SAMU volt soron.

Ám úgy látszik FREI sem akart sokáig szabad maradni, és elvetette a BUZÁ(SI)t, aki nem igen akart kikelni. Nagyon felkapott lett ebben az évbe ST(O)uCKER. Nem gondoljátok? Egy 3.c-s lány sem tudott ellenálni neki. Ám mint annyi mást ezt is elfújta a szél. Hogy a legkisebbeket se hagyjuk ki a sorból, rémünknek saját lányát is egy félreeső helyen kellett meglátni egy fiúval, aki valószínűleg biológusnak készül, hiszen a neve már most ott olvasható a biológiai album elején. Az 1.b-sek sem lógnak ám ki a sorból! Egy SIMO(N)gatta volna az immár Szekszárdon tanuló srácot, de tele lett a HOCPőjük és ez a kapcsolat sem lett hosszú életű. Sajnos!

ASikur Tanár Urat legjobban parodizáló 1.b-s fiú, a 2.b-s MONCSIcsit próbálta befogni, de nem sok sikerrel. Térjünk át a kicsikről a végzett diákokra. Egymásra talált egy rövid időre a híres teniszező TARÓCZY és a tornásznő ONÓDI is. Örömmünkre szolgál, hogy BÁLINT, akit éppen egy éve búcsúztattunk el, most újra szerepelhet rovatukban. Még mindig Led CZEP(IN)elin rajongó!

Jöjjön most a végén egy óriási szenzáció! Újságunk egyetlen főszerkesztője, mint a kézilabda csapat gyöngye Dániába ment. Ott hűtlen LETT A gimnáziumunkhoz. Ez még mindig nem volt neki elég, mert az utolsó bálban végig kellett néznünk ahogy összekoccintották fogaikat.

Ezt se gondoltátok volna ugye?

Ha bárkit is kihagytunk volna, elnézést kérünk, de rovatunk a teljesség igénye nélkül készült. Köszönjük közreműködésüket!

*: Az információ lapzárta előtt módosult.

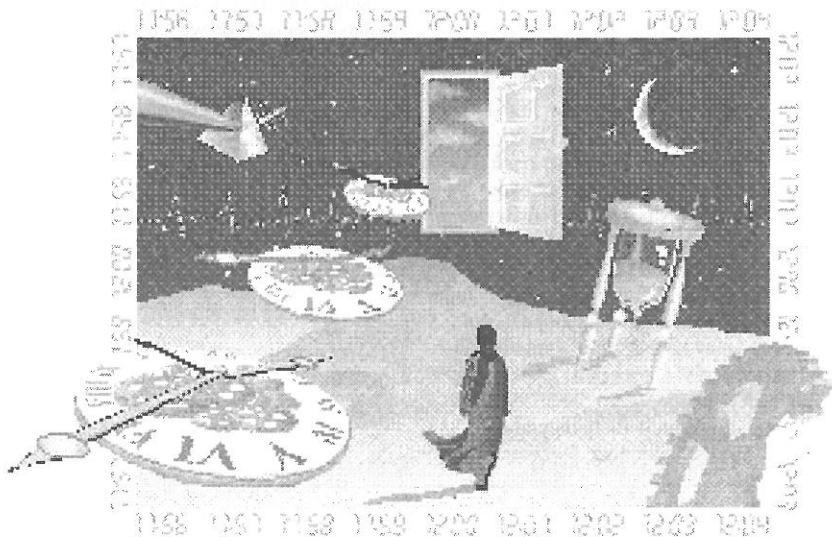
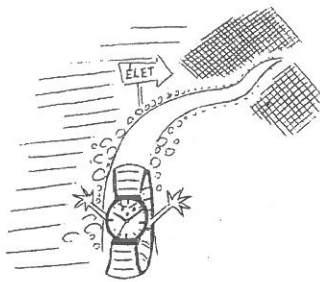
U.i.: Ha valamit nem értetek csak forduljatok HOZZÁNK!

ONE from Three

Egy kis időhúzás

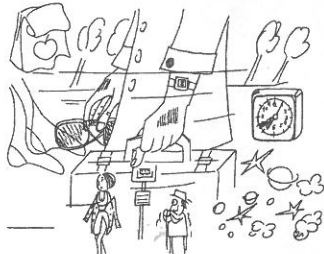
A vonaton gubbasztok, és mivel jobb dolgom nincs kicsi a hely), gondolkodom. Elmélkedésem tárgya ezúttal az idő. Igen, jól látod, tényleg az idő az a dolog, amely mindig velünk van: ha alszunk, ha eszünk, vagy ha éppen teljesen egyedül vagyunk egy világ végi trópusi őserdőben, a legnagyobb fa tetején. Ha az órádra nézel, megérted, mire gondolok. A legvékonyabb mutató. Mintha nem lehetne megállítani, s amit ebben a pillanatban csinál az emberiség, mind-mind ott marad, ahol a másodpercmutató állt akkor, mikor elkezdtem a mondatot. Történelem. Gondolj csak bele! Örület! Ismerek egy embert, akinek folyton-folyvást meggyűlik a baja az idővel és ennél fogva a nevelőkkel és még sokmindent mással. Hiszen ma már minden ehhez az idegesítő dimenzióhoz van kötve. Ó valószínűleg nincs egyedül. Igaz?

Mi sarkallja az embert arra, hogy az órájára kukkantson és rohanjon, mint egy örült, ha éppen késésben van? A száguldozó, zaklatottan siető ember, ahogyan végigsöpör a buszmegálló duzzadó tömegén, nem ér rá elnézést kérni a nénitől, akinek épp az uzsonnászacskóját sodorta magával. Arról, hogy felemelje, már szó sem lehet. Helyette inkább a szomszédos hölgyike piros neilonharisnyáját szagatja, mert beleakadt az aktatáskája csatja. A hölgyike belekapaszkodik barátójébe és lerántja róla fekete bőrdzsekijét, redukálva ezzel a barátnő amúgy is szexisen hiányos öltözetét. Teszi mindezt egy közeli nyugdíjas bácsi legnagyobb örömére, akit a hirtelen felkavaró élmény hatására alig bír el a botja. Hősünk, a siető közben már messze jár. Kiverekedve magát a dzsungelből, embermentes tisztásra ért. Ekkor nemhogy örülne a kis térnek, inkább földhözvágja táskáját, majd az időközben bepárasodott szemüvegét is erre a sorsra akarja ítélni, de

megdondolja magát. Ennyit nem ér meg, hogy lekészte a buszt. Sokáig tart, míg új szemüveget csináltat, a következő járat pedig nyolc perc múlva jön.

Visszatérve az eredeti gondolatmenethez; az idő hatalmas Úr, akivel nem lehet tréfálni, mert utána ő tréfálja meg az embert, de nagyon. Annyi biztos, hogy ez a hatalom nem földi vonalzóval mérhető. A legegyszerűbb megoldás az lenne, ha az ember örökké élhetne, és mindent szép komótosan csinálhatna. Na ne! Csupa nyugodt ember! Fúj! Ettől biztos nem kell tartanunk. Mindig lesznek a buszmegállóhoz hasonló jelenetek, melyek mosolyt csalhatnak az ember arcára, valahol azonban mégis szomorúak. Egyre kevesebb az az idő,

amelyet a mai ember arra "tékozol", hogy embertársaival törődik, netán kisgyereke mellé telepszik, és büszkén segít neki várat építeni tarka kockákból. Ritka ma az olyan gyerek, aki szüleit igazán bensőséges, legjobb barátai közé sorolhatja és tudja, hogy nekik mindent elmondhat, mert érdekli őket, mert van idejük rá. Egekbe kiáltó problémája a társadalomnak -a többi mellett-, hogy a szülőknél egyszerűen nincs idejük foglalkozni a gyerekeikkel. Valójában akadna idejük, azonban a

mindennapok gondja, a munka fáradtá és olykor türelmetlenné teszi őket.

Mikor van az embernek a legtöbb ideje? Gyerekkorában, méghozzá inkább a korai években, amikor nyugodtan mehet a haverokkal összesározni a cipőjét, megdobálni a szomszéd csirkéit, és más hasonló dolgokat művelni. Ahogyan ennek a kornak vége, megkezdődik a hajtás. Mindig van olyan valaki vagy valami az életben, ami az embert -ha nem is közvetlenül-, de arra kényszeríti, hogy küzdjön az idővel. Hiszen kevés olyan ember van a földön, aki úgy adja ki a lelkét, hogy tudja, miért meggett élete során, amit akart. Már a legfiatalabb korban választani kell az utcák között, és mindig maradnak olyanok, amelyeket homály fed életünk végéig. Bizonyos időközönként felmerül a kérdés: Mi lett volna, ha másképp csinálom? Kipróbálni már nincs idő, egy újabb sötét utca.

Külön kérdés az idő végtelensége. Bármilyen hosszú életet él egy ember, léte csak egy csepp az univerzum végtelenségében. Úgy is tűnhet tehát -ahogyan már okos emberek korábban nyilatkozták-, hogy az emberi lét igen jelentéktelen. Ez nem igaz. Hiszen az emberek tetteikkel teszik tartalmassá saját és egymás életét, a tett, pontosabban a szándék egy pillanat műve, és ehhez a pillanathoz képest pedig egy életöltő is végtelennek tűnik. Az élet nagy optimizmusa tehát az, hogy nem hiábalavó: gondolataink, tetteink és szeretetünk, mely bennünk él, már alapvető tartalmat ad annak a néhány évnek, amely az életet jelenti.

Persze, ha az ember túl sokat gondolkodik erről a dologról, előbb-utóbb falba ütközik a földi élet rövidsége, és az idő végtelensége közötti megfoghatatlan űrben.

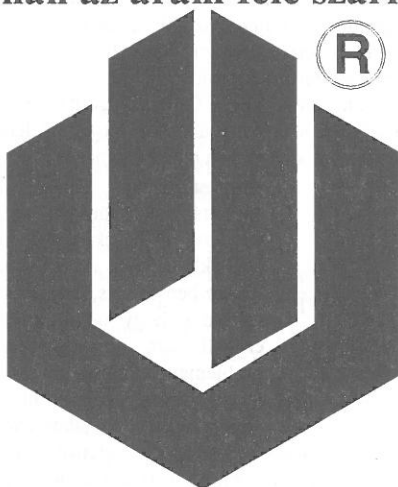
Sebaj! Ha már idáig eljutottál és elolvastad ezt a néhány röpke gondolatot, máris szántál néhány percet arra, hogy elgondolkozz a Te kapcsolatodról az utálatos kis rabszolgahajcsárral.

Közben a vonat lassan megállni készül, hiszen jól elszállt az idő, úgyhogy én most befejezem a kis boncolgatásomat és leszálok.

Fonyódi Péter

2.b

"Ahonnan az áram fele származik"

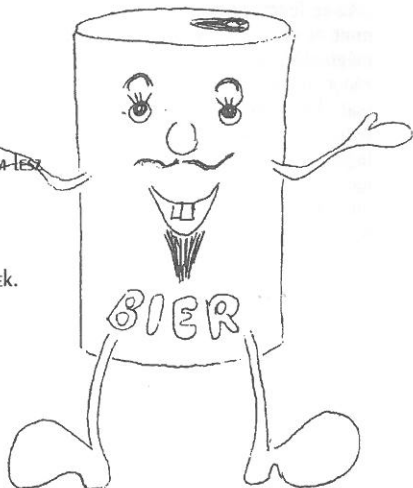
PAKSI ATOMERŐMŰ RT.

Miért jobb a sör a nőknél ?

1. A SÖRT EGÉSZ HÓNAPBAN ÉLVEZHETED.
2. A SÖRFOLTOT KI LEHET MOSNI.
3. A SÖR MINDIG MEQVÁR TÜRELMESEN.
4. AZ ÜRES SÖRÖSÜVEG eldobható vagy visszaváltható.
5. A SÖR SOHASEM KÉSÍK.
6. A SÖRNEK NEM KELL VIRÁGOT VENNÍ.
7. SÖR MELLEET LEHET NŐZNI, DE NŐ MELLEET SÖRÖZNI !?!
8. A SÖR CSAK HABZIK, SOHASEM HABOZIK.
9. HA OTTHAGYOD, NEM FENYEGET ÖNGYILKOSSÁGGAL VAGY TERHESÉGGEL.
10. A SÖR NEM LESZ FÉLTREKENY, HA MEQKÍVÁNSZ egy másik sört
11. A SÖRBŐL VAN VÁLASZTÉK.
12. A SÖRIVÁSHOZ NEM KELL BÚVÁRRUHA.
13. A SÖR NEM BESZÉL VISSZA.
14. A SÖR 70 ÉV UTÁN IS JÓLESIK.
15. A SÖRT MAXIMUM EGYSZER LÁTOD VISSZONT.

16. Több sör együtt SEM beszél hülyeséget.
 17. A sör olcsóbb.
 18. A sörnek NINCS anyja.
 19. A sör kupakját KÖNNYŰ LEVENNI.
 20. A sörödet BIZTOS meqkapod.
 21. A sör NEM borul ki HA NŐSZAGÚAN jössz haza.
 22. A sörnek SOHA SEM fáj a feje.
 23. Egy éjszaka több sörrel is elbírsz.
 24. HA egy éjszaka egy NÉL több sört iszol MEQ NEM LESZ büntudatod.
 25. A sört mindig könnyű ledönteni.
 26. A sörödet MEQOSZTHATOD a barátjaiddal.
 27. Mindig tudhatod, HOGY TE NYITOTTAD ki elsőnek.
 28. A sör MINDIG nedves.
 29. A sör NEM követel egyenlőséget.
 30. A sör NEM HAQY el: - másík férfiért,
 - másík nőért,
 - másík sörért.
 31. A sört nyilvános helyen is élvezheted.
 32. A sört NEM érdekli, HOGY mikor mész el.
 33. A hideg sör is jó sör.
 34. A sört NEM kell meqmosni, mielőtt meqkóstolod.

Meglapult, mert előjönni gyáva lett volna

csak félt csendben

FÉLT

a kövek szorító medrein

fogta kezét és együtt

FÉLTEK

mentem az úton s ők felém jöttek

és csendben félték

és azóta velük

FÉLEK én is!

Gáspár Olga 3.a

Egy zajos szokás

Az ég fekete felhőktől sötét, mint az éj, az arcomat süti a máglyatűz, amit kissé enyhít a zápor néhány cseppje. Haja-mat, kabátomat liszt, púder fedi, s mellesleg az összes tagom fáj az ütésektől. Na igen. Ez a sorsa egy lánynak a busójáráson. Ez a szokás Mohács egyik legnagyobb büszkesége, amit minden évben megrendeznek. Ez egy három napos "ünnepség", ami hagyományosan, február, végén március elején zajlik.

Tulajdonképpen a tél, a hideg, s nem utolsósorban a farsang elbűcsúztatására szolgál, de egy történelmi eseményre való emlékeztetést is jelent. A legenda szerint a török hódoltság idejében a mohácsi lakosok egy része, elsősorban délszlávok, vagy sokácok nem maradtak a városban, hanem átkeltek

a Dunán a "Sziget"-be, s ott bujdoskoltak, éheztek, fáztak sok ideig. Aztán ördögi cselekedetet tervelték ki. Levágták, megnyúzták juhait, s a bőrből hatalmas ruhákat készítettek. Nadrágjukat alul megkötötték s kítőmtek szalmával, s kifaragták az öltözék legijesztőbb részét az álarcot. Így ezzel a ruházattal valami ördögien ijesztő rémség benyomását akarták kelteni. Majd átkeltek ismét a Dunán, visszatértek a városba, s örületes zajjal,

(kereplő, kolomp, emberi üvöltés) elindultak a török csoportosulások felé, akik fejvesztve menekültek, mert azt hitték, hogy az ördög akar bosszútállni rajtuk. S így a busók sikeresen megmentették Mohács városát. Napjainkban mindig vasárnap-hétfő-kedd tartják az "ünnepet". Vasárnap délután 2-kor kelnek át a

busók a Dunán, s nagy csatazajjal ellepik a várost, s később összegyűlnek a főtéren, ahol körbecsikáznak, egy olyan szekerrel, amire egy rúdon forgó kereket erősítettek, s azon három busó fekszik, s körbe-körbe forognak egészen addig, amíg totálisan el nem szédülnek. Közben a busók másik része ágyúkból robbantgat. Persze az ő feladatkörükbe tartozik a lányok nyaggatása is, de ennek a munkának az oroszlán részét átvállalták az ún. jankelék, akik különböző

rongyokba, idétlen jelmezekbe vannak öltözve. A "fegyverek" közé tartozik a lisztel, fűreszporral töltött harisnya amivel hátba, fejbe stb. ütik a lányokat, s a tetejébe, ég az oldalukra erősített táskából hintőport, s különböző porokat szórnak az áldozatra. Körülbelül dlután 5- fél 6 körül, sötétedés környékén meggyújtják a főtér kellős közepén a máglyát, amit körül táncolják az ún. "kóló" műfajban. (Kóló a délszláv népzene közismert neve, ami egyébként egész nap óriási hangszórókból üvölt a városban.) Egyébként emellett még különböző vásári vígságok (kőrhinta, bazar, édességes, sőtés) is jelen vannak és persze mindenhol ember, ember és újra ember.

Ez a farsangi mulatság tart három napon keresztül, s kedden délután újra meggyújtják a máglyát, bedobják a lobogó tűzbe, a koporsót, amire rá van írva "Farsang: élt 3 napot".

Ezzel véget is ér a farsangi téltemető vígság, az utca kiürül, s a hatalmas lángokból csak hamu marad, amit elfű a szél és újra szürkére festi vele a hétköznapokat.

Rideg Zsuzsanna
3.b

Miért?

A kislány még csak 8 éves volt. Sosem gondolta volna, hogy ez a szörnyűség valaha is bekövetkezik. Az elején minden olyan jól indult. Együtt mentek mindenhova. Moziba, sétálni, Mikulás-ünnepélyre, fagyit enni, síelni, nyaralni és volt olyan is, hogy a suliba is együtt kísérték el. Aztán egyszer csak puff. Vége mindennek. Egyre többet veszekedtek, és egyre inkább megtalálták egymásban a hibákat. Persze próbálták titkolni, és úgy intézni a dolgokat, hogy ő lehetőleg semmit ne vegyen észre! De az ilyen dolgokat nem lehet nem észrevenni! Próbálta biztatni magát: Ez csak a látszat, valójában minden rendben van, de aztán elkerülhetetlenek lettek az olyan veszekedések, amelyeknek ő is a tanúja lett. És nem volt több mozi, séta, Mikulás-ünnepély, fagy, síelés, nyaralás. Soha nem volt többet együtt az egész család.

Vagy az egyikkel, vagy a másikkal ment "szórakozni". És ha véletlenül úgy jött volna ki a helyzet, hogy mégis együtt kellett menniük, az utolsó pillanatban mindig találtak valami kifogást. Nem volt több közös karácsony, és soha többet nem kapott tőlük közös ajándékot. Tudta, hogy vége mindennek, hogy nem tehet semmit. Csak ült, sírt és várta, hogy az a szörnyűség bekövetkezzon. Éjjel rémálmai voltak. Azt álmodta, hogy egy földrengés közepette a lakás kétfelé szakad, és a földrengés okozta repedésben egy szakadék felett lebeg, és eszeveszetten kapaszkodik a lakás két részébe - attól félve, hogy lezuhan. Aztán rájött, hogy a kettészakadt lakás az

édesanyját és az édesapját jelenti, ő pedig kétségbeesetten próbálja összetartani őket. Izzadságban őrszva ébredt fel az éjszaka közepén. Lerohant, és amikor látta, hogy még mind a ketten megvannak, valamennyire megnyugodott. Aztán egy szombat reggel hatalmas teherautó jelent meg a házuk előtt. És mire észbe kapott, az anyja már az ő cuccait rakotta a csomagterbe. Nem tudta, mi történik. Mint az örült, úgy rohant fel a lakásba. Mikor

belépett, földbe gyökerezett a lába. Nem látott mást, csak egy üres lakást. Berohant az összes szobába, de mindenhol csak az ürességet találta. Kivétel a konyha, ahol az édesapja ült. Ráborult az asztalra ... és ő is sírt! Odament hozzá, és vigasztalni akarta, de egy hang sem jött ki a torkán. Csak leült mellé és sírt. Mit is tehetett volna?! Aztán valahogy

mégiscsak erőt vett magán és azt mondta neki: "Ne sírj apa, minden úgy lesz, mint régen! Ugyanúgy találkozni fogunk minden nap!" Mert akkor még nem tudta, hogy csak 2 hetente láthatja őt.

A kislány azóta felnőtt, és valamennyire felfogta a helyzetet. Tudatosult benne, hogy a szülei soha többet nem lesznek együtt. A sebek is valamennyire begyógyultak, de az igazi okokat még ma sem tudja, és egyre csak azt kérdezi: MIÉRT?!

Szentesi Ágnes
2.b

Das Saxophon

seit der swingzeit bis heute ist das saxophon das wichtigste und verbreitetste blasinstrument. wegen seiner handlichkeit kann man es im jazz sehr gut gebrauchen. melodietragende und solistische funktionen dominieren beim alleinklang des instrumentes, aber es spielt auch eine wichtige rolle in grossen kapellen. in grossen jazzgruppen gibt es meist fünf saxophone: zwei alt-, zwei tenor- und ein baritonsaxophon. übrigens, im jazz verwendet man vier arten des saxophons: die bereits genannten und das sopransaxophon. in der beliebtheit führen das alt- und tenorsaxophon. zum saxophon ist fast immer die klarinette das wech-selinstrument. in den heutigen tagen ist die querflöte als wechselinstrument an die stelle der klarinette getreten, und noch eine

eigenart: trotz der physikalischen schwierigkeit wird das tenorsaxophon immer öfter im jazz verwendet. der typische "tenor-ton" und die an die neger-shouts erinnernde tonfarbe ermöglichen den modernen jazzklang. eigentlich hat dieses instrument der belgische adolphe sax 1846 konstruiert. es kommt sehr selten vor, dass die instrumente den namen des erfinders tragen. sax hat die düse der klarinette und das klappenwerk der oboe an ein kegelig ausgebreitetes kupferrohr angepasst. er hat sein neues instrument 1864 zur schau gestellt. ausser dem saxophon hat er eine ganze instrumentenreihe vorgeführt, unter denen auch das saxhorn war. auf der düse ist ein zusammengepresstes simpelschilf (doppelschilf) mit einer metallklammer befestigt. der vorfahre von solchen instrumenten war ein bambusrohr, bei dem das ende zusammengepresst wurde und löcher hineingeschlitz wurden. das gab natürlich keine richtige töne von sich, nur gekrächze und gekreische. aus solchem bambusrohr werden heute die schilfe geschnitzt. so hat der musiker sehr viele variationsmöglichkeiten beim spielen, weil er die klangwirkung mit dem mund regeln kann. ich kann allen nur empfehlen, dieses instrument möglichst kennenzulernen oder wenigstens anzuhören.

Tóth Roland
1.b

Gólya hozza

Dadogólya egy nagy adag rántott békacombról álmódott. Hm, micsoda fenséges lakoma! Már emelte a csőréhez, amikor hangos brekegésre riadt fel.

-Mi-mi-mi az? Ki-ki van itt? -ugrott fel az ágyából. Ránézett az éjjeliszekrényre. Hát persze! A békavekker! Mennie kell dolgozni!

Gyorsan felöltözött, rendbe szedte

vidd a megadott címre! De már itt sem vagy! Világos?

-I-i-igen! Rő-rő-rő... máris re-re-repülök!
-Menj már! Ne is lássalak!

Azzal Dadogólya csőrére vette a kis csomagot, és repült vele északra. Szomorúan vette tudomásul, hogy vihar miatt az utat elterelték, de mit tehetett volna! A második felhőnél balra fordult, megvárta, míg a lámpa zöldre vált, és folytatta az útját. Hirtelen azt vette észre, hogy a csomagból egy parányi gyermekbuki néz kifelé kíváncsian.

-Bu-bu-bújsz vissza! Még me-me-megfázol! -szólt rá Dadogólya.

-Jaj, de muris vagy!
-kacagott a gyerek. Még me-me-megfázol! -utánozta Dadogólyát.

-Ne gu-gu-gu... csúfulódj! Az ne-ne-nem szép do-do-dolog!
-Hová viszel, Gólya bácsi?

-A szü-szü-szüleidhez.

-Na és kik lesznek azok?

-Egy na-na-nagyon aranyos há-házaspár!

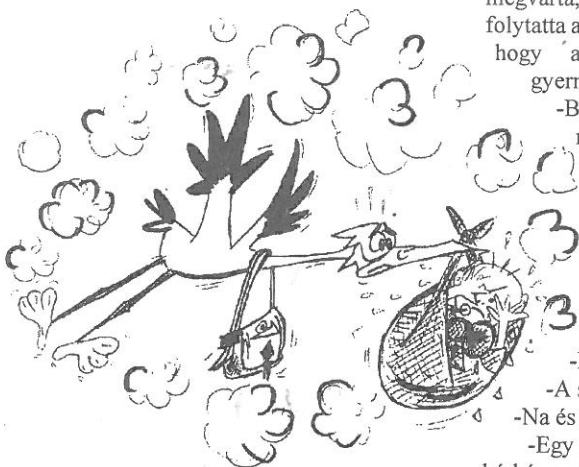
-Az apukám miniszter lesz, ugye?

-Miért le-le- lenne az?

-Hát mert azok sokat keresnek, és el tudják látni a családjukat minden jóval, mi szem- szájnak ingere.

-Ne-nem. A te a-a-apukád Kovács István ma-magángazdálkodó lesz. Van már há-há-három kislánya.

-Nem! Én nem akarok odamenni! Nem akarok testvéreket, és főleg nem lányokat! Fújj! Még egy normális cipóm se lesz. Nem, ne vigyéél oda!

magát, bekapott egy békakonzervet és elindult a Gyermekfuvarozó Gólyahivatalba. Útközben sorompót kapott, és elhúzott előtte a hétórás vadlúdcsapat. Megkésve érkezett a munkahelyére, ahol főnöke, Vicsorgólya így fogadta: -Talán nem tudod, mikor kezdődik a munkaidő? Vagy talán megint békákról álmódtál?

-Bo-bo-bo... elnézést, főnök, de...

-Nem vagyok kíváncsi a kifogásaidra Dadogólya! Itt van ez a gyerek. Fogd és

-De i-i-igen! Ez a do-do-do... munkám!

-Jaj, Gólya bácsi! Ne legyél már olyan undok! Nem mindegy, hogy melyik házhoz viszel? Keress egy gazdag családot, jó? Ha sok pénzem lesz, veszek neked egy akváriumot tele békával.

-Tudod kisfi-fi... édes gyermekem, egy teherautónyi béka sem ér annyit, mint a te boldogságod.

-De én amerikai babakocsit akarok, csillogó játékvasutat, igazi pónilovat és ezüstkeretes csörgőt!

-Me-me-megteszi neked a mü-mü-műanyagcsörgő is!

-Nem!

-De!

-Nem! Oááá!

-Ne si-si-si... böggél, légszíves!

-De én igazi pónilovat akarok! Oááá! És ha megnövök, egy saját Opelt! Oááá!

-Na megállj te kö-kö-kölyök! -elégelte meg Dadogólya a gyermek nyafogását.

A-a-azért is o-o-odaviszlek, ahova me-meg van i-i-írva, és p-p-punktum!

S Kovács Istvánéknál pár perc múlva egy gyönyörűen oákoló, rózsás kisbaba született.

Tóth Hajni

1.b

*Pogány szeretők
utolsó éjszakája*

1994. május

“Love me two times”

Szeress ma kétszer kedvesem
mert holnap megint
el kell mennem Tőled
a hajnal elüldöz
szeress mert lehet hogy nem jövök
vissza gonosz a világ
senkire sem vigyáz
szeress emléktül
szeress egyedül

engem és senki más
szeress ma kétszer
mert el kell mennem
szeress hát Kedves
hogy magammal vihessem
szeress hogy soha ne
felejtsem
ezt a lázas éjszakát

“DER GEGENSATZ” ZWISCHEN A UND B KLASSEN

ÜBER DIESES THEMA HÖRTEN WIR SCHON EINE MENGE, ABER TROTZDEM IST ES WICHTIG ÜBER SOLCHE SACHEN AUCH AUF DEUTSCH ZU SCHREIBEN, DAMIT DAVON AUCH DIE DEUTSCHEN LEHRER UND LEHRERINNEN ETWAS ERFAHREN.

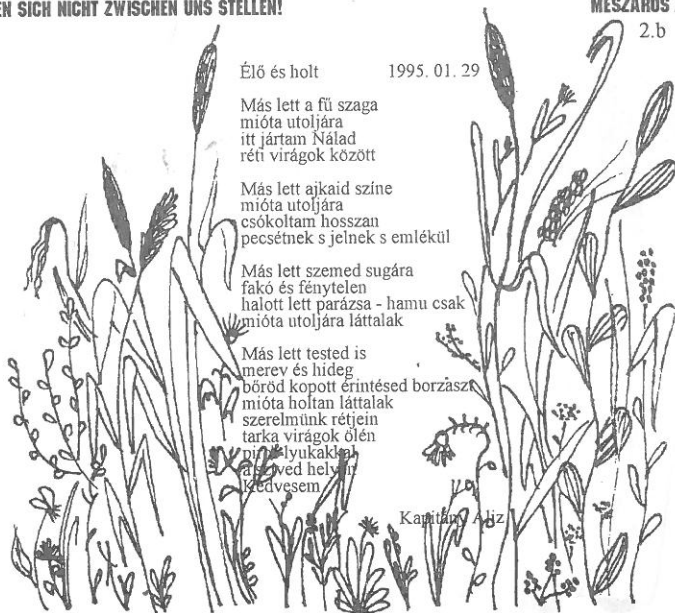
BEGINNEN WIR IN DER ERSTEN KLASSE. ALS WIR VORIGES JAHR IN GYÖNK ANKAMEN, WUSSTEN WIR NATÜRLICH NOCH NICHTS ÜBER DEN “GEGENSATZ” ZWISCHEN A UND B KLASSEN. WIR FREUNDETEN UNS MIT DEN SCHÜLERN IN DER A KLASSE SEHR GUT AN. ZWISCHEN UNS GAB ES KEINE GEGENSÄTZE (UND ES GIBT SIE AUCH JETZT NICHT). ABER EINMAL, ALS WIR UNS MIT DEN SCHÜLERN AUS DER A KLASSE UNTERHIELTEN, ERZÄHLTEN SIE UNS, DASS SIE KEIN ENGLISCH LERNEN DÜRFEN, UND DEUTSCH AUCH NUR DIE HALBE KLASSE. DAS VERSTANDEN WIR DAMALS NICHT, UND HEUTE IST ES NOCH GENAUSO. WIESO IST EIN SCHÜLER AUS EINER B KLASSE ANDERS ALS EIN A KLASSE? WIR KÖNNEN VERSTEHEN, DASS ES NICHT GENUG ENGLISCHLEHRER GIBT, ABER DIE SCHULE KÖNNTE SICH VIELLEICHT DARUM KÜMMERN. DIE LAGE SIEHT IM INTERNAT GANZ ÄHNLICH AUS. DIE SCHÜLERN DER A KLASSEN DÜRFEN NACH ZEHN UHR NICHT LERNEN. ABER IN DEN ERSTEN ZWEI KLASSEN MÜSSEN DIE SCHÜLERN AUS DER A KLASSEN VIEL MEHR LERNEN, ALS WIR.

WENN ICH GENAU ÜBERLEGE, DANN FÄLLT MIR KEIN EINZIGER SCHÜLER EIN, DER MIT EINEM ANDEREN SCHÜLER DESHALB KRACH HATTE, WEIL ER DIE A KLASSE BESUCHT.

HINTER DIESEN SACHEN STEHEN -MEINER MEINUNG NACH- DIE LEHRER. VON WEM KÖNNTEN WIR NOCH VON DER VERSCHIEDENHEIT HÖREN, WENN NICHT VON DEN LEHRERN? DIE GRÖßEREN SCHÜLER (4. KLASSE) VERSTEHEN SICH SEHR GUT MITEINANDER. SIE SIND SOGAR FAST IN EINER KLASSE. ALSO VON INHEN KONNTEN WIR VOM GEGENSATZ ZWISCHEN A UND B KLASSEN NICHTS HÖREN. DANN VON WEM? WOHER KOMMT DIESE GANZE SACHE? DAS IST EIGENTLICH GANZ EGAL, WOHER SIE KOMMT. SIE IST UNTER UNS, UND WILL UNSERE BEZIEHUNGEN VERGIFTEN. ABER DAS LASSEN WIR NICHT ZU! WIR SIND GUTE FREUNDE, UND BLEIBEN DAS AUCH. UND DIE LEHRER KÖNNEN SICH NICHT ZWISCHEN UNS STELLEN!

MÉSZÁROS ÁGNES

2.b

Élő és holt

1995. 01. 29

Más lett a fű szaga
mióta utoljára
itt jártam Nálad
réti virágok között

Más lett ajkaid színe
mióta utoljára
csókoltam hosszan
pecsétnek s jeleinek s emlékül

Más lett szemed sugára
fakó és fénytelen
halott lett parázsa - hamu csak
mióta utoljára láttalak

Más lett tested is
merev és hideg
dörögd kopott érintésed borzást
mióta holtan láttalak
szerelmünk rétfjein
tarka virágok olén
nyúllyukakkal
a fűvéd helyén
kedvesem

Kapitány Ágnes

Sírig tartsd a pofád

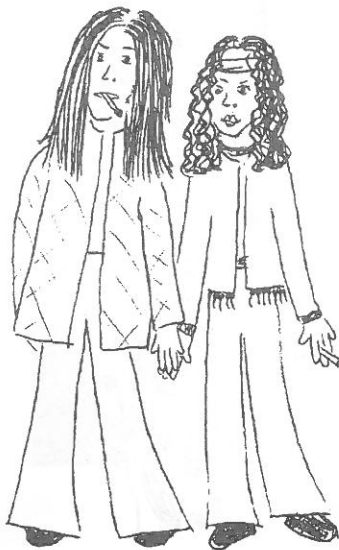
avagy a hippik élete Magyarországon

A hippik (már az eredeti hippik, nem a Béla) 1968-75-ig tevékenykedtek aktívan. A hőskor 1970-75-re tehető, amikor is dúlt a "Gulyás kommunizmus": mindenkinek volt Trabantja, szalámija, kolbásza, trippere (nemi betegség) és sok más, mi szem szájnak ingere. De ez a bőség nem volt meg mindenkinek.

Szóval hippieink ifjúkora nem volt valami rózsás, a családi körülmények sem voltak túl jók. Szép lassan kijárták a nyolc általánost estleg a gimnáziumot, vagy szakmunkást, aztán felkerültek Pestre... Arról nem is kell beszélnem, hogy vérükben volt a csavargás, már Pest előtt bejárták az országot persze nem a "Tizmilio lépés Magyarországon" módjára. Néha volt pénzük, sokszor nem. Szóval fent voltak Pesten és szép lassan elkezdtek bandákba tömörülni. Ezeknek a bandáknak volt vezérük is, vegyünk egy példát: Zord Khánt. Zord Khánék öt tagból álltak: Max, Surranó, Bimm Dinn, Patkány és persze a vezér. Azért voltak ilyen kevesen, hogy a rendőrök ne kapják el őket olyan könnyen.

Zord Khánékat és sok más bandát az tartotta össze, hogy gyűlölték őket az emberek. Csupán a hosszú hajuk miatt kirekesztette őket a "proletár" nép. Munkát is alig találtak, mert a munkahelyeken nem szívesen vették fel őket, mert ugyebár a brigád rossz szemmel nézett rájuk. Ha fel is vették őket, a legalantasabb munkákat kapták és az átlaghoz képest rossz volt a fizetésük. "Kedvenc brigádjukban" megkapták a parasztbácsiktól a "tiszteletet": ilyeneket vágtak a fejükhöz, hogy Juliska meg Mariska.

Ki is nevelték őket. Így sokszor váltottak munkahelyet az ilyen tahó parasztok miatt. De nem csak a munkahelyen voltak zaklatva, az URH (rendőrség) is piszkálta őket, ha egy ilyen "tizedes elvtárs" meglátta őket egy pár pofonnal megúszhatták a "szerencsés" találkozást. Budapesten rengeteg helyről ki lettek tiltva a hippik, csak egy-két "büfé" és egy-két park volt ahol lehettek.

Azért nem volt olyan rossz az életük, sokat röhögtek, nem rohantak sehova (csak a rendőrök elől és a pia után), nem nyaltak a főnöknek több fizetésért, szóval elvoltak. Függetlenek voltak mindentől és mindenkitől. A csajok is buktak rájuk: ha összehaléhtak otthon az ösökkal, akkor összeálltak a huligán egyedekkel.

Főleg azt irigylem bennük, hogy volt egységes zenéjük, volt közös céljuk: a világot megjavítani. Voltak költőik is. Nem úgy, mint ma a rapperek, technosok, rockerek, akiknek nincs egy eszményképük, nincs céljuk, nincs mozgalmuk. Persze ma nincs is mi ellen küzdenünk, de a jól bevált háború az megmaradt. Erre voltak jó jelszavaik pl.: "Ne háborúzz, nőzz izé szerelmeskedj vagy mi", meg "Virágot a puskába, ne golyót (a szerbek azt hinnék Valentin nap van). A hippik nem ártottak a légynek sem, a társadalom ártott nekik, ki voltak rekesztve, de ezt akarták elérni, hogy az emberek megbotránkozzanak. Ezt a hosszú hajjal érték el, ma az embernek lehet lila is a haja, rá se bagóznak. De lassan elmúlt az egész...

Zord Khánék esetében egy börtön volt a "vízválasztó", persze oda is ártatlanul kerültek. Sok élményt szereztek. Pl.: ha az ember egy kis kórházi pihenést akar magának, ráköt egy madzagra egy gombot, a végét a fogára erősíti, jelenti, hogy nyelt (tehát öngyilkos), erre elviszik, megröngtenezik, látják hogy van egy tárgy a gyomrában. Csak azt látják, hogy egy tárgy. Viszik a műtőbe, közben a pasi kihúzza a cérnával a gombot s mire műtenék már nem látnak semmit és feket a pacák kivizsgálás ürügyén. Cigihány esetén volt aki elszívta a pokrócát. A gyufa nagyon drága volt.

Mire kikerültek, a világ megváltozott, és ők is beilleszkedtek. Lett családjuk, lakásuk gyerekek esetleg autójuk (nem Trabi). De a régi emlékeket nem felejtik el soha...

Zord Khán szép dolgokat mondott: ilyet, hogy "a világ egy nagy játszótér, emberek hagyjatok fel a háborúval, a különböző ideológiai marhaságaitokkal, gyertek játszani!". Az életről így vélekedik: "Nekem csak bádogbőgrével jutott, belemeríttem a sűrűjébe, kész."

LOVE PEACE FLOWERS

Frei Nándor
2.b

ANYÁKNAPJA

Május 1. vasárnapján volt Anyák napja. Az Édesanyákat köszöntjük a következő sorokkal. (A negyedikesek kísérettségi dolgozataiból választotta ki Feketéné Tanárnő a legszembeket.)

Kérlek, hallgass meg!

"Egy ember, egy élőlény születése a legtitokzatosabb csoda a Földön. De ezt a csodát újabbak és újabbak követik, egészen a születés csodájának édestestvéréig, a halálig. Amikor egy ember beszélni tanul, megtanulja kimondani azt, amire vágyik, amit érez. Úgy gondolom, hogy nem mindenki érzi át annak a jelentőségét, hogy képes kifejezni magát, hogy megoszthatja egy másik emberrel a gondolatait, érzelmeit, bánatát és örömét. Hiszen az ember társas lény kezdetektől fogva, de igazán a beszéd kialakulása tette azzá. Az önkifejezésen kívül a legfontosabb dolog az emberi kapcsolatokban a másik ember meghallgatása.

Egy kisgyermeket az édesanyja hallgat meg először. Ő az, aki még a gondolatát is kitalálja gyermekének. Miért történik meg hát gyakran, hogy ez az anya-gyermek viszony, ahogy az utóbbi felnő, megromlik? Talán a kamaszkor lázadása az oka, a felnőtte válás félelmei, esetleg a nemzedékek közötti ellentét? Nem tudhatom, és gyakran fáj, amikor ezt látom. Hiszen nem kellene több, csak hogy meghallgassák egymást, figyeljenek a másokra, és osszák meg vele véleményüket.

Édesanyám! Köszönöm Neked, hogy mindig meghallgatsz, megértesz és segítesz! Köszönöm, hogy megosztod velem gondjaidat, örömeidet. Olyan kincset adsz nekem ezáltal, amely felbecsülhetetlen és pótolhatatlan. Remélem, hogy ez örökké így lesz, soha nem változik meg, és soha nem hagysz el. Kívánom azoknak, akiknek mindez nem adatott meg, hogy egyszer érezzék ugyanazt, amit én, és hogy nekik is legyen valakijük, akit ennyire szerethetnek."

“Anya! Kérlek, hallgass meg! Megint róla szeretnék beszélni. Talán már unod is, de kérlek...!

Annyira fáj nekem, hogy nem veszed komolyan őt! Fáj, hogy nem érdeklődsz róla. Semmibe veszed, úgy mint az én érzelmeimet és az egész kapcsolatunkat.

Annyira szeretnék róla mesélni! Számtalan boldog pillanat örömet osztanám meg Veled.

Tudod, ő nagyon sokat jelent nekem. Az életemet jelenti! ... Most nevelsz, mert furcsán hangzanak ezek a szavak egy 16 éves, még gyerek, de majdnem felnőtt szájából. Miért ne találhatnám meg most azt az embert, akit örökké szeretni akarok? Anya! Hát megtaláltam! Ő az!

Furcsa gondolatok születnek a fejemben, ha róla gondolkodom. A jövő jár az eszemben folyton. A gyomrom összeszorul, ha arra gondolok, hogy ő egy év múlva elhagyja az iskolát.

Szerelmes ábrándjaim nagyot ugranak az idő síkjában, és egy nagy hasú, szőke lányt látok magam előtt. Én vagyok az a lány, és az ő gyermekét hordom, a mi kicsi magzatunkat!

Kérlek, ne ijedj meg! Nem veszítetted el az egyetlen lányod! Csupán eggyel nőtt a száma azoknak az embereknek, akiket mindennél jobban szeretek. Ugyanúgy a Te kislányod maradok ezután is.

Szeretlek, Anya!"

“Kérlek! Hallgass meg! Csak egy picit figyelj! Tudom, fáradt vagy, idegesítettek, a főnök sem vett emberszámba. Mégis - most hazajöttél, és itt örömmel fogadnak. Vártam, hogy gyere, készültem, próbáltam egy kis ajándékkal is kedveskedni. S most végre itt vagy. Érzem, ahogy melegséged körbejárja a lakást, szereteted szórod minden felé. Kimerülten is azt nézed, milyen tennivalók akadnak. S odafordulsz felém, mosolyogsz. Most, talán most kéne elkezdni, de hogyan? Én is terheljelek? Elég volt neked a mai nap. Talán holnap. El-el nézegetlek. Mennyi akaraterő van benned! A mai világban küzdeni, harcolni és szenvedni kell, hogy a jövőt biztosítsuk. Szembe kell szállnunk a problémákkal, és egyedül nem könnyű boldogulni. Az ismereteink bővítése, az állandó stressz... Hísz te is tudod. Itthon más. Ez az a hely, ahová elbújhatunk, ahol egy kis felüdülés, pihenés és szórakozás is időt kap. Mennyire szeretem ezt az otthont. Szükségem van rád. Nem, nem azért, hogy anyagiakkal támogass. Ez ennél lényegesen több. Kell valaki, aki igazán megért. Szeretném elmondani, mi történt velem, míg nem találkoztunk. Örüljünk együtt a sikernek, beszéljük meg, ha valami rossz történt! Valami megoldást biztos találunk! Látod, közösen, együtt szebb, jobb és könnyebb! Ezért csak ennyit kérek, ne szaladj. Szakíts rám is időt! El kell mondanom, ami fáj. A múltkor is olyan jól esett, hogy érdekelte, bízattál, tanácsot adtál. Kérlek ma is hallgass meg, neked el tudom mesélni: Szeretlek...”

Írták: Ress Renáta, Torma Dóra, Stolle Rita

Szép hagyomány, hogy az anyák napját követi a gyereknap, majd a pedagógusnap.

GYEREKNAPRA (küldi Feketéné tanárnő a felnőttek nevében)

“Uram segítsd fiaid, hogy megtisztuljanak,
Annyit, mint mi csalódtunk, ne csalódjanak.
Uram segíts, hogy napfény érje tiszta arcukat,
Uram, adj szép fiaidnak boldog napokat.”

(Pataky Attila)

“Úgy gyönyörködj a fiatalokban, mint akik téged foglaltak majd. De ne a magad
ait, emlékeid álmodd újra bennük. Ne kényeztesd, ne szidd, inkább szeresd s
szemük szerint becsüld meg őket. Ha megadod nekik a tiszteletet, önmaguk és
mások tiszteletére neveled őket. Légy okos ellenállás, jó gát, tiszta meder, hogy
önerejükkel törhessenek utat maguknak.”

(Pilinszky János)

“Nincs is e joggal megbíráható teremtésnek -az embernek-, a világnak, az életnek
különb, istenibb produktuma, mint a gyermek. A gyermek az elevenség, az öröm, a
jövő ígérete, a bilincsbe nem vert ember.”

(Ady Endre)

PEDAGÓGUSNAPRA (a tanároknak és a gimnázium dolgozóinak küldi a szerkesztőség)

“Fiam, ki sokszor mulatsz rajtam, megrögzött szokásaimon,
nézd meg jól fáradt arcomat! Nem látod rajta önmagad?
Négy évig nézted: villámlik már ez a szem, avagy simogat?
Radarernyőd volt ez a szempár, jósolt felhőt, viharokat.
Adtam szádba új szavakat. Tartottalak, aztán titokban
zárt markom szétnyitottam. Mondtam: Szállj, próbáld, erős vagy már!

Elkaplak, hogyha elfáradtál...

Felszálltál. Nekem mi maradt? Mindig a megszokott szavak, s az a marok
égboltdarab.

S mert az idő nem szekér, vénhedt, hanem rakéta, felragad,
ha találkozunk -megtörténhet- billentsd meg majd a szárnyadat.”

1

(Jobbágy Károly)

2

DER WELTBUMMLER

SZENEN UND TATEN AUS DEM LEBEN VON HERRN BRUNO SCHMIDT

SUSANNA HUM: HABEN SIE EINE FAMILIE, WO WOHNEN SIE?

BRUNO SCHMIDT: ICH HABE EINE FAMILIE, ICH WOHNE IN GÖTTINGEN. LEIDER IST MEINE FRAU VOR ZWEI JAHREN GESTORBEN. DAS HAT MICH SEHR MITGENOMMEN. ICH HABE ZWEI SÖHNE, SIE SIND AUS DER ERSTEN EHE MEINER FRAU. ICH HABE SIE, WIE MEINE EIGENEN KINDER ERZOGEN. S. H.: HATTEN SIE EINE GLÜCKLICHE KINDHEIT?

B. SCH.: NEIN, ICH HABE DAMALS IM RHEINLAND GELEBT, IN LUDWIGSHAFEN, DAS WAR BESETZTE FRANZÖSISCHE ZONE. MEIN VATER WAR ELF JAHRE ARBEITSLOS. DAS WAR EINE GRAUSAME ZEIT. ES HATTE DAMALS NUR FÜR BROT GEREICHT. ES GAB MITTAGS EINE BOHNENSUPPE, ABENDS KARTOFFELSUPPE, SO GING ES 14 JAHRE LANG. DAS GELD HAT AUCH NICHT FÜR KLEIDUNG GEREICHT. ES IST SCHRECKLICH GEWESEN. ICH BIN DESHALB TIEF BETRÜBT, WENN ICH HEUTE IN DEUTSCHLAND AUF DER STRASSE GEHE UND JUGENDLICHE IN JEANS SEHE, DIE ZERRISSEN UND ZERSCHNITTEN SIND, DAMIT ES SCHLAMPIG AUSSIEHT. FÜR MICH IST DAS EIN GRAUENHAFTER ANBLICK, WEIL ICH AN DIE GROBE NOT WÄHREND DER KRIEGSZEIT DENKE. ABER DAMALS HABEN WIR UNSERE HOSEN GENÄHT UND GEFLICKT, DAMIT WIR NICHT SO UNORDENTLICH AUSSAHEN. ICH KANN DEN JUGENDLICHEN NUR RATEN, DAB SIE DIE ARMUT NICHT NACHAHMEN ODER VERHÖHNEN SOLLEN, ES GIBT JA IMMER NOCH GENUG LEUTE AUF DER WELT, DIE NICHTS ANSTÄNDIGES ZUM ANZIEHEN HABEN. WENN SIE DIE ARMUT EINMAL SELBST ERLEBEN- HÖREN SIE MIT SICHERHEIT MIT SO WAS AUF.

S. H.: WOVON HABEN SIE ALS KIND GETRÄUMT?

B. SCH.: ICH HATTE ALS KIND SEHR GROßES FERNWEH. DESHALB WOLLTE ICH SCHON IMMER ABENTEUERER ODER FORSCHER WERDEN. GRAF LUCKNER, DER SEETEUFEL,- DER WAR SEHR BERÜHMT- HATTE NACH DEM I. WELTKRIEG MIT SEINEM SEGELSCHEFF DIE GANZE ENGLISCHE FLOTTE AN DER NASE HERUMGEFÜHRT. ER WURDE ÜBERALL VERFOLGT, ABER NIEMALS ERWISCHT. DIE AMERIKANER HABEN IHN SEHR HOCH GESCHÄTZT, UND NACH DEM KRIEG GABEN SIE IHM DEN TITEL "DER BOTSCHAFTER DEUTSCHLANDS". ER IST NÄMLICH AUCH IM AUSLAND FÜR FRIEDEN EINGETRETEN. DAS WAR AUCH MEIN TRAUM, UND ER IST ZUM TEIL AUCH IN ERFÜLLUNG GEGANGEN: ICH TRETE SEIT 50 JAHREN FÜR HUMANITÄT, VÖLKERVERSTÄNDIGUNG UND VERSÖHNUNG EIN UND MEIN GROßES ENGAGEMENT GILT UNGARN. BEI MEINER FOTOAUSSTELLUNG IN SZÉKESFEHÉRVÁR, DER AUCH DER DEUTSCHE BOTSCHAFTER AUS BUDAPEST BEIGEWOHNT HAT, HAT ER MICH EINEN "BOTSCHAFTER DEUTSCHLANDS" GENANNT, UND DARAUF BIN ICH SEHR STOLZ.

S. H.: WOLLTEN SIE SCHON IMMER FOTOGRAF WERDEN?

B.SCH.: JA, ABER DAMALS WAREN DIE FOTOAPPARATE SEHR TEUER UND KOMPLIZIERT. ES HAT NIE DAFÜR GEREICHT. DAS FOTOGRAFIEREN IST: EINE AUGE ZU HABEN FÜRS MOTIV. EIN MOTIV AUSZUWÄHLEN UND DEN RICHTIGEN AUSSCHNITT MACHEN.

S. H.: GEFÄLLT ES IHNEN HIER IN UNGARN, WAREN SIE SCHON MEHRMALS HIER?

B. SCH.: HIER GEFÄLLT ES MIR SEHR. UNGARN WURDE SCHON IMMER BEZEICHNET ALS "PARIS DES OSTENS". VOR ALLEM GEFALLEN MIR DIE UNGARISCHEN LANDSCHAFTEN. ICH WAR DAS ERSTE MAL 1956 HIER -BEIM UNGARNAUFSTAN- IM WINTER. ICH KONNTE HUNDERT FRAUEN UND KINDER ÜBER DEN ZUGEFRORENEN NEUSIEDLER-SEE RETTEN. BEIM ZWEITEN MAL BIN ICH WEGEN DEM UMWELTSCHUTZ GEKOMMEN- ZUM NEUSIEDLER-SEE. DAS DRITTE MAL BIN ICH WEGEN DER HILFE FÜR DIE WIRTSCHAFT GEKOMMEN.

S.H.: WAS DENKEN SIE ÜBER DAS GYMNASIUM IN GYÖNK?

B. SCH.: DAS GYMNASIUM IN GYÖNK HAT MICH SEHR BEEINDRUCKT. DAß ES EINE SO HOHE SCHÜLERZAHL HAT. DER -FREUNDSCHAFTLICHE- UMGANG DER SCHÜLER, UND VOR ALLEM DIE DISZIPLINIERTHEIT DER SCHÜLER IM VERHALTEN GEGENÜBER DEN ERWACHSENEN, OBWOHL ICH SAGEN MUß, SIE SIND ETWAS ZU SCHÜCHTERN. IM TÄGLICHEN LEBEN MÜßTEN SIE MEHR DURCHSETZUNGSKRAFT HABEN.

S. H.: WAS FÜR TIERE MÖGEN SIE, HABEN SIE HAUSTIERE?

B. SCH.: ICH MAG ALLE TIERE, OBWOHL ICH VOR VIELEN TIEREN ANGST HABE. WIR HABEN MIT MEINER FRAU 3 DACKEL GROßGEZOGEN, DIE VON ANDEREN LEUTEN AUSGESETZT UND MIßHANDELT WURDEN.

S.H.: SIEHT EIN FOTOKÜNSTLER DIE WELT

MIT ANDEREN AUGEN ALS DIE "NORMALEN" MENSCHEN?

B.SCH.: AUF JEDEN FALL, EIN ECHTER FOTOGRAFEN SIEHT DIE WELT MIT KÜNSTLERISCHEN AUGEN. ES IST GENAU WIE BEI EINEM KOMPONISTEN, DER DIE NOTEN AUF DAS BLATT PAPIER SCHREIBT, EIN NORMALER MENSCH SIEHT DIE SCHRIFT DIE DARAUF IST, ABER EIN MUSIKER, DER SIEHT DIE MELODIE UND DAS IST BEIM FOTOGRAF DASSELBE. DER DURCHSCHNITTMENSCH SIEHT DIE NATUR, DIE MENSCHEN, DIE GEGENSTÄNDE, UND DAMIT IST ES BEI IHM VORBEI. DER FOTOGRAF MUß EIN KÜNSTLER SEIN, UND MUß WISSEN VON WELCHEM BLICKWINKEL ER DAS OBJEKT AM BESTEN EINFÄNGT, WO ES DANN WIRKLICH GUT HERAUSKOMMT.

S.H.: WERDEN SIE UNS MAL WIEDER BESUCHEN?

B.SCH.: DAS MÖCHTE ICH SEHR GERN. WIR MENSCHEN, NEHMEN UNS VIEL VOR, OB ES EINTRIFFT, IST EINE ANDERE SACHE. DENN DER WILLE GOTTES IST ANDERS ALS DER DER MENSCHEN. ICH KANN NUR SAGEN, DAß ICH HOFFE, DAß WIR UNS WIEDERSEHEN UND NOCH GEMÜTLICHE STUNDEN VERBRINGEN KÖNNEN. ABER ES LIEGT IN DER HAND DES SCHICKSALS!

HERR SCHMIDT WAR WÄHREND DER TOLNAI-TAGE UNSER GAST. ER HAT AUCH EINEN SEHR INTERESSANTEN VORTRAG GEHALTEN. DIESE AUSSCHNITTE STAMMEN VON DIESEM VORMITTAG UND SIND FÜR EUCH GEMEINT:

"HEUTE, NACH 50 JAHREN NACHKRIEGSGESCHICHTE MÜSSEN WIR IMMER NOCH ERKENNEN, DAB DER II. WELTKRIEG MIT SEINEN FURCHTBAREN FOLGEN NOCH IMMER NICHT ZU ENDE IST. JÄHRLICH WERDEN IM FLÜCHTLINGSLAGER FRIEDLAND IN DER BUNDESREPUBLIK 10000 MENSCHEN AUS DEM OSTEN ALS STRANDGUT DES GRAUSAMEN WELTKRIEGES ANGESCHWEMMT.

IN DIESEN 5 JAHRZEHNEN SIND WELTWEIT 170 KRIEGERISCHE AUSEINANDERSETZUNGEN AUSGEBROCHEN UND VOR UNSERER HAUSTÜR HABEN WIR IN JUGOSLAWIEN DAS BESTE BEISPIEL FÜR INTOLERANZ MIT SEINEM ETHNISCHEN AUSEINANDERSETZUNGEN UND DEM UNNÜTZEN

BLUTVERGIEßEN.

DAHER DIE MAHNUNG AN EUCH GYMNASIASTEN, LERNT, LERNT, LERNT, DENN IHR LERNT NICHT FÜR DIE SCHULE, SONDERN FÜR DIE GESTALTUNG EURES LEBENS UND DIE WOHLFAHRT UNGARNS. WENN IHR IN DER WESTLICHEN WELT BESTEHEN WOLLT, MÜßT IHR EUCH SO GUT WIE NOCH NIE QUALIFIZIEREN, UM WETTBEWERBSFÄHIG ZU SEIN. UNGARN BRAUCHT EINEN HOCHEN BILDUNGSSTAND, WENN ES IN DIE EUROPÄISCHE UNION SCHREITET. GEFRAGT SIND WISSENSCHAFTLER, TECHNIKER, INGENIEURE, DENN DIE JUGENDLICHEN VON HEUTE SOLLEN DIE MANAGER UND POLITIKER VON MORGEN SEIN, DIE IHR VOLK UND IHR LAND IN EINE BESSERE ZUKUNFT OHNE KRIEGERISCHE AUSEINANDERSETZUNGEN FÜHREN SOLLEN. DAZU WÜNSCHE ICH EUCH GLÜCK UND VERSTAND."

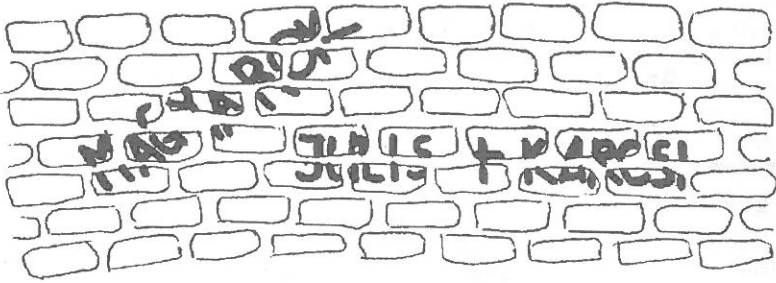
"ES LEBE UNGARN UND SEINE DEUTSCHE MINDERHEIT"

GRAFFITI

Mint normális diák, gondolom te is firkáltad már rá (vésted már bele) szerelmed, osztályod nevét padodra (esetleg máséba), a folyosón az ablakkeretre, a budiajtóra, a falra. Tetted mindezt az iskolavezetés eszméletlen nagy örömére. Sokszor lehet találkozni a padokon azzal az állítással, hogy: "Itt ültem."

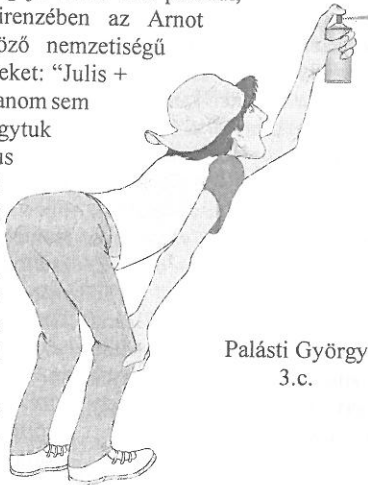
Na, valahogy így kezdődött a Graffiti is. Ha megpróbálnánk lefordítani magyarra a Graffiti szót, valami ilyesmit kapnánk: falfirkalizmus. A II. világháborúban egy amerikai tengerésznek kedve támadt egy kikötőben egy falra felírni: "Itt járt Kilroy." Ezek után már minden kikötőben, városban gyakorolta forradalmi cselekedetét. Természetesen sokaknak megtetszett "művészete", egyre több követője akadt. A háború után is folytatódott a falak ily módon történő megmunkálása, de nem csak ezzel a témával kapcsolatban. Megjelentek a rövid poérok, megjegyzések.

Ha egy utcán, folyosón mész és a falon észreveszel egy Graffitit, nincs sok idő az olvasgatni, elemezgetni, gondolkodni rajta. Ezért egy Graffitinek lehetőleg rövidnek, tömörnek kell lennie. Azonnal kell hatnia, gyorsan kell hogy leessen a poénja (persze ez erősen függ az egyéntől is), mert nincs idő rá, hogy elgondolkodj a jelentésén. Az igazi, jó Graffiti lényege a poén, közvetlen és jópofa. Vagy egy jót vigyorgasz rajta,

Handwritten signature: Palásti György

vagy ő nevet rajtad. De semmiképpen sem bántó célzatú. Ezért az a Graffiti, amely bánt, szidalmaz, káromkodik az rossz érzést kelt benned és egyáltalán nem szórakoztat. Az ilyen felirat láttán gondolatban beszólsz a firkálmány alkotójának, és nem túl feldobottan másfelé tereled a gondolataidat. Egy falra, amit több szellemes megjegyzés ékesít, jó ránézni és elmeni mellette. Ezért a jó Graffiti növeli a falak értékét. Persze ezzel nem ért egyet mindenki, gondolok itt azokra, akik az illető falfelület tulajdonosai vagy felelnek érte. C 'est la vie, semmi sem tökéletes. (Ez a mondat nem jött volna létre, ha nincs Sedemund tanárnó.) Ha te írod a Graffitit, a legszebb a dologban, hogy az ott marad mindaddig, amíg a fal létezik. Ezzel maradandót alkottál, és ha esetleg évek múlva újra találkozol vele, büszkén gondolod magadban: "Hát igen, ezt már milyen sokan elolvashatták, és én írtam." Elég jó érzés volt például, amikor osztálykiránduláson Firenzében az Arnot övező utcák falain a különböző nemzetiségű szövegek között felleltünk ilyeneket: "Julis + Karcsi", "Magyarok", stb. Mondanom sem kell, szép szerényen mi is otthagytuk névjegyünket. A falfirkalizmus egyik leggyakoribb előfordulási helye a WC. Hogy miért? Azt hiszem, mindenki előtt világos. Itt a lebukás esélye is kisebb, biztos lehetsz benne, hogy elolvassák műved, mert itt az embereknek több ideje van a firkálmányokkal foglalkozni. Erről jut eszembe, szűségem lenne végre egy kis kikapcsolódásra és egy tollra!!!

Palásti György
3.c.

Atomfegyverek

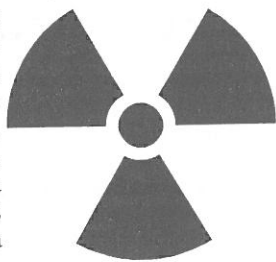
Az emberiség legnagyobb ellenségei

Előszó

A gyilkos fegyver rövid, ijesztően viharos története

A fegyverek egyidősek az értelmes emberi gondolkodással, az emberiség történelmével. Az ember őse alig mászott le a fáról, máris -hacsak egy követ is-, de fegyvert szorongatott a kezében. Évezredek és háborúk ezreinek leforgása után megalkotta minden idők legrettenetesebb fegyverét: az atombombát.

Igaz, hogy a vegyi- és a biológiai fegyverek kifejlesztésére irányuló törekvések jóval megelőzték az atomkorszakot, mégis ha veszélyesség szempontjából rangsoroljuk őket, első helyre magasan az atom, vagy ahogy másként nevezik, nukleáris fegyverek kerülnek. Ez azzal magyarázható, hogy napjainkban az ilyen típusú fegyverek hatékonysága már szinte korlátlanul növelhető, bevetésük eredménye rendkívül pontosan meghatározható. Az atomfegyver használata nincs alárendelve semmiféle meteorológiai behatásnak és különféle hatásai elleni védelemre nem állnak rendelkezésre oltások, gyógy- szerek, vagy más kellő hatékonyságú védőeszközök. A nukleáris fegyverek robbanásakor felszabaduló energia pusztító hatása jóval nagyobb (sokszoro- sa) és összetettebb bármely más robbanó- anyagénál.

A fél évszázada Hirosimára ledobott 5500 kg tömegű bomba pusztító hatása már akkor 20000 tonnányi hagyományos robbanóanyag romboló hatásával volt egyenértékű. Ennyi robbanóanyag cél- bajuttatásához közel 4000 repülőgépre lett volna

szükség.

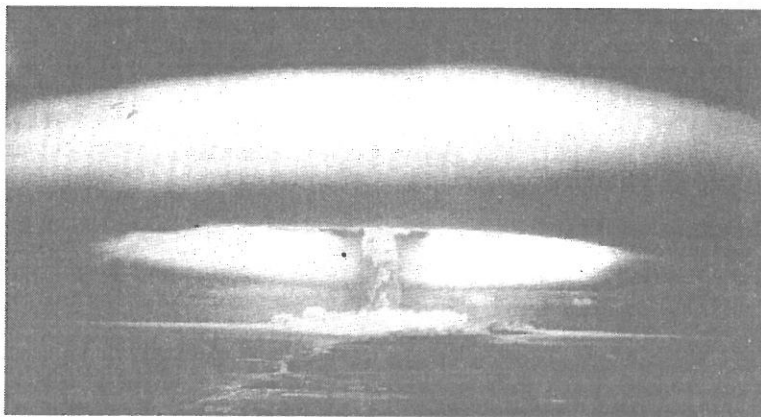
Emellett fellép még az átható alfa, béta, gamma, valamint neutronsugárzás is, melyek legalább olyan veszélyesek, mint a hő- és fényhatással kísért lökéshullám.

Persze a "hirosimai bomba" csak elődje, szakállas őse, nagyapja a mai fegyvereknek. Majdhogynem játékszernek tekinthető a maga 20 kilotonnás trotilegenértékével a mai 50-100 megatonnás robbanófejekhez képest.

Tény, hogy azok az emberi életek, amelyeket eddig a nukleáris fegyverek kioltottak, nem egy ember, hanem egy egész nemzedék lelkén száradnak. Reméljük, hogy az emberiség tanulna a múltból és igaz az idézet: "Az eljövendő nemzedékek, amelyek csodálattal tekintenek vissza a XX. század nagy vívmányára, az atomenergia felfedezésére, bizonyára átkozni fogják a napot, amikor az emberi értelemnek ezt a művét szörnyű pusztító fegyver létrehozásának szolgálatába állították."

Az atomkorszak kezdete tulajdonképpen 1939 elejére tehető, amikor a francia Frédéric Joliot-Curie és kollégái, a magyar Szilárd Leó és az olasz Enrico Fermi az Egyesült Államokban csaknem egyidejűleg fedezte fel az uránmag hasadása során fellépő neutronkiszugárzás jelenségét. Az atommag egyik alkotóelemével, neutronnal bombáztak uránércet s azt tapasztalták, hogy egy másik elem, a bárium atomjai jelentek meg. Az uránatom tehát a kb. fele akkora tömegű bárium atommá alakult át. A neutronnyaláb tehát kettéhasította az uránatomot. Az urán bomlása során több neutron szabadul fel, melyek mindegyike képes a szomszédos uránatomokat széthasítani, s így egy olyan láncreakciót előidézni, mely során az atomban lakozó energia óriási robbanásként szabadul fel.

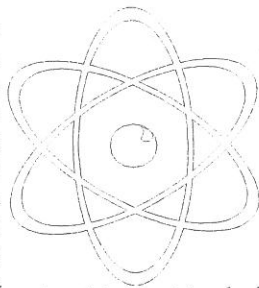
Semmi pánik, vége a fizikaórának (percnek)! Nagyon nagy vonalakban ez az

atombomba működésének lényege (az elv az atomreaktornál is hasonló).

Az már csak a sors iróniája, hogy a nukleáris láncreakció lehetőségének felfedezése éppen a II. Világháború küszöbén történt. Mivel a legtöbb fizikus már a háború előtt felismerte az említett felfedezésben rejlő lehetőségeket, egy olyan, -a világtörténelemben páratlan- fegyverkezési verseny indult meg a világ nagyhatalmai között, amely egy termonukleáris háború szörnyű következményeitől való félelemmel borult a világra. Az új felfedezést csak katonai szempontból értékelték. A horogkereszt elől Amerikába emigrált tudósokat kezdte el nyugtalanítani a tény, hogy az új fegyvert Hitler is megkaparinthatja és akkor a világ védtelenül állna a náci Németországgal szemben. Szilárd Leó kérésére maga Albert Einstein hívta fel az USA kormányának figyelmét a veszélyre. A kutatás 1941 decemberében vette kezdetét. A tudósok csak az első kísérleti robbantás után fogták fel, mit is alkottak valójában. Érthető, hogy becsapottnak, kihasználtak érezték magukat: "Ha tudom, hogy a németeknek nem sikerül atombombát előállítaniuk, a kisujjamat sem mozdítottam volna."

Az USA már 1943-ban tudta, hogy a harmadik birodalom nem lesz képes belátható időn belül a bomba előállítására. Tíz éven belül a japánoknak se lett volna esélyük túljutni a laboratóriumi körülményeken. Az Egyesült Államokban mégis teljes titoktartás mellett folyt a munka. A programba bevont 15000 ember közül alig egy tucatnyi ismerte az egész programot. A fejlesztés rengeteg pénzt emésztett fel, (a program összköltsége 2 milliárd dollárra tehető) és a kormány ennek megfelelően egyre jobban elkötelezte magát a fegyver bevetése mellett. A program támogatóinak nem volt nehéz kész tények elé állítani Truman elnököt, neki már csak bólogatnia kellett.

Sok szó esett a lépés katonai szükségességéről, s arról, hogy ez katonák ezreinek életét menti meg.

Valójában milyen volt akkor Japán helyzete?

A bomba elkészültekor a szigetország az összeomlás szélén állott. Mind gazdaságilag, mind katonailag megtört, tudta, hogy nem számíthat segítségre, hisz Németország kapitulált. Már fegyverszüneti egyezmények megkötése után tapogatózott. Az USA katonai indítéka tehát a sokadrangú érvek közé tartozott.

“Fat man” és “Little boy”

Július 16-án hajtották végre az első és egyetlen kísérleti robbantást a Mexikói sivatagban. Augusztus 6-án és 7-én két ilyen bomba hamuvá változtatott két japán várost.

Az új fegyver bevetésére egy különleges repülőalakulatot képeztek ki. Az igencsak súlyos bombát csak a B-29-es repülőerőd volt képes a levegőbe emelni. A felszálláskor történő esetleges balesetek elkerülése végett a bomba egyes részeit a felszállás után szerelték csak össze.

Augusztus 6-án 2 óra 45 perckor az Enola Gay nevű bombázó fedélzetén a “Little Boy”-nak becézett szerkezettel megkezdte útját Tinian szigetéről az éjszakában. 7 óra 9 perckor szólaltak meg a szirénák Hirosimában. “Bombázza az első célpontot!” -szólt a halálos ítélet a rádióból. 8 óra 14 perckor kinyíltak a bombatér fedelei és a “Little boy” a mélybe zuhant. 47 másodperc múlva Hirosimában elszabadult a pokol. Egy szempillantás alatt 80000 ember halt meg, 140000 ember nyomtalanul eltűnt, több, mint 370000 súlyosan megsebesült és 235000 lakos szenvedett különféle ártalmakat a vakító fény és a rádióaktív sugárzás következtében.

Augusztus 9-én délelőtt a történelem második atomkatasztrófája sújtott le, ezúttal az egyik tartalékcélpontra: Nagaszakira. 11 óra 2 perckor a “Fat man” a város egyik temploma felett -amelyet ma atomháznak neveznek- a tervezett ponttól 2 km-re robbant. A pusztítás itt is gigantikus méreteket öltött.

A japán nép mind a mai napig érzi az atomrobbanás következményeit. A mai ember, legfőképpen a mai fiatalság már csak a történelmi jegyzetekből olvas a tragédiáról (sokan akkor is csak kényszerből). Ahogy sárgulnak a törökönyvek lapjai, úgy

halványul az augusztus 6-ai dátum is az emberiség emlékezetében, a szigetországban élők viszont nem felejtnek ilyen könnyen, főleg addig nem, amíg van, ami emlékezteti őket a gyászos napokra és az azt követő évtizedekre.

Utószó

Az amerikai kormánykörök úgy gondolták, hogy az USA legalább egy évtizedig megőrzi atommonopóliumát. Tévedtek. A szovjetunió már 1947-ben nyilvánosságra hozta, hogy a bomba titka nem titok többé. A másik oldalon ezzel újra megindult a hajszja. Újabb és újabb fegyverek követték egymást. Először a hidrogén-, majd a neutronbomba. Mindig egy-egy lépés a hidegháború indulatoktól izzó csataterén.

Hogy ma mi a helyzet?

Szerintem kevesen tudják megmondani, melyik nemzet kezében van tulajdonképpen a parányi atombomban rejlő óriási erő. Persze mindenki egyből az Amerikai Egyesült Államokra gondol. (Nekik

már 1983-ban 9550 atomrobbanótletük volt, a Szovjetunióknak csak 7500.)

Ha azonban a fegyverek használatára kerülne sor, talán pillanatokon belül, már nem lenne, aki használná a felhalmozott sok-sok fegyvert. Valószínűleg egyedül ők, a fegyverek élnék túl az atomháborút, melyben a robbanások számát előre megírt forgatókönyvek 28000-re becsülik, mely mintegy 25000 Mt robbanóerőt jelent.

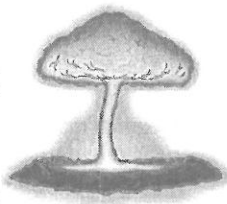
Az ember találmánya kinötte volna alkotóját?!

Joggal merülhet fel ez a kérdés, a válasz a jövő kezében, a MI kezünkben van.

Tény, hogy az atomenergia nélkülözhetetlenné vált mindennapi életünkben, (a Paksi Atomerőmű hazánk

villamosenergia-fogyasztásának csaknem felét fedezi) mégis olyan, mint egy "penge a hároméves gyermek kezében". Ugyanis, ha megemlítem Paksot, akkor nem hagyhatom ki Csernobilt sem. A veszély parányi szikrája mindig ott leselkedik. Arról nem is beszélve, ha egyszer VALAKI megnyomná azt a bizonyos milliárdok

végzetét jelentő gombot, az gyújtószerkezettel látná el az atomerőműveket, melyek így a potenciális atombombákból nagyon is valóságos és rettenetes fegyverré alakulnának át. Az atombomban rejlő, addig kordában tartott oly hasznos elemi erőt az ember tehát

nagyon könnyen maga ellen fordíthatja. Nem hiszem egyébként, hogy a világtörténelem eddigi nagy háborúi közül akár egyről is a nemzet egyszerű embere döntött volna. Ez ügyben még soha nem írtak ki népszavazást, a nagyszerű demokratikus országokban sem, és valószínűleg nem is fognak.

Az atom sorsáról, mely egyenlő az emberiség sorsával, mindig néhány VALAKI döntött. Addig, amíg léteznek olyan emberek, akik gyilkos módon visszaélve honfitársaik bizalmával, milliók életéről-haláláról ítéleznek, nem élhet békességben az emberiség.

Fonyódi Péter
2.b.

Aranyköpések I.

Kozári tanárnő:

-Képzeljétek el, milyen nehéz lehetett Mengyelejevnek a periódusos rendszert megcsinálni, amikor még annyit sem tudott az elektronszerkezetről, mint mi!

-Hát akkor tényleg nehéz lehetett!

-Tanárnő, akkor kezdjük el a ruhatárat.

Lukácsi tanárnő: Oké! - kis szünet - Akkor a BÜFÉ.

Németórán:

-Olívia, ezt most kérdezed vagy mondd?

-Sagom. / magyar + német /

Lukácsi tanárnő: -Kis büdös disznó vagy, tudod, mert nem tanulsz!

Schmidt tanárnő: -Ki számolja ki az átlagot? Van valakinél számítógép?

Sikur tanárnő: -Nyolcszoradszorra mondom már el!

?: -Legközelebb ne hagyja senki sem a puskáját a dolgozatfüzetben, jó X. Y. , mert gyanús lehet.

?: -Mi baja van X.Y. - nak? Miért nincs iskolában?

-Egy csomó van a lábában, és nem érzi!

-Szagolja a másikat!

?: -Ez hány ember ellenőrzője?

-Még eggyel több.

Sikur tanárnő: -Jó lenne, ha nem ilyenkor néznéd a másik akármilyét!

Hum tanárnő: -Gábor, jó lenne, ha írnál valamit a füzetedbe is.

-Írok, ez már a második füzetem.

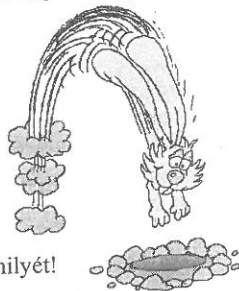
-Ó, a másik már betelt?

-Nem, elhagytam.

Lukácsi tanárnő: -Szabolcs, te csinálod ezeket a hangokat?

- Nem, a cipőm.

- Hú, de jó cipőd van!

17. EUROPÄISCHES SCHÜLERZEITUNGSSMINAR
 "WIR BAUEN EUROPA - MIT KONFLIKTEN LEBEN"
 EUROPAHAUS MARIENBERG

Gewalt an der Schule

An einer ungarischen Schule

Unsere Schule ist ein kleines Gymnasium, wo sich alle kennen und wir sind

auch Ungarisch, sie sind ebenso gekleidet wie wir, und sie hören dieselbe Musik. Unsere Schule wird auch von Zigeunern besucht, die in Ungarn eine Minderheit sind und die ihre besonderen Eigenschaften und Bräuche haben. Sie werden im allgemeinen in Ungarn verachtet. Diese Verachtung hat oft wahre Gründe, aber oft wirken nur Vorurteile. Die Zigeuner, die bei uns lernen, sind sehr anständig und haben viele Freunde in der Schule.

Die Schüler kommen aus verschiedenen Teilen des Landes, die Lehrer aus verschiedenen Ländern. Das ist in Ungarn ungewöhnlich, aber diese Vielfalt macht die Schule interessant. Bei uns herrscht Toleranz, noch nie habe ich von Gewalt in der Schule gehört. Unser Gymnasium ist eine Insel des Friedens. Es wäre schön, wenn jede Schule in Ungarn so friedlich wäre, und nie Gewalt und Haß zwischen den Lehrern und den Schülern oder zwischen den

eine große Gemeinschaft. Von den 250 Schülern ist keiner Ausländer, aber es gibt einige, die eine doppelte Staatsbürgerschaft (deutsch-ungarisch) haben. Das sieht man ihnen nicht an, sie benehmen sich so wie wir, sie sprechen

älteren und jüngeren Schülern vorkämen.

Szántó Margit, EIN-STEIN
Frank Muscheid, Spektrum
Christine Stausberg, Spektrum

Végzetes múlt

A felkelő nap halovány sugarai sejtelenesen világították meg a kórházi szobát. Kint a harmatos fűvön gyöngyszemkét csillogtak a vízcsöppek, s a rügyező fákra tavasz első hirnökei vidáman dalolták éneküket. Mindtől elzárva, fehér falak között, a rideg kórházi ágyon fekszik egy nő. Arca sápadt, keze mozdulatlanul fekszik mellén. Teste, - amit már teljesen elborítottak a hólyagos, vörös sebek - betegen és élettelenül terül el. Körmei elsárgultak, haja mind kihullott. A szeme sarkában egy könnycsepp csillog. Szinte az egész az egész szervezetét megölte már a betegség, az AIDS. Fejét teljesen elborította a halál gondolata, ami végre mindent elfeledtetne vele. Néha eszébe jut egy - két emlék, s ilyenkor mély fájdalom és gyűlölet hasít szívébe. Gyűlölet az iránt, akit a legjobban szeretett. A férfi, aki ezt okozta Neki, aki miatt ezt a szörnyiséget át kell élnie, már halott. Ő is az AIDS áldozata lett. A lánynak ilyenkor eszébe jut a múlt, a kezdet, amikor még mindketten boldogok voltak...

Meleg nyári este volt, s a sötét égen s csillagok drágaköcként világítottak. A holdfénytől a földön minden ezüstösen csillogott, de ezek a szépségek már semmit sem jelentettek a lánynak, aki, úgy érezte, egyedül van a világon. A dolgok villámcsapásszerűen érték őt. Édesapját nemrég elvesztette és beteg édesanyját ma kórházba szállították. Amikor iskola után belépett az üres lakásba, úgy érezte,

mintha valami megszűnt volna. Szomorúan sétált ki a közeli tópartra. A feje tele van furcsa gondolatokkal, amikkel nem tud megbirkózni. A lányból hirtelen kitört a sírás, könnyei patakokban folyt az arcán. Közben besötétedett. A lány sokáig nézte a holdat, ahogy el - el tűnik a felhők mögött, s a szüleire gondolt. Álmódásaiból egy hang ébresztette fel. Ahogy felnézett, könnyein át meglátott egy fiút, aki annyi időt lehetett, mint ő. A fiú leült mellé és megszólította:

-Helló, én Zsolt vagyok.

Alány nem válaszolt, mert inkább szerette volna elfelejteni, hogy Ő kicsoda. A fiú azonban nem hagyta annyiban a dolgot.

-Hogy hívnak? - kérdezte.

-Viki - mondta a lány letörve.

Zsolt nem értette Viki reakcióját, de látta rajta, hogy valami bántja, így hát folytatta:

-Mondd, miért szomorkodsz egy ilyen gyönyörű estén? - tette fel a kérdést.

Sa lány belekezdett, hogy elmesélje, mi bántja a szívét. Örült, hogy van végre valaki, akivel megoszthatja bánatát. Nem számított, hogy akkor látta először a fiút. Szíve mélyén érezte, hogy ő az, akire most nagyon szüksége van. Csak beszélt, és nem gondolt semmi másra. Szívét még mindig mardosta a sírás, hangja sokszor elcsuklott. Végül már nem bírta tovább, s kitört belőle a zokogás. A fiú próbálta nyugtatni, s elmesélte a lánynak, hogyan vesztette el szüleit, és hogyan kezdett új életet egyedül. Közben lassan reggel lett. Egymást átkarolva nézték végig, ahogy a nap első sugarai megérintik a földet. Zsolt hazakisérte Vikit. A lány úgy érezte, hogy ettől az éjszakától fogva elválaszthatatlanok lesznek. Másnap iskola után a fiú már várta, s egyszólatos délutánt töltöttek együtt. Zsolt elvitte magához Vikit, hogy megmutassa hogyan él. A lányra nagy hatással volt a kis szoba. Rögtön feltűnt neki az ágy mellett egy kép, amely egy házaspárt ábrázolt. A fiú szülei voltak. Hirtelen nagyon rossz érzés fogta el, szívét mély fájdalom kezdte el mardosni. Egy könnycsepp gördült le az arcán. nagyon sokáig

nézte a képet. Egyszer csak Zsolt hirtelen átölelte a derekát, magafelé fordította, és letörölte a könnycseppet Viki arcáról. Mindkettőjüknek szüksége volt a másikra. Zsolt végigsimította Viki arcát és egy nagyot sóhajtott. A lány ránézett, szemében fájdalom és szeretet egyformán csillogott. Zsolt gyengéden megcsókolta és átölelte. Sokáig áltak így, egymás karjaiban. Úgy érezték, ha megmozdulnak, ez a csodás érzés szertefoszlik. Hirtelen megszólalt a falióra. Hangja hasonlított a harangokéhoz. Felébredtette őket ebből az álomvilágból. A lány jobbánc gondolta, ha hazamegy. Zsolt szeretete volna, ha marad, de megértette Viki érzéseit. Így hát hazakísérte a lányt. Mikor elbúcsúztak a lány úgy érezte, megtalálta azt, akire már régóta várt. Hazafelé Zsolt elgondolkodott, hogy milyen volt az élete mielőtt Vikivel nem találkozott. Járták az utcákat a bandájával, ittak, cigiztek, kábítószereztek. Volt, hogy egymás után használták a tüket, elzüllött életmódot folytattak. Ki tudja miket el nem kapott akkor. Zsolt próbált leszokni a drogról több - kevesebb sikerrel. A lányt viszont nagyon szerette és nem akarta elveszíteni. Úgy gondolta, mellette sikerül új életet kezdenie. Elhatározta, hogy ő mindent megpróbál. Másnap megint találkoztak. Sokat sétáltak a szabadban, beszélgettek, játszottak, nagyon jól érezték magukat. A következő hét minden percét együtt töltötték, és szerelmük egyre erősebbé vált. Egyik este Zsoltnál vacsoráztak, mert nem volt kedvük kimozdulni otthonról. Csebdben hallgatták a magnót, amikor az egyik lassú számnál Zsolt megtörte a csendet.

-Táncolunk?

Viki csak bólintott és nyújtotta a kezét. Zsolt gyengéden felemelte és elkezdtek táncolni. Teljesen belefeledkeztek a táncba, már nem figyeltek másra csak a zenére és egymásra. Zsolt magához szorította a lányt, hogy érezze testének minden részletét, és a fülébe súgta:

-Szeretlek!

Alány úgy érezte, hogy a fiúnak adja mindenét, amije csak van. Egy csodálatos éjszakát töltöttek el együtt, és nagyon boldogok voltak. Azt hitték senki más nincs a világon, csak ők

ketten léteznek. Zsolt megkérte a lányt, költözzön hozzá, hogy életüket összekapcsolhassák. Viki leírhatatlanul boldog volt, remélte, hogy most már renbejön mindkettőjük élete. Együtt éltek tovább, s néztek szembe az előttük álló problémákkal. Viki egyre gyakrabban lett rosszul. Elment az orvosához, megvizsgáltatta magát, s alig tudta elhinni, amit hallott:

-Jó hírt közölhetek, ön terhes! - mondta az orvos Vikinek. -Viszont van itt egy kis gond! Alány szíve hirtelen összeszorult.

-Milyen gond, doktor úr? - kérdezte zavartan az orvost.

Sa férfi elkezdett beszélni, mert időre volt szüksége ahhoz, hogy elmondja a lánynak, mi az, ami miatt a további élete megváltozik. Végül mégis ki kellett mondania:

-Sajnos azt kell közölnöm, hogy az ön szervezetét megtámadta a HIV vírus, Ön AIDS - es!

Atovábbi szavakat a lány nem hallotta. Csak az utolsó mondat maradt meg az emlékezetében. Ezekről a szavaktól nem tudott szabadulni. Szíve majd megszakadt fájdalomában. Nehezen tért magához az orvos szavai után. Most mi lesz az életével, a gyermekével? A doktor következő szavaira összerendezte.

-Jó lenne, ha a férje is be tudna jönni önnel egy vizsgálatra.

-Úristen! Zsolt!

Alány most döbben rá, hogy valójában miért van ez az egész. Nem ismerte Zsoltot azelőtt, hogy akkor este a tóparton találkoztak. Nem

tudja milyen életet élt, mit csinált. Vikinek döntenie kellett: vagy elveteti a gyereket, vagy világra hozza és szembenéz a lehetőséggel, hogy a gyermekének sincs semmi reménye normális, emberi életet élni. A lány magába roskadt, nem tudta mit tegyen. Kísétált az ismerős tópartra, ahol annak idején a fiúval megismerkedett.

"Zsolt", mondta ki fájdalommal ezt a nevet. Az ő felelőtlensége, az ő hibája, miatta ment tönkre az élete, és a gyereké is. Nagy gyűlöletet érzett a fiú iránt, aki még semmit nem tudott az egésze. Viki felnézett az égre, a nap erős fénye majdnem megvakította, de nem törődött vele. Érezni akarta az erőt, amelyet a nap áraszt, s a meleget, mely mindent életre kelt. Mikor kicsit megnyugodott, haza indult. Nem tudta, mit fog Zsoltnak mondani, csak ment, hogy minél előbb bezárhassa maga mögött az ajtót. Zsolt örömmel fogadta a lányt, aki viszont hűvös tekintetet vetett rá és csak ennyit mondott:

-Terhes vagyok!

Afiú örömeben felkapta a lányt, s a magasba emelte. Majd hirtelen elkomorodott, mert Vikiből kitért a zokogás. A lány kitépte magát Zsolt karjai közül.

-Gyűlöllek! - vágta oda a fiúnak.

Zsolt nem értette, hogy mi történt Vikivel. Nagyon fáj neki ez a megjegyzés, úgy érezte, mintha elvesztette volna a lányt. Mintha soha többé nem érinthetné meg, nem szólhatna hozzá.

-Mi történt? Mi a baj? Miért viselkedsz így?

Akérdésekre nem jött válasz. Viki ült az ágyon, arcát kezébe temette, és sírt. Zsolt nem tudta, mi tévő legyen. Idegesen végigsimította haját és odament a lányhoz. Leült mellé az ágyra, a vállára tette a kezét és újra megpróbálkozott, hogy megtudja, mi történt Vikivel.

-Mondd el mi a baj, hátha tudok segíteni.

-Te, hisz éppen miattad van az egész. Te rontottál el mindent, miattad ment tönkre az életem! - kiabálta a lány a lesújtó, de mégis halálosan igaz szavakat.

-De hát miért, mi a baj? - kérdezte egyre türelmetlenebbül Zsolt.

Viki ránézett a fiúra, szeméből még mindig folytak a könnyecsek. Hosszú szünet után aztán megszólalt:

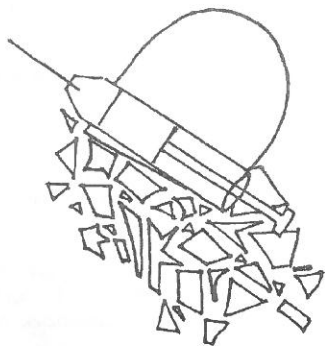
-Az orvos azt mondta, hogy ... AIDS - es vagyok.

Afiú nem akart hinni a fülének. AIDS, AIDS, csak ezt a szót hallotta. De hát hogyan lehetséges ez? Hiszen Viki múltja tiszta, nem úgy mint az övé. Hát persze! A múlt, ami örökké elkísérte Zsoltot, amitől nem tudott szabadulni. A drog, a koszos tük, az ital mámora, a lány, az élete. A fiú nem találta a helyét, nem tudta mit mondjon, mit tegyen. Ő volt az, aki mindannyiuk életét tönkretette. Legszívesebben meghalt volna. Majd odament Vikihez és csak ennyit mondott:

-Nagyon sajnálom, gyűlölöm magam, szeretlek!

Többre nem volt képes. Másnap elmentek együtt az orvoshoz, aki megállapította a szomorú tény: mindketten hamarosan az AIDS áldozatává válnak. Viki úgy döntött, hogy elveteti a gyereket, hogy egyikük se szenvedjen tovább. A következő pár év csak gyötrelem volt mindkettőjüknek. Várni, hogy mikor lesz már vége ennek a lidércnyomásnak, hogy mikor fognak végre meghalni. Zsolt három év múlva ágnak esett, és pár hónap múlva meg is halt. S most a lány is itt fekszik a kórházi ágyon és sír. Egy ember, akinek az élete egycsapásra kettészakadt. Egy ember, aki szeretett és most gyűlöl. Egy ember, aki meg akar halni. S úgy is lett. A lány már nem bírta tovább. Behúnyta szemét, és lelke örökre megpihent.

Tóth Hajni 1.b

IPARI ALPINISTA MUNKÁK "MINI SÖRFÖZÉS"

- Homlokzatok tisztítása, javítása, vakolása, festése
- Kémény, torony külső-belső karbantartása, életveszélyes fedkő újrabetonozása
- Házgyári (panel) épületek hézagtömítése
- Villámhárító-felújítás, -szerelés
- Omlásveszély megszüntetése
- Épülettartozékok le- és felszerelése
- Silók, tárolók karbantartása
- Üzemcsarnokok belső felújítása, homlokzat és tető üvegezése üzemszünet nélkül
- Kémények biztonsági jelzőcsikjainak festése Tel: (74) 387-043

Kérjük keresse fel a

DELTA Áruház

ahol: vas-műszaki,
papír-játék,
ruházat-cipő

osztályainkon
nagy áruválasztékkal
állunk vásárlóink
rendelkezésére

Holdfény helyett

Villanykörte vetíti falra árnyékomat.
Jelentéktelen folt vagyok
a hatalmas szobában,
de te felemelsz magadhoz,
és elringatsz,
akár egy zokogó gyereket,
mert az képtelen aludni.
Nem tudja hova lesz
a tekintet - tiszta szeretet,
ami belőled csordul.
A választ bőromön érzem.
Átáztatja a ruhát rajtam.
Hallom,
ahogy folyik,
keresztül a lelkemen.
Ha kérném,
kezembe tennéd az életed.
Amilyen vagy,
azért szeretlek.
Néha csúnyának,
néha szépnék.
Köszönök mindent,
ameddig beszélni,
gondolkodni,
érezni tudok.

Tompa fájdalmat szül
az ostobaság.
világra hozza
vak, tehetetlen
és tudatlan gyermekét.
Engem.
Néha újból meg kell tanulnom
járni,
beszélni,
érteni,
látni.
Néha túl nehéz.
Vagy lehetetlen.

'95.02.16.

Ma sem jött üzenet.
A várakozás órái
éles szilánkokra hullottak szét .
Megsebeztek mindenütt.
Fáradt arcomat
elborítja a vér.
A csalódás sír bennem.
Helyettem.
Szűrkeségembe zuhanok.
Elhagynak a szavak.
Érted hallgatok.
Pára - gyöngyökből rakom ki
a rideg üvegen
a neved.
Meggyújtottál bennem egy gyertyát,
most ez a fény vezet át
az életen.
Magamba kiáltok.

Szeretnélek

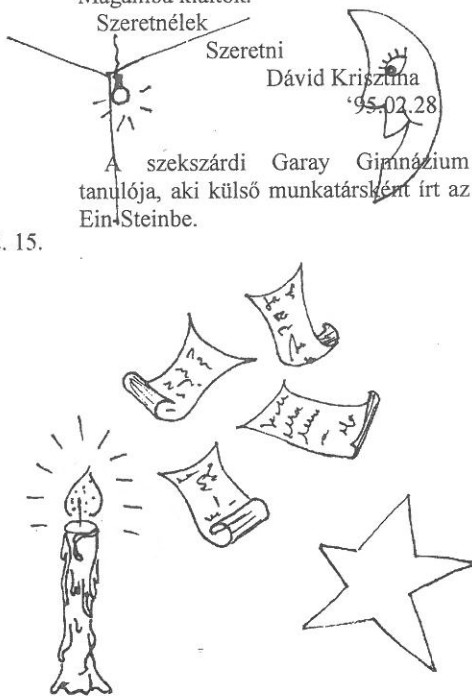
Szeretni

Dávid Krisztina

'95.02.28

A szekszárdi Garay Gimnázium
tanulója, aki külső munkatársként írt az
Ein-Steinbe.

'95.02. 15.

Lovak

Szüleim pár évvel ezelőtt hosszú gondolkodás után úgy határoztak, hogy vesznek egy lovat. Csillag még egy éves sem volt, amikor hozzánk került, de az idő oly gyorsan elszállt, hiszen már a második csikóját neveli.

Hetek óta készülünk a nagy eseményre, mikor felhívtak Gyöngön, hogy megszületett. Ahogy megtudtam rögtön hazautaztam, hogy láthassam őt. Hatalmas élmény volt figyelni a kis botladozó állatot, amint anyját kerülgeti. Ekkor gondoltam arra, hogy mit fog csinálni nagykorában, és hogyan fog fejlődni. De nem csak az jutott eszembe, hogy milyen lesz, hanem az is, hogy milyen szerepet tölthetnek és töltenek majd be az emberek az életében.

A lovak már a jégkorszak után is fontosak voltak az emberek számára. Kétezer éven át voltak az emberiség legfőbb segítői háborúban és békében, egészen korunkig, mikor is a gépesítés háttérbe szorította az ember szolgálatában levő természetes erőt. Ezek a dolgok elhódíthatják az embereket a lovaktól. Mostanában azonban a két élőlény története új korszakba lépett. Ezt az is bizonyítja, hogy egyre nő a lovastáborok és a szabadidejüket lovakkal eltölteni vágyók száma.

Már a régi időkben kereszteztek gyors méneket hasonlóan gyors kancával azt remélve, hogy a születendő csikó is hasonlóan gyors lesz. A modern lótenyésztés célja, - a legújabb elvárásoknak mind jobban megfelelő - "sportló" kitenyésztése és tökéletesítése.

Korunkban a lovak az emberek közvetlen környezetében élnek, és rá vannak szorulva gazdájuk lelkiismeretes gondoskodására. A ló és a lovas közössége több, mint a lovaglás önfeledt harmóniája. Hozzá tartozik a lelkiismeretes munka is. A nyeregben átélt csodát a gazdi segítő gondoskodással hálálja meg. Talán ez a titka annak a bensőséges kapcsolatnak, amelyet csak egy lovas érthet meg.

“Die bilinguale Schule - ein Modell für die Zukunft”

Mit 14 Jahren stellte sich die Frage, an welcher Schule ich weiterlernen sollte. Ich wollte unbedingt in ein Gymnasium, wo ich mein Wissen in der deutschen Sprache vertiefen konnte. So fand ich das Gyöner Gymnasium, an dem Deutsch die Zielsprache ist und einige Fächer auf Deutsch unterrichtet werden. Die Familie war mit meiner Entscheidung vollkommen einverstanden, obwohl sie Angst vor der deutschen Unterrichtssprache hatte. Trotzdem versuchten sie mich nicht davon abzuhalten, sondern stimmten noch manchen meiner Argumente zu. So finde ich, daß Deutsch eine Weltsprache ist, und ich will die Sprache, Geschichte und Kultur meiner Vorfahren besser kennenlernen, weil ich eine Schwäbin bin. Als ich dann hier war, kamen einige Probleme auf mich zu, deren Lösung nicht so einfach war. Der Unterricht in den verschiedenen Leistungsgruppen war unterschiedlich organisiert. So hatten die besten Deutschgruppen laut Stundenplan wöchentlich mehr Stunden mit den Gastlehrern als mit den ungarischen Deutschlehrern, bei den schlechteren Gruppen war es genau umgekehrt. Ein weiteres Problem war der oft zu kurzfristige Aufenthalt der Gastlehrer, insbesondere dann, wenn sie nach 1-2 Jahren mitten im Schuljahr zurückkehren mußten. Für die Abiturienten/innen war das besonders schlimm. Ihr Lehrer verschwand, und sie bekamen einen anderen, dessen Methoden und Ansprüche sie nicht kannten, und das erschwerte natürlich die Arbeit für das Abitur. Im Zusammenhang mit dem Abitur ergibt sich noch ein Problem für die bilingualen Schüler/innen. Dieses Abitur wird nämlich nur von den ungarischen Hochschulen anerkannt, obwohl wir einige Fächer auf Deutsch lernen und das Abitur in der deutschen Sprache machen. Für Schülerinnen, die in deutschsprachigen Ländern weiterlernen möchten, ist das ein Nachteil. Eine sehr häufig gestellte Frage ist, was wir von einem Gastlehrer erwarten. Darauf kann ich nur sagen, daß ich all das von ihm erwarte, was ich auch von den ungarischen Lehrern erwarte. Das ist Toleranz in manchen schwierigen Situationen, Hingabe beim Unterricht, er soll eine familiäre oder wenigstens freundschaftliche Stimmung in der Stunde schaffen, gerecht sein, sich nach Möglichkeit auch außerhalb der Schule mit den Schülern/innen beschäftigen. Diese Erwartungen wurden glücklicherweise bisher erfüllt, was ich auch für die Zukunft möchte und hoffe. Die Unterrichtsmethoden der ungarischen Lehrer und

Gastlehrer sind ganz verschieden. Die Gastlehrer wollen, daß wir selbständiges Denken erlernen, und dabei helfen sie uns auch. Sie vermitteln den Stoff in einer Weise, daß der Schüler jederzeit dazu in der Lage ist, die großen Zusammenhänge zu erklären. Die Methoden, die das eigene Denken fördern, sind eine gute Grundlage für das spätere Leben. Dagegen ist der ungarische Unterrichtsstil zu streng. Gewünscht wird Büffeln, was nicht leicht fällt und

die Entwicklung des freien Denkens oft blockiert. Die Landeskunde ist ein sehr wichtiger Teil des Unterrichts, weil die Schüler nicht nur über die Sehenswürdigkeiten, die Geographie eines Landes etwas lernen, sondern auch mit den Sitten, Bräuchen, den Dialekten sowie mit der Kultur vertraut gemacht werden. Man sollte noch mehr über das Alltagsleben der Menschen und ihre Arbeit erfahren. Ich sehe an mir, daß sich meine Vorstellungen über Deutschland und Österreich langsam verändern. Jetzt kann ich die Menschen besser verstehen, und ich kann mich in ihre Lage versetzen. Aber es wäre besser, wenn wir das politische System dieser Staaten noch gründlicher kennenlernen würden. Das Problem dabei ist, daß dieses Thema eigentlich mehr zum Fach Geschichte gehört, aber da ist keine Zeit, so nehmen wir es im Landeskundeunterricht durch, aber leider zuwenig ausführlich.

Das bilinguale Schulsystem hat viele Vorteile, aber auch Nachteile, die vielleicht in Zukunft behoben werden können. Die Vorteile sind die guten Sprachkenntnisse, auch in den verschiedenen Fachbereichen wie Geschichte und Physik. Dazu kommen die Kenntnisse über die deutschsprachigen Länder und vor allem das mit dem Abitur erworbene Sprachprüfungsdiplom. Die Nachteile sind, daß dieses Schulsystem noch sehr jung ist und sich die Organisation in einem frühen Stadium befindet. Vor allem der häufige Ministerwechsel im ungarischen Ministerium behindert die Weiterentwicklung. Trotzdem glaube ich, daß dieses Schulsystem eine erfolgreiche Zukunft vor sich hat, denn auf der ganzen Welt muß man außer der Muttersprache mindestens eine zweite Sprache beherrschen, um eine qualifizierte Arbeit zu bekommen. Die Sprachen bedeuten für die Zukunft unseres Landes viel, und deswegen sind die bilingualen Schulen sehr wichtig. Sie bringen Menschen mit Sprachkenntnissen hervor! Und das ist unsere Zukunft!

Drága testvérem

Hideg, téli nap volt. Húgom már három hete tüdőgyulladással nyomta az ágyat. Az orvos naponta kijárt ellenőrizni őt, és beadta neki az injekciókat. Soha nem tudott biztatót mondani, csak azt hajtogatta mindig: majd holnapra jobban lesz. Javulás helyett viszont romlott az állapota. A harmadik héten aztán azt javasolta, feküdjön be a kórházba. Anya már nem bírta látni, hogy szenved, ezért rögtön eleget tett a doktor utasításának.

-Értem, doktor úr. Még ma délután bevisszük a kórházba, kérem írja meg azonnal a beutalót. A doktor tollat ragadott, és kitöltötte a papírt. Mikor kikísértük a kapuba, még ezt mondta:

-Majd bemegyek és megnézem én is Henit a kórházban. Remélem, ott tudnak segíteni rajta minél hamarabb.

Anyu az orvos szavait hallva zokogásban tört ki és berohant a házba. Elgondolkodva mentem utána: a húgom tényleg komoly beteg. Anya ekkor már a testvérem szobájában volt: összekészítette neki a táskáját.

-Máris pakolsz, anya? -kérdeztem.

-Nem várok délutánig -felelte. Ma már három lázcsillapítót adtam be neki, és még mindig 38 fok a láza. Nem bírom látni ezt! Azonnal tennünk kell valamit! A doktor is csak hátráltat, ahelyett, hogy segítene.

Nem tudtam, mit feleljek anya szavaira. Inkább félrehúzódtam a szobámba és zenét hallgattam. Körül-belül fél óra múlva anya beszólt a kis zúgomba: -Gyere, indulunk! Vagy maradsz?

-Nem. Melletted akarok lenni!

-Köszönöm. -válaszolt, és megpróbált mosolyt erőltetni az arcára. Nagyon nehezen ment neki.

A kórházba érve rögtön elvették Henit egy röntgenvizsgálatra. Amíg az orvos kihozta a felvételt, bekísértük a húgomat a szobába. Egy egyágyasat kapott. Sebaj -gondoltuk-, így legalább nyugodtan tud pihenni. Tíz perc múlva jött a professzor és így fordult hozzánk:

-Asszonyom, megkérdezhetem, mi történt a lányával? Hol szedte össze ezt a betegséget?

Anya rövid gondolkodás után belekezdett a történetbe:

-A barátaival volt korcsolyázni a múltkor. Pontosabban négy hete. Valaki belökte őt a vékony jégre. Beszakadt. Az ott lévő szülők hamar kihúzták, de az úton hazafelé összeszedett egy náthát. Nagyon hideg volt, főleg, ha valaki csurom vizes. Megpróbáltam házi módszerekkel kigyógyítani. Amikor először észrevettem, hogy lázas, rögtön hívtam az orvost, de csak rá egy héttel derült ki, hogy komoly baj van.

Adott Heninek injekciókat, mindenféle gyógyszert, de nem tudta levinni még a lázát sem. Ma végre beutalta a kórházba...
-asztán elhallgatott.

-Sajnos azt kell mondanom, hogy a kollégám felelőtlen volt. Ha a lányát előbb utalta volna be hozzánk, még tudtunk volna segíteni. Asszonyom, sajnálom, a lányát nem tudjuk meggyógyítani.

Anya eddig megpróbált erős lenni, de most összeomlott. Szívébe éles késként hasított a fájdalom: a lánya, a kislánya nem fogja megérni a holnap reggelt. Hangos zokogásban tört ki. Megpróbáltam én is kitartani, de nem ment. Most már nem tehetünk semmit. Úrrá lett rajtunk a szomorúság. A ház és a kert olyan vidám volt mindig a húgossal: nevetés, éneklés övezte a otthonunkat. Most vége. Nem lesz több kacagás, nem lesz több öröm. Már csak anya és én maradunk.

Még most is szívemet marcangolja a fájdalom, ha eszembe jut az a kis pirospozsgás lány, aki valaha olyan jókedvű és mókás volt. Ha eszembe jut, mennyit veszekedtünk és milyen apró dolgokon, önvád gyötör.

Anya is, én is magunkat vádoljuk Heni elvesztéséért. Talán, ha..., de nincs ha! Csak a jelen van, és meg kell próbálnunk elfogadni olyannak, amilyen. Nélküle.

1

Meglapult, mert előjönni gyáva lett volna

csak félt csendben

FÉLT

a kövek szorító medreire

fogta kezét és együtt

FÉLTEK

mentem az úton s ők felém jöttek

és csendben féltek

és azóta velük

FÉLEK én is.)

Gáspár Olga 3.a

“ Als Gastlehrer befindet man sich natürlich auch in der Situation des Lernenden ”

Seit drei Jahren unterrichte ich nun schon am Tolnai Lajos Gymnasium in Gyöngyös. Diese Publikation bietet eine gute Gelegenheit, eine kleine persönliche Rückschau auf meine Arbeit in diesem bilingualen Gymnasium zu halten.

Noch bevor meine Bewerbung für ein zweisprachiges Gymnasium in Ungarn schließlich mit der Vertragsunterzeichnung geendet hatte, kam es zur ersten persönlichen Kontaktaufnahme mit der Direktion der Schule. Im Mai 1990 machte ich mich auf den Weg. Ausgerüstet mit einer eigens dafür gekauften Straßenkarte, die mir schließlich nach einigen Irrungen den Weg in das kleine Dorf Gyöngyös in Komitat Tolnai wies.

Die Schule wirkte von außen unscheinbar und kleinräumig, und nur ein kleines Schild ließ erkennen, daß es sich um das von mir gesuchte Gymnasium handelte. Nach einem ausführlichen und herzlichen Gespräch mit dem Direktor wurde ich von einer ungarischen Kollegin gleich in einige Unterrichtsstunden mitgenommen. Die Schüler beeindruckten mich mit ihren offenen Fragen, und aus der kleinen Gruppengröße (max. 15 Schüler) schloß ich, daß ich hier optimale Unterrichtsbedingungen vorfinden würde. Mein Entschluß, in Ungarn zu unterrichten, stand somit fest.

Vor meiner Tätigkeit in Ungarn kannte ich dieses Land nur von zwei kurzen Reisen während meiner Studienzzeit. Besonders die Landessprache klang für meine Ohren so fremd, daß ich mich fragte, ob ich jemals ein vernünftiges Wort, geschweige denn einen vernünftigen Satz auf ungarisch hervorbringen könnte. Dieses Gefühl verstärkte sich noch bei der Eröffnungskonferenz, deren Inhalt mir von

einer ungarischen Kollegin simultan übersetzt wurde. Und dann begann die Unterrichtsarbeit, das Einleben in ein fremdes Unterrichtssystem, das gegenseitige Kennenlernen sowie das Abklären der Erwartungen, die an mich gestellt wurden.

In den ersten Deutschstunden wurde mir bereits klar, daß ich mich zu einem wandelnden Synonym-Wörterbuch entwickeln mußte, um den Schülern abstrakte Begriffe in irgendeiner Form anschaulich erklären zu können. Nach dem Motto “erklären, beschreiben, umschreiben, darstellen, vorzeigen, aufzeichnen”, bis der sprachliche Groschen gefallen war, stürzte ich mich in die Arbeit.

Erschwert wurde diese dadurch, daß die Schüler erst lernen mußten, zuzugeben, das sie etwas nicht verstanden hatten, daß das Eingestehen von Nichtverstehen dem Lehrer gegenüber den ersten Schritt zum Spracherwerb darstellt.

Als Gastlehrer befindet man sich natürlich auch in der Situation des Lernenden, was zunächst vor allem den ungarischen Lehrplan bzw. das ungarische Schulsystem im allgemeinen betrifft. In Gyöngyös wird dieser Lernprozeß dadurch erleichtert, daß wöchentliche Fachgruppensitzungen die Möglichkeit zum Gedankenaustausch sowie für die Unterrichtsplanung und Koordination bieten.

Das erste, was man als Gastlehrer lernt, ist die enorme Bedeutung der Noten für die ungarischen Schüler, weil sich daraus Punkte für die spätere Aufnahmeprüfung an einer Hochschule ergeben. SchülerInnen, die beinahe einen Weinkrampf bekommen, wenn sie eine schlechte Note erhalten, lassen die

Problematik deutlich erkennen. Wenn man den Schülern dann erzählt, daß für Österreich kein besonderer Notendurchschnitt für die Aufnahme an eine Universität notwendig ist, erntet man zunächst ungläubiges Staunen angesichts dieser aus ungarischer Sicht paradiesischen Zustände.

Obwohl ich betonen möchte, daß ich nach österreichischen Beurteilungskriterien Noten gebe, bleibt festzuhalten, daß man in Grenzfällen natürlich eher dazu neigt, dem Schüler die bessere Note zu geben, um ihm den Weg an die Universität nicht schwerer zu machen, als er ohnehin ist.

Damit wäre ich beim Problem der Aufnahmeprüfungen angelangt, das sich vor allem auf den Fachunterricht auswirkt. Ein Rahmenlehrplan, der es dem Lehrer ermöglicht, Schwerpunkte zu setzen, einzelne Stoffgebiete intensiver zu erarbeiten, dafür bestimmte Teilbereiche zu streichen, existiert nicht. Es gibt einen klar vorgegebenen Themenkatalog, der detailliert und umfassend mit einer oft immensen Faktenfülle vermittelt werden soll, weil bei den Aufnahmeprüfungen der Universitäten dieses Wissen von den Schülern einfach verlangt wird. Bedenkt man, daß der Fachunterricht Geschichte in deutscher Sprache naturgemäß zu einem großen Teil auch Sprachunterricht ist und den Schülern auch selbständiges, historisches, problemorientiertes Denken vermittelt werden soll, kommt man oft unter einen enormen Zeitdruck.

Dieser Druck wird von ungarischen Kollegen, die darauf achten, daß den Schülern bei den Aufnahmenprüfungen keine Nachteile erwachsen, noch verstärkt.

Das führt leider dazu, daß man die Diskussionsbereitschaft der Schüler oft bremsen muß, aus Angst, die Stofffülle nicht mehr bewältigen zu können. Zusammenfassend muß ich jedoch auch hier anmerken, daß die Kooperation mit den ungarischen Kollegen für das Fach Geschichte insgesamt gut und einfach notwendig ist. Ich denke zum Beispiel nur an das Erstellen von deutschen-ungarischen Fachwortlisten für die

österreichischen Geschichtsbücher, eine Arbeit, die natürlich ohne Mitarbeit der ungarischen Kollegen/innen nicht möglich wäre.

Ein weiteres interessantes Thema stellt die Landeskunde dar. Als Österreicher fühlt man sich verpflichtet, Österreich von seinen schönsten Seiten zu präsentieren und ist dadurch vielleicht dem eigenen Land gegenüber eine Spur zu unkritisch. Das liegt vielleicht auch daran, daß man sich seiner Heimat noch stärker verbunden fühlt, wenn man bereits einige Jahre im Ausland gearbeitet hat. Den ungarischen SchülernInnen, die sich des Wertes ihrer eigenen Sprache, Kultur und Geschichte sehr wohl bewußt sind, gelingt es im Landeskundenunterricht jedoch sehr oft, aus dem Lehrenden den interessierten und aufnahmebereiten Lernenden zu machen. Ein Interaktionsprozeß entsteht, der für mich als Lehrer eine sehr schöne und wertvolle Erfahrung ist.

In diesem Zusammenhang möchte ich noch einmal kurz auf den Erwerb der Landessprache eingehen. Ich bin leider noch weit davon entfernt, die ungarische Sprache zu beherrschen, weil meine Bemühungen vor allem aus Zeitgründen häufig unterbrochen werden. Aber die Freude an dieser für Österreicher ungewohnten und schwierigen Sprache gewinnt man vor allem, wenn man an Reaktionen der Kollegen und Schüler sieht, wie sehr sie sich über die kleinen Fortschritte, die man macht, freuen. Sie werten es richtigerweise als Interesse an einem Land, daß ich durch meine Arbeit in Gyöng, abseits von Tourismusklišees, erst wirklich kennengelernt habe.

Meine Arbeit am bilingualen Gymnasium in Gyöng ist für mich eine große Bereicherung, sie läßt mich Erfahrungen machen die sicher auch in Zukunft eine wertvolle Basis für meine Lehrtätigkeit sein werden.

Gerald Lang

Aranyköpek II.

Sedemund tanárnő óráján: -Ajha, ezt jól megmondta!
- Miért, mit mondott?
- Hát, mit tudom én.

Farkas tanár úr matek órán: -Legyen a 2228-as feladat helyett a 3242-es, nem, van egy jobb, a 3228-as, nem, inkább a 3246-os.
Kis idő múlva: -Na jó, maradjunk a 3242-nél.

?: -Ki írta a Mona Lisát?

Hum tanárnő: -Mennyi idő alatt fordítottátok le a házi feladatot?
-Hány perces is a szünet?

Valaki német órán: -Tanárnő, lenne egy kérdésem!
Hum tanárnő: -Ich verstehe dich nicht!

Fekete tanárnő: -Peti! Nyugodjál már békében!

Fekete tanárnő óra elején: -Legyetek rám tekintettel, két órán keresztül gyötört a Mész, az előbb pedig az 1. b.-ben a Roland akart kinyírni 45 percen keresztül.

Andódi tanár úr: -Mit jelent az adventi koszorún a négy gyertya?
A válasz: -Mária utolsó négy terhességi hetét!

Kémiaóra az 1.b-ben: -...de ez miért van így, tanár úr?
Sikur tanár úr: -Mert a villamos sárgább, mint hosszú!

Fekete tanárnő: -Mikor ölte meg Poszeidón Odüsszeusz?
-Halála előtt!

Fekete tanárnő az 1.b-ben: -Antigoné eltemeti holttestét.

Fekete tanárnő: -Akhilleusz megöli Hektórt és meggyalázza a holttestet. Mi történik ezután?

Puskás Péter: -Szabálytalanság miatt kiállítják 2 percre.

Irodalom óra az 1.b-ben: -Odüsszeusz nem mentes a hibáktól.
Tóth Roland: -Impotens volt!

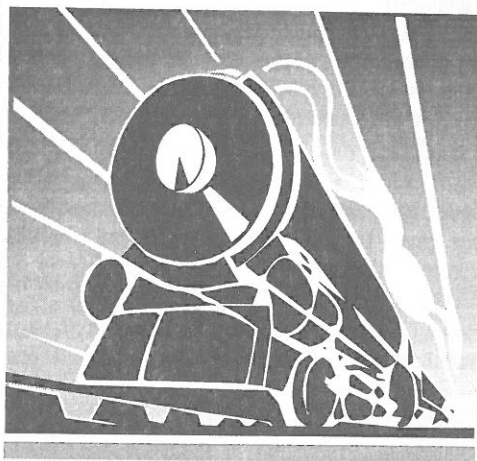

Volt egyszer egy zenekar

"Amikor még volt vonaljegy és átszálló is, amikor Che Guevara volt a sztár, amikor a Riviera környéki egyetemekhez vezető úton ott volt a felirat "PEACE" és a lázadó francia diákság esténként a robogókon és a virágmintás kocsikban ülve várták a forradalom újraindítását, amikor Yoko és Linda már szétzilálta a Beatlest, amikor a Blues éppen nem nagyon kellett, amikor Berger kopaszon Vietnamba indult, és amikor a budapesti gyerekek kék és piros nyakkendőben a május elsején ünnepségre készült, és nem is tudták hogy egy "Ezüst nyár" közeleg, akkor a VII. kerületi Dob utcai pincében egy zenekar próbált, nem is olyan sokára játszani kezdett, és a lemezének hátulján egy kis fehér mozdony békésen ázott az akváriumban, és úgy hívták, hogy Locomotiv GT"- mondta Pici bácsi, az LGT alapítótagja.

Ez a kis mozdony egyre több vizet zavart Presser Picivel, Barta Tomival, a gitárossal, Laux Józssival, a dobossal és Freinreisz Karcival, a basszusgitárossal és szaxofonossal a fedélzetén. Nem tudott nyugton maradni az akváriumban, így kímászott belőle és a szabad levegőn Anglia irányába fordult, és meg sem állt a Lincoln melletti rétig, ahol a gőzös büszkén olvasta a plakátot, amin Joe Cocker és a Genesis mellett ott volt az LGT is. A kis gőzös elégedetten ment haza. Itthon Freinreiszet megcsípte a "Skorpió", így kiszállt a vonatból, Somló pedig beszállt. Aztán a banda elringatta magát a Vigszínházig, ahol elképzelték egy

riportot az amerikai popfesztiválról és "BUMMMM!", megjelent a második lemezük. A németek éppen 30 éve hagyták el Magyarországot, erről is kellett egy lemezt csinálni. Ezután a fűtőknek egyre többet kellett dolgozniuk, mert külföldi turnék követték egymást. Botrányok külföldön és itthon is, a bandát leiltották egy időre. Los Angelesben

Barta Tomika magtálalta élete párját, és ott maradt. Na most mi lesz? Nem várhattak Karácsonyig! Szerencsére nem kellett várni rá, hanem ő jött el, és beállt gitárosnak. A gőzös megint feltankolt és elszakatolt Lengyelországba, ahol a fiatalabbak ordibálták az utcákon, hogy "ringó, ringózd elmágyár".

Kovács Kati megkérte a Loksit, hogy írjon valamit neki, mert azt akarta ordítani, hogy "Szólj rám, ha hangosan énekelek". Később új lemez, majd koncert, ahol a mozdony "Mindig magasabbra" akart menni, hogy nehogy

Elfelejtse azt a Szót elmondani annak a Lánynak - aki szebb, mint a Doktor, mert olyan az Arca, mint egy Álom-, hogy Írt neki egy Dalt.

A vicces kedvű fiúk becenevet választottak maguknak. A Kicsi, a Nagy, az Arthur és az Indián. Ebből is lemezt kellett csinálni. Indián kiuffogott magából két gyönyörű lírát. Utána a gőzös leparkolt egy időre, ugyanis Somló őszölni ment Görögországba. Visszajött, irány a stúdió, de Laux Józsi sehol, kilépett. Megjött a magyar TV, egy kisfilmet kellene csinálni. Beleegyeztek, de nincs dobos. Mit sem törődve a problémával, elkérték egy vékony szemüveges pasitól a dobkészletét, és azt püfölték a felvételkor. Szegény pasinak -aki mindezt látta-, a vérnyomása "-88" és 666 között ingadozott. Ezt a kis vékony embert Somló öt perc alatt szerződtette, ő volt a Solti. Szevanovity Dusan felszállt a vonatra, és egyre jobban lapátolta a szenet, majd összelapátoltak a többiekkel még egy lemezt. De a "Vonat megy tovább, csak döccent, meg sem áll". "Mindenki másképp csinálja": Somló a zongorán Boogizott, Presser Rádiót hallgatott, a többiek pedig nem tudták elég hangosan üvölneni, hogy "Ugye mi jó barátok vagyunk!?". Letiltották a zenekart, nem mehettek sehova, de lemezt csinálhattak. Elkészítették a borítót nagy izzadások után, erre azt is betiltották. Elkészítették a lemezt. Betiltották a legszebb dalt, de "Nem Adják Fel". Ezután nyugalom egy évig, majd másfél év múlva elkészült duplalemezük, a Loksi. Angolok hallották a lemezt, így leszerződtették őket. Készült az új lemez az Abbey Road stúdióban. Dehát itthon is kellett egy lemez. Kiadták az

LGT X.-t, egy kis bibi volt, mert ez csak a 9. lemez. (Senki sem tökéletes). Azért robogtak tovább a "Síneken" a "Zenevonatban", és a Szél nagyon el akarta fújni Presser utolsó dalát. Elkészítették az Első Magyar Óriás Kislemezt. Később megcsinálták utolsó lemezüket, ami után ellenfél nélkül maradtak. Ezután a zenekar végtelen időre felfüggesztette magát.

Végre 7 és fél év múlva még egyszer újra befűtöttek a "Zenevonatba", ami vidáman pöfögött a Nyugati pályaudvarra, és elhittette a fiatalokkal, hogy "Miénkittatér", majd amikor az utolsó Presser dalt is Elfújta a Szél, a Locomotiv szomorúan kitolatott.

20 év zakatolás során sok ember szívébe belefúrta magát, így a gyönki diákság egy kis csapatáéba, akik az -elméletileg- havonta megrendezendő Disco alatt zöldre váltják a szemaforot a kis gőzös előtt, és vele együtt emlékeznek az "Álomarcú lány"-ra, s vele együtt éneklük, hogy "Neked Írom a Dalt".

Torma Béla
2.b

Lesz visszaút?

“Míg a nap az égen függ és a sivatagokat homok fedi, míg a hullámok a tengerben morajlanak, és találkoznak a parttal, míg létezik a szél, a csillagok és a szivárvány”, addig élet is van a Földön. Ezen a kis bolygón, melynek (jónéhány fényév távolságon belül) egyedülálló az élővilága. De ha nem örizzük meg a csodákat, melyek segítségével még ma is élhetünk, hát elvesztünk. Meghalunk mindannyian: minden növény, állat és ember. Elpusztul a Föld. És ez mind a mai világ miatt történe meg. Mert “ez az a világ, amit mi teremtettünk”, és ebből is csak egy van. Ami évmilliók, évmilliárdok alatt kialakult, azt néhány emberöltő alatt teljesen átalakítják, tönkreteszik az emberek. Az emberek, vagyis mi... És a Föld történetéhez képest szempillantásnyi idő alatt létre jön egy élettelen üres tér, ahol az élet legalacsonyabb foka sem lehetséges. Azt hiszem, erről nem fókák, erszényes farkasok, koalák tehetnek. “Van egy álmom”, amiben nincsenek háborúk, gyilkosságok, nincs gyűlölet. Nincs semmilyen fokú légszennyezettség, szmog, nincsenek veszélyes sugárzások, az emberek nyugodtan kiemegetnek az utcára, nem kell félniük attól, hogy bármelyik pillanatban kirabolhatják, sőt még meg is ölhetik őket. A fák zöldellnek, virágok ezrei tarkállanak minden réten, az állatok és az emberek háborítatlanul, békében élnek. Persze ezt nem lehetséges 10-20 év alatt megvalósítani, de ha az ember tényleg belead apait-anyait, és nem csak 100-200, hanem többmillió ember fog össze, sikerülhet. Kivergődhet az emberiség a magának állított csapdából. Igaz, ez a kis cikk úgy fest, mintha az ezerszer elmondott mese egyik variációja lenne, talán az is, de úgy tűnik az emberiség csak akkor veszi észre a közeledő óriási veszélyt, ha már a küszöbön áll ördögien mosolyogva, és mintha csak annyit mondana: “Gyere! Hisz azért éltél, hogy elpusztítsd magad”.

Ekkor már nem lesz visszaút. Nem lesz menekvés. A csapda lakatja már kattant, és vége. Vége mindennek. Azt hiszem, ezt senki sem akarja.

Egyszerűen nem akarhatja!

Persze felmerül itt egy kérdés: Ki akar örökké élni? Azt hiszem senki, de az ember ne csak saját élete keretein belül gondolkodjon! Hisz itt vannak a fiatalok (MI), és nekünk is lesznek gyerekeink, és nekik is. “Örökké segítenünk kell őket”. Ha már nem élünk, művünknek, munkánk nyomának akkor is ott kell lennie mellettük, vigyáznia őket. Persze a tökéletes világ létrehozása lehetetlen. Mindig lesznek rosszak, fekete bárányok.

A világon csak egyetlen tökéletes van nézeteink szerint, és ez a természet. Az egyetlen, amit nem az ember alakított ki. Az ember nem tudja elviselni a tökéletet, ezért pusztítja a környezetét, az élőlényeket, szennyezi a Földet. Tönkretesz mindent, ami szép és jó. Az ember nem a Világ ura. A Világ uralkodik az ember felett, és ezt hamarosan meg is fogja mutatni, de nem kell ezt megvárni, cselekedni kell minnél több módszerrel ellene. Az embereket annyira lefoglalják saját problémáik, hogy föl sem néznek abból, amit éppen csinálnak. Körül kéne nézni, tapasztalni, hogy mi folyik itt valójában.

Természetesen az emberiség nem csak rossz, ártalmas dolgokat hozott létre, hatalmas tetteket hajtott végre, rengeteg hőstől ad számót a történelemben. Összünk kiemelkedtek az állatvilágból. Ezzel megtették az első lépést a MA felé: És most emberek vagyunk, és nekünk kell visszahitani azt, amit felborítottunk.

Végeztül Voltaire-től idéznék néhány sort: “Ha módodban állna, hogy egyetlen légy sorsán változtass, nem lehetne olyan ok, amely megakadályozná, hogy valamennyi légy-sorsának parancsolj, továbbá, hogy parancsolj minden állat, minden ember sorsának, az egész természetnek: tehát végül hatalmasabb lennél Istennél.”

Könyv Ágnes

2.c

A Szerelem Istennője Gyönkön

Március 15-én községünk történetében először került sor köztéri szobor avatására. Ettől a naptól kezdve Cyranski Mária dunaföldvári művész Vénus-szobra Gyönköt díszíti. Most részleteket közlünk a gyönki polgármester, Fekete József avatóbeszédéből.

“Talán nem felesleges néhány szót ejteni Vénusról, aki a szépség és a szerelem istennője a római mitológiában. Görög megfelelője Aphrodité. Velük kapcsolatban szép történeteket őriz az ókori irodalom. Már Aphrodité születése is csodálatos. A mítosz szerint a tenger habjából kelt életre. Miután a szépséges nőalak kilépett a tengervízből, finom lábai alatt zsenge fü sarjadt. Ezután isteni illatos olajjal bekenték a testét, lepellel és koszorúval ékesítették, majd bevezették az Olümposz istenei közé. Az istenek mind megcsókolták, a kezét szorongatták, annyira elbűvölt mindenkit szépségével.

A mítosz másik változata szerint Aphrodité egy gyöngykaplóból született Zeusz főisten lányaként. Bárhogy látta is meg a napvilágot az örökké fiatal istennő, kezdetől fogva az ő nevéhez fűződik a szépség és a szerelem. Mindenkit rabul ejtett, és hatalma volt az isteni és emberi szívek felett. Képes volt bárkiben szerelmet ébreszteni nem csak önmaga, hanem mások iránt is.

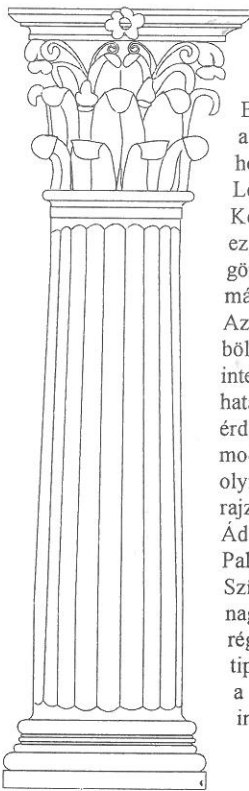
Egy ókori görög író szerint a legszebb istennő férje a sánta és csúf kovácsisten, Héphaisztosz lett. Rajta kívül azonban - nevéhez méltóan - sok szeretője volt. Például Aphrodité és a hadisten, Árész szerelméből is több utód származott. Mint minden isten, így Aphrodité is abban különbözött az emberektől, hogy halhatatlannak született. Azonban az örökéletű istennőt is utolérte a végzet: Beleszeretett egy halandó emberbe, egy szép pásztorba. Találkozásukat így örökítette meg egy régi elbeszélő: “Amikor a pásztor megpillantotta az istennőt, elámult szépségén, sudár termetén és pompás, aranydíszes öltözetén. Köntösének vörös színe vakítóbb volt a tűznél. Keble csodálatosan ragyogott, mintha a hold sugara ömlene el rajta. A pásztor azonnal beleszeretett.” Nemsokkal a találkozás után megszületett közös gyermekük, Aeneás.

A mitológia szerint Aphroditénak is köze volt a trójai háború kirobbanásához. Ugyanis Párizs, trójai királyfi a legszebb istennőnek járó aranyalmát neki ítélte oda. Az aranyalma elnyerésére vágyott még Héra is, Zeusz felesége, valamint Pallasz Athéné, a bölcsesség istennője. Mivel a trójai királyfi nem őket tartotta a legszebbnek, haragjukban a trójaiak ellen fordultak. Aphrodité fia, Aeneás viszont a trójaiak hőse lett.

A görögök és a trójaiak közti háború végül 10 év után görög győzelemmel fejeződött be. Aeneás túlélte a vereséget, és hosszú bolyongás után megalapította a római birodalmat. Aphrodité fiát a latinok ósattuykként tisztelik. Így kapcsolja tehát össze Aphrodité és Vénusz a görög és római mondakört. Szerepe azonban ezzel nem ért véget. Hiszen az istennő és a pásztor késői utódai ma is élnek.

Valószínűleg az előbbi történeteket az emberi képzelőerő alkotta. Viszont amennyire fontos Aphrodité és Vénusz személye a mitológiában, legalább annyira fontos a

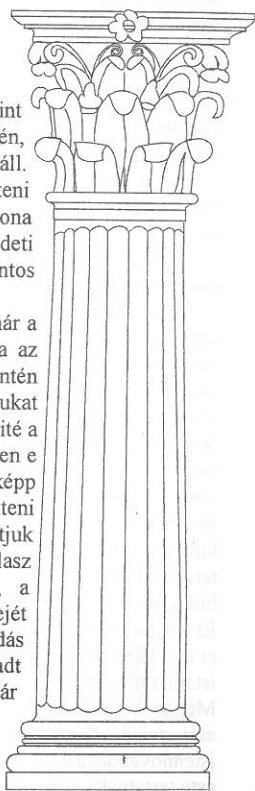
szépség és a szerelem a valódi emberi életben. Ez a magyarázata annak, hogy az ókortól napjainkig oly sok művészi alkotás őrzi a szerelem istennőjének alakját. Ezek a műalkotások mind ötvözik a mesét a valósággal. A győнки Vénusz-szobor is összekepcsolja a halhatatlan istenek csodás világát a halandó emberek életével. Elsősorban nem az istennő emberfelettségét hangsúlyozza, hanem éppen az emberi voltát. Szépség, kedvesség, szelídség, megértés olvasható le az arcáról. Alakja kiegyesúlyozott. Visszafogott és kihívó egyszerre. Hitet, erőt és finom lágyságot sugároz együttesen. Ez a nóialak az emberi melegség és szeretet megtestesítője. Idézzze fel mindannyiunk számára az élet örömeit és szépségeit! Emlékeztessen időseket és fiatalokat egyaránt a harmónia és a szeretet fontosságára!"

Isteni vígjáték

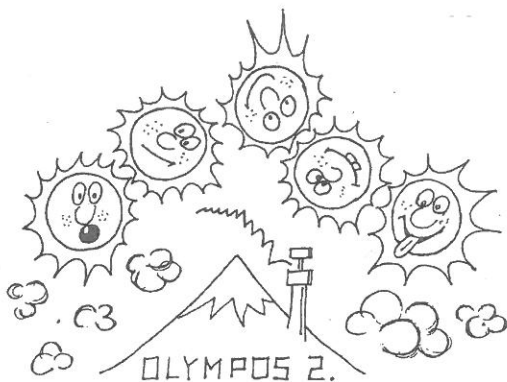
Eppur si muove, azaz "mégis mozog", mármint a Föld, s mi e bolygón élünk; Európa kontinensén, hol egy hatalmas hegy, az Olympos II áll. Legalábbis hétköznapjainkat e Isteni Kollégiumban töltjük. A béke és szeretet otthona ez, mely az Olympos hegység - eredeti görögországi licenz alapján készült - pontos másolata.

Az Isteni Kollégium feje Zeusz, a főisten, ki már a bölcs Platón idejében is igazságosan igazgatta az intézményt? Vannak alatvalók, kik szintén hatalommal rendelkeznek felettünk. Néhányukat érdemes külön kiemelni. Itt van például Aphrodité a modellekhez illő méreteivel, ki bár néha leröppen e olymposi magaslatról, de ahol megjelenik (főképp rajzórakon), olthatatlan vágyakozást tud kelteni Ádám minden leszármazottjában. Megtalálhatjuk Pallasz Athénét is, ki megalakította a Pallasz Színjátszó Kört. Héraklész vagy Herkules, a nagyerejű hős is köztünk van. Hatalmas erejét régebben főleg a kézilabdába fektette, így csodás tippeket tud nekünk adni. Mindmáig megmaradt a labdajátékok mellett, de mostanában már inkább csak ping-pongozik.

A sok országot bejárt Odüsszeusz egyenesen Amerikából csöppent közénk, és az Isteni Kollégium kosztjától vörös szakálla nőtt.

Már az Olympos sem a régi. Szét lett darabolva, s fiúk lányok külön - külön csúcson. Nem mintha oly nehéz lenne át-illetve felmászni az Isteni Kollégium más részeibe, de aki ilyesmire vállalkozik igencsak megütheti a bokáját, s a bokatorésen túl Zeusz haragját is magára vonja. Szintén súlyosan vétkeznek, ki a Tartarosba látogat.

A Tartaros az alvilág (-i élet) legsötétebb helye, hol a részeges titánok nektárt, azaz mézes bort kortyolgatnak. Tilos továbbá a szent füvek tekervényét szívogatva a hétfejú sárkányt utánozni. Ki e fenti bűnök bármelyikét elköveti, azt Zeusz villámával sújtja, a nadrágtartós, nyakkendő, zenekedvelő Poszeidón háromágú szigonyával szúrdossa, és kidobatik az Isteni Kollégiumból, letaszítatik az Olympos II-ről.

Persze még sok mást is lehet és kell e Isteni Kollégiumban csinálni. Például kell enni. Táplálékunkról a küklpszok gondoskodnak, olykor elég szűkmarkúan. Étkezési szokásokban sajnos el kell térnünk őseinktől, mivel alkoholtartalma miatt nem falatozhatunk a fenséges ízű ambróziából és mézizű nektárt sem kortyolgathatunk. Helyette megízlelhetjük a "Főzz minnél többet, minél olcsóbban!" akció kosztját, melyet olykor hangyák és fűlbemászók tesznek mozgalmassabbá.

Szabadidőnket is sokféleképpen eltölthetjük. Röpködhetünk az Olympos II körül, de főleg télen vigyázni kell, mert az Isteni Kollégium füstös kéménye zavarja a látási viszonyokat. Elmehetünk a Pallasz Színjátászó Körbe, hogy a Dionüszosz ünnepén megrendezett drámai játékokat megnyerjük. Héraklész II-től a Géza és Gizi névre hallgató sok-sok diák megtanulhatja a kézi-, kosár-, és egyéb labdajátékokat. Aki a keleti harcművészeteket akarja elsajátítani, annak a feketeöves Árész, a hadak istenét ajánlom.

Míndezen ellenére senki se gondolja, hogy az életünk csupa szórakozás. Minden nap, pontban este 10 óraker a nadrágtartós Poszeidón és a többiek lefűjják az égről a Napot, majd a sötét Káosz mindent beborít. Reggel háromnegyed 7-kor, mikor is Káosz aludni vonul, a Napot visszadobják a felhők fölé és a naponta meg-megújuló Mars ébresztőt fűj. Így megy ez nap mint nap. Kivételesen ha valami elromlik. Ez esetben Héphaisztoszt, a sánta kovácsmestert és társait kell segítségül hívni. Ők lajhári gyorsasággal a helyszínen teremnek és határidőn túl kicserélik a kiégett csillagokat, befoltozzák az ablakokat, a téli hidegben pedig reményt öntenek a megfagyott szívekbe.

Ebben az Isteni Kollégiumban még a higiénia is gondoskodik. Csodaszép nimfák lepik el délelőttönte a folyókat és felmosórongyaikkal irtják a piszkot. Ők adnak mindig friss isteni almot, melyre éjszakánként a már sok tudástól duzzadozó fejünket lehajthatjuk.

Még jó, hogy demokrácia van e Isteni Kollégiumban!? Különben még azt hihetnénk, hogy elnyomnak bennünket. De olykor összehívják az Istenek Gyűlését, hol nekünk; istennövendékeknek is bölögtatási jogunk van képviselőink által. A nagy gyűlések szerdán este tartatnak, ahol már mindnyájunknak jogunk van az elhangzottakkal egyetérteni.

Hogy ne menjen minden ilyen jól, Hermész, a tolvajok istene gárdát szervezett, mely elég gyakran körbejárja az Isteni Kollégiumot és nyomában tusfürdők, kazetták, órák és egyéb értékek tűnnek el.

Befejezem művemet. Leteszem a tollat, mert a Múzsának két perc múlva indul a busza, s nélküle ... hát igen nehéz írni.

Akinek bármi köze van az Isteni Kollégiumhoz és úgy érzi, hogy kimaradt e cikkből, s ezt rossznéven veszi, az 613 ökröt áldozzon Apollón tiszteletére és ezek hamvait utalja át az EIN-STEIN szerkesztőségének címére.

Homolya Henrik
2.b

Megint búcsúznak

Megint búcsúznak. De ezúttal töletek. Azoktól a negyedikesektől, akikre felnéztünk, akik hangulatot adtak az iskolának, akiknél az A-sok és a B-sek szinte egy osztályba tartoztak. Nehéz elfogadni, hogy megint eltelt egy év, és ezúttal Ti vagytok soron.

Mindannyiunknak könnyű szökött a szemébe amikor a ballagási bálón az osztályfőnököknek énekeltek, mert tudtuk, hogy ez az utolsó "igazi" közös bulitok. Persze visszajöttök majd, ahogy tesztek ezt sokan mások is, de Ti is tudjátok, hogy ez már nem lesz az igazi.

Nehéz megszokni azt a gondolatot is, hogy csak az ünnepnapokon láthatunk majd benneteket, de a szürke hétköznapokon nem lesztek már velünk.

Mert ezt az érzést csak megszokni lehet, de legyőzni soha.

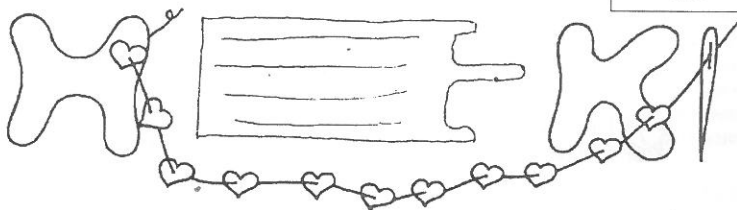
Valamit azért mégis hagyatok magatok után, hangulatot, a léggör. Mert rengeteg olyat tettetek itt Gyöngön, ami miatt nem lehetett benneteket elfelejteni.

Abban pedig csak reménykedni tudunk, hogy Ti sem felejtetek el bennünket. Az ember a neveket mindig könnyen felejt el. De Gyöngöt nem lehet elfelejteni. Hiszen ideköt benneteket az első szerelem, az első csalódás és ezernyi más emlék is.

Végezetül egy József Attila idézet, amit a költő akár Gyöngör is írhatott volna:

"S már elhagyom tizennyolc évemet
e kis vidéki várost elhagyom már,
mert menni kell és én már meg se kértem,
hogy többet ér-e a rideg Öröklét
az egész világ kicsi városomnál.
Csak elhagyom tizennyolc évemet."

Mészáros Ágnes
2.b

Itt hirdetne a Séd Nyomda, ha szüksége lenne rá!
Séd Nyomda Szekszárd, Tinódi u. 3. Tel./fax: 74/315-336

Gyönk visszavár

Ma volt a ballagás. Ilyenkor a búcsúzó osztályfőnökek -minden negyedik évben- különös érzelmei vannak. Én most azt érzem, hogy a világ egy része üres lett számomra. Az a része a világnak, ahol eddig a negyedikesek éltek. Miközben ők most az ország különböző részein családjuk körében ünneplik a ballagást, én itt Gyönkön beleolvasok régi dolgozataikba, osztályfőnöki órán írt "önvallomásaikba". gy nem érzem annyira a hiányukat. És miközben ezeket a most már emlékeket olvasgatom, az jut eszembe, hogy sok gondolatukat érdemes lenne "közkinccsé" tenni. gy született meg ez a cikk, amit a negyedikesek által leirtakból állítottam össze.

Most újra látom őket elsőként. A gimnázium kezdete -mint mindenkinek- nekik sem volt könnyű. 1991-ben és '92-ben pl. a következő dolgok foglalkoztatták őket:

- Az otthon után nehéz megszokni a kollégiumot.

- '91 szeptembere óta két üzemmódban létezem: egészen más vagyok otthon, mint Gyönkön.

-Nálam sokkal okosabbak vannak az osztályban, félek a tanulástól.

-Kegyetlenül hiányoznak a régi barátok.

-Utálom azt tanulni, ami nem érdekel.

-Hiányoznak édesanyám szavai és apa biztatása.

-Az otthoni barátaimnak fontos voltam, itt nem vagyok fontos senkinek.

-Hiányzik a város, a több szórakozási lehetőség.

-Tanulni nem öröm, de muszály. Azért jöttünk ide.

-A szobában az örömet lehurrogják, a bánat senkit sem érdekel. Senki nem figyel a másikra, külön világban élünk.

-Nincs olyan, akire igazán számíthatnék.

-Nem ismerem a társaimat, és talán nem is akarom megismerni őket. Nem vágyom arra, hogy tartozzak valakihez.

-Igénylem a szeretetet, remélem, hogy itt is meg fogom kapni.

-Az osztályközösség jó, csak egyesek kilógnak.

-A szobatársaim a legfontosabbak nekem. Kimondom: nagyon szeretem őket.

-Úgy érzem, szuper osztályunk lesz."

Aztán a kezdeti nehézségek megoldódtak, lassan összerázódott az osztály. Ezt segítették a kirándulások, iskolai műsorok, bajai nemzetiségi találkozó, stb. És következett 1993-ban a kisérettségi. A gimnáziumban először ők tettek ilyen alapvizsgát nehéz központi tételek alapján. Akkor még magyarból is volt írásbeli, ahol a következő témák közül választhattak:

1. Kérlek, hallgass meg!

2. Álomban ilyennek látalak

3. Többé nem akarlak látni!

Ezek a dolgozataik arról vallanak, hogy egy 16 éves hogyan látja a világot, mit tart fontosnak az életből. Például a következőket:

"Létezik-e olyan ember, akiben bízni lehet? Nem igen vágyok emberi lények társaságára. Úgy gondolom, hogy a kutyám sokkal méltóbb lelki bajaim meghallgatására. Igaz, válaszolni nem tud szegény jószág, de egy tépett lelkű ember tud olvasni a szeméből. ... Egy olyan világ lenne jó számomra, ahol nincs erőszak, nincs gyűlölet, és ahol boldog lehet az ember. Megpróbálok menekülni valahová. Már megint hol vagyok? Egy bűdös kocsmában. Rájövök, hogy nem ez az én utam célja. A boldogságra itt biztos nem találok rá. Nem jó sehol. Mindenesetre keresem a boldogságot."

„Istenem! Tudom, hogy ez most nem a legmegfelelőbb alkalom, hogy hozzád szóljak, de kérek, hallgass meg! Itt vagyunk ebben a borozóban, és tudod, már nehezemre esik minden. Pedig nem akartam inni. ... Sokan azt mondják, hogy valaki azért iszik, hogy kisebbnek lássa a bajait. Pedig ilyenkor a bajok sokkal nagyobbak. Csak nehéz megállni. Miért is álltam fel? Ja, a pohárért. Megiszom. Aztán majd lesz valahogy. Talán. Van ennek egyáltalán valami értelme? Ennek a ... világnak? Nem lenne jobb abbahagyni az egészszet?”

„Ísmersz engem, nem vagyok a szavak embere, különösen egy ilyen nehéz pillanatban. Nem mondhatom, hogy az életem hosszú volt vagy különösen nehéz. Mégsem szerettem élni. Nem találtam meg az élet szépségeit, és már nem is fogom. A búcsú túl fájdalmas. Legszívesebben hallgatnék, fognám a kezéd és sírnék. Nehéz az utolsó óra, kegyetlen volt az igazság pillanata is. RÁK. Ez a bosszú talán, amiért nem vagyok hívő, vagy rosszat tettem másoknak. Nem tudom. Még csak 16 éves vagyok és meghalok. Miért? A választ már soha nem kapom meg ... Szenvedek, de nem a komor, életfogytiglan tartó sötétségtől. A tudat marja lelkemet, hogy fájdalmat okoztam. Kérek hallgass most és bocsáss meg nekem.”

„Még mindig nagyon szép vagy. Jó, jó tudom, hogy ezeket a szavakat kifejezetten utárod, de szívből jöttek. Baj, hogy mondtam? Hogy én mondtam? Talán sosem vetted észre rajtam, ha szenvedtem. Te mindig csak magaddal törődtél. Én akkor milyen voltam? Olyan, mint egy kitaszított. Megtettem mindent, amit tudtam, de te egyre csak a saját boldogsággal törődtél. Én a gondolataid között ott se voltam. Lehet, hogy túl odaadó voltam, s ez okozta végzetünket. ... Remélem, megértetted, mire akartam kilyukadni. Már csak egyvalamit szeretnék elmondani: még mindig szeretlek.”

„Tegnap éjjel rólad álmodtam. Álmomban olyan voltál, amilyen szeretném, hogy legyél. Kedves voltál hozzám és rám mosolyogtál. És ez elég volt ahhoz, hogy boldog legyek. Elég volt, hogy ott vagy, hogy nézhetlek. ... És nevéttél, mert észrevetted, hogy nem is figyelek rád, hogy csak nézlek, de nem hallak. ... Ébresztő lányok! Élesz vészcsengőként szólalt meg a nevelőnő hangja, az ébredés szinte fizikai fájdalmat okozott. Fájt, hogy ez a csoda megszakadt olyan semmiséggé, mint a felkelés, mint az iskola. És fájt, hogy tudtam, a valóság nem lesz ilyen szép.”

Tehát ilyenek voltak ők 16 évesen. 1994-től aztán az osztályfőnöki órák legfőbb témája a jövő lett, az ő jövőjük. Például az, hogy hogyan képzelik el egy napjukat 10 év múlva. Vagy: milyen szülők szeretnének lenni? Azaz, ők hogyan nevelik majd gyerekeiket a jövő évezredben? me, néhány elképzelés:

„Épp hétvége van, barátnőmmel kiszabadulunk a kis alberletből. Lakásra a pénz nem jött még össze. Mindkettőnk szakmájának van jövője, de még túl kezdők vagyunk. Gyereket szeretném, de amíg nincs meg az anyagi háttér, addig szó sem lehet róla.”

„A diplomámmal sajnos nem tudtam elhelyezkedni. Most a MALÉV dolgozója vagyok. A férjem ügyvéd. Két gyerekemre babysitter vigyáz a munkaidőm alatt. Mikor felszáll a gépem, amelyen utaskísérő vagyok, eszembe jut, hogy a fiam kedvenc játékát nem tettem be az ovis táskájába. ... Műszak után indulnék haza, de a férjem nincs sehol, megint elfelejtett kijönni értem.”

"Nem szeretnék unalmas, hétköznapi életet. Az álmaimat nem akarom feladni. Ha lesz is férjem, nem sokáig fogja bírni velem. Talán lesz egy kisbabám is, neki legalább örülhetnék. Szinte biztos vagyok benne, hogy sikertelen lesz a házasságom. Ettől félek."

"2005-ben olyan munkahelyem lesz, ahova mindig örömmel járok dolgozni. Munka után nem ülök otthon a porontyommal, nem akarok kiszakadni anyaként sem a társadalom vérkeringéséből. A házimunka nem rabolja majd el minden percem. Fogok időt szakítani a szórakozásra és emberi kapcsolatokra is. Esténként mindig együtt lesz a családuknak, ezt nagyon fontosnak tartom."

"28 évesen ezen a napon is kipihenten ébredek, és mérleget készítek arról, hogy mit is értem el eddig az életben. Szerencsére meg tudom teremteni a biztos anyagi hátteret, és négytagú családomban harmónia uralkodik."

"Nem szeretek a jövőbe gondolni, én a jelennek élek, nem tervezek semmit. Az élet ügyi meghúsi a jövőt. Jelenleg normális felnőtt gondolkodás hiányában a lehető legtávolabbi áll tőlem a gyereknevelés kérdése. Majd a lehetőségek alakítják életemet."

"Nem hinném, hogy jó szülő leszek. Nem lesz a gyerekeimre soha időm, nagyon fogom féltetni őket és zsarnokoskodom felettük. Nem szeretnék a saját gyerekem lenni!"

"A szülőség 9 hónappal a születés előtt kezdődik. Mielőtt megfogant a kicsi, megpróbálok leszokni a cigiről. A 8. hónap végén kezdek majd eléggé rosszul aludni a frász miatt. Miután megszületett, én leszek a legboldogabb apa a világon. Nehéz arról írni, aki még meg sem született, de már szereti az ember. Megpróbálok majd úgy nevelni, ahogy ezt szüleim tették velem."

"Kiskorában sokat beszélgettem vele, hogy felkeltsem az érdeklődését a világ dolgai iránt. Kamorájában sokat beszélgettem vele, nem csak az apja. Akár megfogadja a tanácsaimat, akár nem, mindig tudnia kell, hogy csak jót akarok neki."

"Szeretném elérni, hogy rám gondoljon először, ha baj éri. Soha ne kelljen félve haza jönnie. Érezze, hogy hibái ellenére is szülei megértik és segítenek neki."

"Egy szülő-gyerek kapcsolatban a legfontosabb a szeretet és az őszinteség. De a szeretetet ki is kell mutatni, ebben a szülőnek kell megtennie az első lépést. Ugyanakkor nélkülözhetetlen a szigor is. Azt mindenképpen meg kell szabni, minek hol van a határa. De az elkésett szigor nem használ. A szülő szép szóval érhet el legtöbbet a gyerekenél."

A negyedikesek jövőre vonatkozó szülők egyaránt sokat tanulhatnak. Én - mint gyakorló szülő - azt kívánom, hogy szép terveiket nekik sikerüljön jobban megvalósítani, mint nekünk, mai felnőtteknek sikerült.

Búcsúzó, hogy újra osztályfőnökként pedig - most, olvastam a gondolataikat - még mindig érzem hiányukat. De az utánuk maradt ürességet kezdi lassan betölteni a 4 év sok-sok közös élménye. És közben egyre ezt a dalt hallom magamban: "Hosszú, hosszú évek emléke összefűz veled, mennyi, mennyi mindent köszönni tartozom neked."

Feketéné Biró Katalin
volt 4.bés-Of.

“Tovább már nem bírom”...

Néha szeretnék repülni. Sokszor álmodom, hogy elkapom a táncoló napsugarat, s ennek szárnyán álmodozva szállok a széllel. Érzem a perzselő forróságot. Minden tagomat áthatotta az édes nyár. Illata csigákban kúszik az orrom felé, s arcomat belülről simogatja. Mindez oly boldog melegség, melyből rémisztően ébreszt a csengő átható hangja, mely elborzaszt. Elindulok az ajtó felé, hátha megváltásként ott áll az ajtóban a gyönyör, de nem. Képzelődtem. Reszkető karom hanyagul zárja be az ajtót, mely előtt évek óta már legfeljebb a postás vagy a villanyszámlás áll. Ezúttal az üres lépcsőház csendje kong a fülemben. Fáradtan rogyok az ágyra. Már 65 éves vagyok. Régi, elnyútt fénykép hever elgyötörtten a polcon. Könnyedén lefújom róla a port. Lassú mozdulatokkal bekapcsolom a magnót. Ismerős szám csendül fel. Évek óta az egyetlen, amelynek szorongató dallamai körülfonják szívemet, erősen szorítják és nem engedik el. Mégis oly gyönyörű és még mindig gyengéd. Szememből lassan hullik a könny. Fátyolos tekintetemen át lassan megelevenedni látom a barnult fényképet. Négy éve. Négy teljes éve, hogy itt hagyott. A férfi, akivel egy életen át boldog voltam. Akit ráncos kezemmel is ugyanolyan szerelemmel és gyengédséggel simogattam, mint az első napon. Aki hozzám tartozott, aki áthatotta egész lényével az életem. Fogta a kezemet. Mindig fogta a kezemet. Szorította és soha nem engedte el. Lázás éjszakán letörölte izzadt homlokom. Az emlékek, a gyönyörű emlékek és a zene, mely frissen tartja a sebet. Ezek azok a kellemesen kínzó dallamok, melyre átsírtuk az éjszakát, tudtuk, egyszer megöregszünk, és minket is kérlelhetetlenül magával ragad az elmúlás. S egyikünk már halott. S vele együtt a lelkem fele is. Mindig tudta, hogy ő lesz az, ki hamarabb elmegy. S én csak elszorult szívvel ápolom a sírját, és őszülő hajjal várom, hogy újra találkozunk az örökkévalóban. Ahol nincs törekeny test. Csak a lélek és szerelmünk, a mi kettőnk igaz, forró és örök szerelme. Életünk gyümölcssei apró gyerekek voltak, kik mosolyogtak. -Apa. Emlékszem. Pontosan emlékszem, hogy ezt mondták először. Kis kezüket nyújtották, ha féltek. Ők már belőlünk lettek. S tovább viszik életünk. Testünk bennük éledt újjá. De ők messze élnek. Néha eljönnek, s néha meglátogatnak a lassan már felnőtt unokák. S bennük látom a te arcod. Szemük tükrözi egykori mosolyod. Sietni akarok utánad. Édes angyalom! Tovább már nem bírom. Nem bírom!

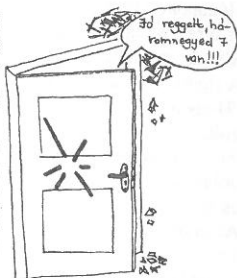
Máczi Katalin
3.b

Kollégiumi és gimnáziumi életképek

Éppen pihe-puha kollégiumi vaságyamon feküdtem és arról álmodtam, hogy 10 órakor elfogyasztom 5 fogásos reggelimet, majd 2 óra tanulás után visszatérhetek Billerbeck takaróm közé, mikor ajtónk óriási robajjal kivágódott és a kollégiumi körülményekhez képest túlságosan is jókedvű napos beordított:

- "Jó reggelt, háromnegyed hét van!" - mindebből szinte semmit sem hallottam, ugyanis az ajtó "nyílásának" következményeként a maradék vakolat is a fülembe potyogott. Gyomrom óriási kordulása jelezte, hogy reggel van, és ideje lenne felkelni. Még mindig csukott szemmel tapogatoztam a ruhám után. Hirtelen kedves nevelőm hangja zavarta meg a kellemes, reggeli idillt.

- "Te még mindig ágyban vagy?!"

Hunyorogva nyitottam szemeimet, de hiábavaló volt óvatosságom, a beázott plafonról a penész így is a szemembe potyogott.

Ezután villámgyors öltözködés következett. Gyorsan megmosakodtam és bedobáltam könyveimet hátizsákomba (hiába a gyors tanulás mindennél többet ér), és felrohantam rég áhitott reggelimért. A reggeli ízletes volt, bár a jam és a sajt összeállítását még most sem értem. (a modern konyha rejtelmei, ebben talán Németországot akarjuk utánozni)

Siettem kedvenc osztályom felé, ahová az 1/a-sok okozta tumultus miatt csak nehezen tudtam bejutni. Mire átestem a sok 1/a-son, becsöngettek. Még jó, hogy a tanároknak is visszavolt ez a megpróbáltatás, ezért én sem késtem el.

Délután, szobámba érkezve úgy döntöttem, hogy ma (sem) takarítok de kárpótlásul nagyot köszöntem a takarító néninek.

Kinéztem az ablakon, és a tyúkok látványától megindult a nyálelválasztásom. Már előre számban éreztem a sütemény ízét, amikor a hűtőt kinyitva förtelmes látvány tárult szemem elé. Gyönyörű süteményem emlékét, már csak a tálcán díszelgő egy-két morzsa őrizte.

Na nem baj, gondoltam és elkezdtem kutatni rántothúsom után. Szerencsére ebből hagytak egy kicsit nekem is az éhező kollégisták. Miután "jöllaktam", órámrá nézve rádöbentem, hogy 5 perc múlva kezdődik az tanóra. Könyveimet összepakolva (főleg tankönyvek) lerohantam a könyvtárba, ahol 85 perces "csönddel" tisztelegtünk a könyvtárban tanulók tanulási vágyának.

A vacsora isteni volt, majd még egy óra tanulás után végre kimehettünk friss levegőt szívni.

Egy hideg-meleg vizes váltózuhany után (jót tesz a vérkeringésnek) lefeküdtem...aludni.

A nevelő hangja még visszarántott a rideg valóságba, majd "jótékony" álomba szenderültem. És arról álmodtam, hogy...

Kapéter Eszter
Régi Gabi
3/c

Zsuzsa néni...

Hónapokon keresztül természetesnek vettük, hogy Reimer tanárnő itt van velünk az iskolában, és újra meg újra megjelenik egy-egy német, történelem vagy esetleg osztályfőnöki órán. Miután megtudtuk, hogy elmegy, jöttünk csak rá, hogy milyen keveset is tudunk róla.

A riportot Metzger Timi készítette a tanárnővel az elutazása előtti délutánon:

“Hogy miért lettem tanár? Mert mindig az akartam lenni. Az édesanyám is pedagógus...Ez adva volt.

Ami engem még nagyon vonzott, az az idegenvezetői pálya volt. Valahogy ezt a kettőt szerettem volna összekötni, és ez a kettő közel is áll egymáshoz. Az ember itt is magyaráz, ott is magyaráz, és aztán előbb volt az idegenvezetősi. Én nagyon szerettem azt csinálni, és nagyon jó is volt. Az ember ingyen lát világot, megismer számtalan embert.

Ez még az antik világban volt és akkor nagyon jó volt, ha valaki idegen nyelveket beszélt.

Én az Expressznál dolgoztam, és ott elsősorban az orosz és a német ment nagyon. Elsősorban az NDK-ba jártam, de volt még Csehszlovákia, Lengyelország, Románia...elég sok minden volt...és akkor ez így jött, hogy én vagyok az NDK-s. Jól ismertem a városokat, a terepet, a szállodákat. Az Expressz fiatalokat utaztatott és ez nagyon-nagyon jó buli volt. Nekem voltak olyan csoportjaim, akikkel éveken keresztül leveleztünk, tartottuk a kapcsolatot. Csak amikor az embernek már családja van, akkor ez nem egyszerű. Hazajövök szombat este, vagy éjszaka valahonnan, és reggel már megint a Feriegényen vagyok, és megyek a csoporttal. Szóval ez megy ideig-óráig, de pokolian fárasztó dolog. Reggel én keltem elsőként, és én feküdtem utolsóként. Akkoriban Pécsen laktam. Később a házasságunk is ilyen munkahelyi ártalom volt.

Ahol a férjem dolgozott egy szállodában, oda rendszeresen jártak Expressz csoportok, és ő volt az ottani programokért a felelős, tehát óhatatlanul meg kellett beszélünk dolgokat.

És akkor úgy jött a dolog, hogy: Járt-e már Magyarországon?... Persze járt. Budapesten? Pécsen nem?...Nem, ott még nem. Hát jó, -mondom- nekem van augusztusban egy szabad hetem, ha úgy gondolja, akkor jöjjön el, nagyon szívesen megmutatom a várost.

Aztán úgy is lett, munkahelyi ártalom...

Ezután én mentem ki az NDK-ba. Neki lakása, biztos egzisztenciája volt. Előtte elég mozgalmas életem volt, jgy ott nem bírtam ki sokáig. Férjem is úgy gondolta, próbáljuk meg itthon. A tanári diploma nagyon jól jött, egy kis mellékerestet jelentett. Keresnünk kellett egy olyan helyet, ahol lakást kapunk, ahol elhelyezkedhetek tanítani. Hogy közelebb legyek a szüleimhez, ne Alföld, ne Északi-Középhegység, hanem valahol itt a megyében. Édesanyám körbetelefonálta a vidéket, de augusztus végén már túl sok lehetőség nem volt, így maradt Gyulaj.

Megnéztem a lakást, beszéltem az igazgatóval...nagyon szimpatikus volt. Nagyon megörült nekem, hogy sikerült valakit augusztus végére kapnia. Én nem tudtam miért örül nekem ennyire, a lakás is nagyon szép volt, furcsa volt, hogy mégsem pályáztam senki más rajtam kívül...

Szeptember elsején, tanévnyitón derült ki, hogy miért; Gyulajon az iskolások 75%-a cigány gyerek volt. Kiderült, hogy ők nem otthon laknak, hanem kollégiumban, csak szünetekben és hétvégén mennek haza. Többségük hátrányos körülmények között élt. Rögtön osztályfőnök lettem, és én nagyon szerettem őket tanítani. Nagyon ki tudták mutatni, ha valakihez ragaszkodtak, ha valakit szerettek.

Gyulajon az volt a gond, hogy senki sem tudott németül, így a férjem nagyon elszigetelten érezte magát. Akkor, két év után kezdtünk el megint keresgélni.

'85-ben, pont tíz éve jött Gutermuth Tanár Úr, aki nekem a gimnáziumban németet tanított. Ő volt a kollégiumigazgató, és megkeresett.

Hallotta, hogy állást keresünk. Visszajönnék-e volt iskolába tanítani? - Mondtam, hogy persze, örömmel... És megint újabb költözködés, tulajdonképpen így jöttünk el Gyönkre. Ez nagyon jó

volt, mert a szüleim itt laknak Szárzadon, tehát a szomszédban, és a tanári kar egy részét is ismerem, hiszen engem is tanítottak.

Félelmeim ellenére rögtön befogadtak kollégaként, nagyon pozitív volt az első benyomás.

Hát így kerültem újra Gyöngyösre. Az elmúlt idő meg úgy elszaladt, hogy hipp-hopp észre sem vettem, hogy eltelt 10 év.

Azt mondják, hogy az embernek úgy 7-10 évente váltani kell, hát ez most igaz- ez egy életforma váltás. Nagyon-nagyon jó volt itt Gyöngyösön... Nekem úgy összemósodik az egész! Néha persze nyilván fel is dühíthették az embert. Jó újra találkozni a régi diákokkal, jó viszontlátni őket.

A kollégiumi nevelőséget általában úgy tekintik, hogy lazább, kötetlenebb, hogy nem kell órára készülni, de én állítom, hogy ez nehezebb feladat az emberre háruló felelőség miatt. Órákon keresztül beszélgettünk a lányokkal, jöttek például szerelmi problémákkal, ez van, az van: "A tanárnő volt ilyen helyzetben? És mit tetszett csinálni?" És ha én butaságot mondok neki, akkor az emberi mulasztás. Érezhetően nagyobb fizikai megterhelés volt, mint megtartani 5-6 órát. Az se könnyű, de ott reggeltől-estig, estétől-reggelig kellett helyt állni, mert volt, hogy valaki lelki válságával éjszaka jött, és nem lehetett azt mondani, hogy ne haragudj, 10 órákor nekem lejárt a munkaidőm...

Én nem tudom megmondani, hogy mennyivel változott a kollégiumi élet, hisz nincs annyi rálátásom.

Az iskolában nagyon jó, amikor látja az ember - pont a tí osztályotok (4.b) volt -, hogy jöttetek kis nyusziként, és most már felnőtt férfiak és felnőtt nők, hölgyek vagytok. Iszonyú gyorsan elmegy 4 év.

Az osztályomról... amikor idejötték egy-két kivétellel nagyon hamar megszokták a kollégiumot, nagyon hamar alkalmazkodtak a gimnáziumi élethez. Egy-két kivétel volt, akiknél hosszabb időt vett igénybe, hogy elszakadjon, akik még sírdogáltak, amikor hétfvégén a visszautazás volt.

Bizony, csodálatos feladat lett volna a 6 évet együtt végigcsinálni 12 éves koruktól a 18. évig. Igaz, hogy ez a 2 és fél is rengeteget jelentett életükben, hogy idejötték gyerekként, és egy év múlva már nem gyerekszámba vették őket, ők már tényleg gimnazisták voltak.

Nagyon fogok a negyedikeseknek szorítani az érettségén, az az egy biztos: ha testben nem is, de lélekben veletek leszek. Minden szépet és jót Nektek, azért csak találkozunk még még alkalomadtán ebben a kis-nagy Európában "

Már lassan fél éve, hogy elment a tanárnő a gimnáziumból. Most újra idegenvezetőként dolgozik, és Werder-ben él, de remélem (és reméljük), hogy nem csak alkalomadtán találkozunk ebben a kis-nagy Európában, hanem minél előbb itt Gyöngyösön!!!

Régi Gabi és Metzger Tímea

3.c

4.b

Riport a Tolnai - díjasokkal

Most is, mint minden évben, átadták a Tolnai-díjat két negyedik osztályos tanulónak: a 4.b-ből Böröcz Editnek, az a-ból pedig Lukácsi Istvánnak. Különböző egyéniségükből kifolyólag más-más formát választottunk megszólaltatásukra. Edittel egy riportot készítettünk, Luki pedig saját maga írt egy szöveget, mert úgy érezte, hogy így tudja legjobban kifejezni a gondolatait. Először az interjút olvashatjátok, utána pedig következzék Luki bemutatkozása.

EDIT: Böröcz Edit vagyok, Bábolnán lakom, a német nyelvet is ott kezdtem el tanulni az általános iskolában.

EIN-STEIN: Milyen érzés volt átvenni a Tolnai-díjat?

EDIT: Nagyon örültem neki, de kicsit meglepődtem. Szerintem ez a díj együttesen a közösségi és a tanulmányi munkáért jár. A mi osztályunkban ez megoszlik, és úgy érzem, hogy én ezt az utóbbit kaptam.

E.S.: Mi a kedvenc tantárgyad?

EDIT: Szeretem a matekot, és tetszik a német is.

E.S.: Mennyit szoktál készülni egy napra?

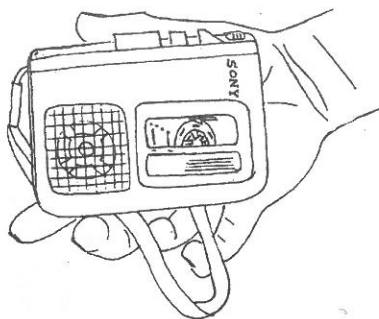
EDIT: Attól függ. Ha volt valami külön elfoglaltságom, akkor kénytelen voltam beosztani, és a rendelkezésemre álló idő alatt megtanulni a leckét.

E.S.: Hogyan éreztél magad a négy év alatt itt Gyöngyösön?

EDIT: Nagyon jó volt a közösség és a légkör. Teljesen más, mint egy városi iskolában, ahol az ember még az évfolyamtársait is alig ismeri.

E.S.: Hol szeretnél továbbtanulni?

EDIT: A Miskolci Közgazdaságtudományi Egyetemre jelentkeztem, ahol mentességet kaptam. Egyenlőre a biztosat választottam, de félévkor szeretnék átmenni Pestre, mert a közlekedés úgy egyszerűbb lenne.

E.S.: Mivel töltöd a szabadidődet?

EDIT: Sokat játszom otthon a kistestvéremmel, és ha tehetem, a barátommal vagyok. Olvasni is szeretek, és minden olyan dolgot, amit a többiek is szívesen csinálnak.

E.S.: Mit jelent neked a kollégium?

EDIT: Szeretem a kollégiumot. Közösség szempontjából nagyon jót tett az osztálynak, sokkal jobban összeszoktunk. Elsőben nehezen bírtam, de az itt eltöltött négy év alatt megtanultam, hogyan lehet másokkal együttélni és egymáshoz alkalmazkodni. Szerintem ez rengeteget számít az életben.

E.S.: Mi a véleményed a kollégiumi kajáról?

EDIT: Mindig azt mondtam, hogy annyira nem rossz, de amikor legutóbb egy bajai kollégiumban jártam, tapasztaltam a különbséget: Jóval kevesebb pénzért, ötször olyan jó kaját adtak. Igaz, hogy ott az iskola sok támogatást kap. Ha a mai árakat nézzük, akkor még így is varázslat, amit a pénzből kihozunk.

E.S.: Milyen a viszonyotok az "a" -sokkal?

EDIT: Azt mondják, hogy eddig itt a gimiben nem volt még rá példa, hogy az "a" -sok és a "b" -sek ilyen jól kijöttek volna egymással, mint mi. Amúgy elég gyakran a tanárok szítják az ellentétet a két osztály

között, pedig éppen az ő feladatuk lenne, hogy ezt megakadályozzák.

E.S.: Milyen tapasztalatodat osztanád meg szívesen a többiekkel?

EDIT: A továbbtanulóknak üzenem: mindenképpen hajtsanak rá arra a tantárgyra, amiből felvételizni akarnak, és ne szomorkodjanak, ha egy másiktól kettest vagy hármast kapnak. Ha valaki egy komoly (például orvosi) pályára készül, akkor csak úgy tudja elmélyíteni a tudását, ha minden energiájával arra koncentrálna.

E.S.: Köszönjük a riportot!

László Zsófia és Szántó Margit
2.b

“Rekken a hőség, gubbasztok a fűszál élén,
fájdalom könnyecppje, várom, hogy elpárologhassak,
utam célja a felhő, a föld középpontja és köztem húzódó szakaszra
illeszkedő végtelen egyenes végén, már megyek is,
mint a száraz, hosszú kaktusztüskén tovaterjedő harmat,
a napsugár Cocolino öblítőben áztatott törölköző,
odaérek, szeretném megölelni frottírszálakból
szótt yattádat, de te nem adsz hozzá további
vízcseppeket, nem gazdagítasz, nem is engedsz vissza
a Földre, talán centrifugába kéne dobni minket,
létem darabkája mégis visszaér kinkeservesen,
vérét fröcskölő meteor, újból párologok,
számtalan bárányfelhő kacsint rám az azurkékéből,
mindenki kap belőlem egy darabkát,
közöttünk feszülő köldökzsinórok kuszálják össze
a teret, villanydrótok a házak közt,
szinte mindenki ad magából egy darabkát,
egyre csak duzzadok, növekszem, persze
vannak önzők is, úgy érzem magam, mint a
katalizátoros kocsi, melybe azért olykor-olykor
ölmozott benzint töltenek sötét és súlyos
benzinkutaknál, tó lettem, tengerre változom,
ne hányd szemére a tengernek, hogy a patakok
felfuaszották, és hirtelen belémzuhan egy ismeretlen

vízcepp, kis senki, hozzád nincs közöm,
felfodrozza víztükröm, s mire az általa
keltett hullámok visszatérnek hozzá, én már
elsimítottam őket, ő elsüllyed, összeszorítja
nyomásom, a kín fejszéje széthasítja kis
parafatestét, a törés sírva fakad, hát igen,
zokogja, hát igen, Arthur Rimbaud is
fegyverkereskedőként végezte.”

Lukácsi István
4.a

Szeretet - nyomor

szegény ételkiméző asszony majd megőrült
hogy mindenkinek
alány sárkányos - tizfejú gyomra összes
koldusának adtam egy narancsot
jusson az ételből

alány megkérdezte kedvesen
lefogtak és patkót vertek talpamba
hogyan kell ki bontani a narancsot

Lukácsi István
4.a

Drog - avagy melyik utat választod?

Drog. Egyenlő halál. Te is tudod. Hallottál már róla. Mégis, egyre több fiatal válik áldozatává, halottá. Egyre több életet ontanak ki a gyilkos szerek, amelyekhez egyre több helyen tudsz hozzájutni. Nem tudjuk megállítani, amit már elindítottak. De miért nem? Mert senkit nem érdekel, senki nem akarja. Az, aki már rabjává vált, mit tud tenni? Ahhoz is ereje kell legyen, hogy saját magán segítsen! De mi, akik még józanul tudunk gondolkodni, nem pedig a drog kábulatában, tehetnénk valamit! De hogyan? Tudjuk, minél jobban tiltják, annál inkább terjed, annál inkább, mindennek dacára egyre többen lesznek, akik ezt az utat választják. De miért? Menekülés a problémák elől, menekülés a világ elől! Pedig droggal nem tudsz élni, nem lehet. A valóságban jöttél világra, a valóságban is fogsz meghalni. Hogy mikor, csak rajtad múlik. Ha nem tudsz ellenállni a kísértésnek, ez hamar bekövetkezik. Eltemetnek a sötét földbe, és nem jöhetsz ki többé.

Ha a droghoz fordulsz, élve halsz meg. Eltemetheted magad.

“ Zuhanni akarsz, zuhanni a mélybe,
zuhanni a halálba, elmenni az életből,
itt hagyni mindent, ami fáj, ami rossz.

A gyűlöletet, a rosszat, ami éltetett,
elhagyni azt, amit nem akarsz.

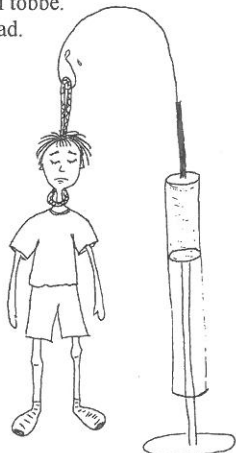
Elásni magad, azt akarod, hogy öljön meg valaki,
segítsen a fölbe eltemetni.

Hadd legyen nyugalmad, hagyjon békén az élet.

Élhes a sáros földben, légy ott, ahol jó,
ahonnan nem kell látni SEMMIT!

Menekülni akarsz, menekülni az életből,
egy más, de mégis jobb világba.

Zuhanni akarsz, zuhanni a mélybe,
egy más, egy jobb életbe. “

Farkas Erzsi
1.b

Ezt akarod? Ezt? Az élő halált? A kábulatot?
Ne tedd, gondolkodj, mielőtt cselekszel!!!

Egy remete búcsúja

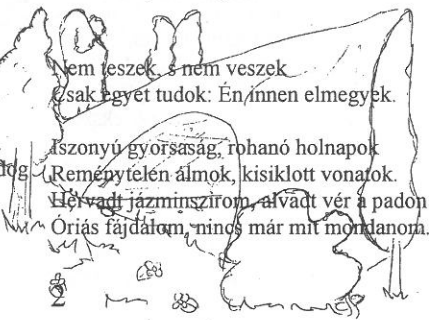
Nem adok, nem kapok

Kerékbe tört élet, reményvesztett napok
Fekete özvegyek, hazug, álnok papok.
Őrütlő nagy változás, forrongás, lázadás
Nem kell már semmi sem, oh, Te boldog világ.

Felgyorsult az élet.
Nem érted, s nem értem:
Nem élek, nem halok

Nem teszek, s nem veszek
Csak egyet tudok: Enninnen elmegyek.

Iszonyú gyorsaság, rohanó holnapok
Reménytelen álmok, kisiklott vonatok.
Hérvadt jázminzirom, alvadt vér a padon
Óriás fájdalom, nincs már mit mondanom.

The Beatles

Egy történet négy fiatalról, akik változást hoznak a történelem közkedvelt zenéjébe. Amikor Anglia élethalálharcot vívott a németek ellen, 1940 október 9-én megszületett John Winston Lennon, akinek az apja ezalatt a messzi óceánokon szolgált hajópincérként. Alfred Lennon ritkán látta a fiát. Az egyik találkozás alkalmával az ifjú Lennon egy ajándékot kapott édesapjától: egy gitárt. Gitáron játszhat bárki nagyobb zenei tehetség nélkül. Lennon is sokáig úgy játszott, még egyik barátja bemutatta Paul McCartneyt. A 14 éves Paul jobban

tudta kezelni a gitárt, mint Lennon, így sokszor tükör előtt tanította John-t az akkortútrükkökre, mivel Paul balkezes volt. John, pár hónap elteltével létrehozta a Quarryman együttest, amibe George Harrison is csatlakozott. Az együttes dobosa Peter Best volt, és a negyedik gitáros, pedig Stuart Sutcliffe. George volt az, aki erőszakosságával bevette Stuartot a csapatba, és az ő ötlete volt, hogy Sutcliffe a közönségnek háttal játsszon, nehogy észrevegyék gyakorlatlanságát. John hiába tanította Stuartot az akkordokra, a keze egyszerűen nem állt rá. 1960 augusztusában a fiúk Hamburgba utaztak, de már Silver Beatles néven, amit Paul csak Beatlesnek nevezett. Kemény 12 órát zenéltek naponta a legnagyobb német kikötővárosban. Szálláshelyként egy csödbement mozit kaptak, ahol

világítás nem volt, így papírt használtak fáklyának. Egyik alkalommal tűz keletkezett, a rendőrség azonnal megjelent. Aznap éjszaka börtönben aludtak, és másnap már a kezükben a deportálási papírral utaztak haza. Egy évvel később Brain Epstein elvállalta a fiúk menedzselését.

csak két tanú volt, Paul és George, de az anyakönyvvezető szavából egyetlen szót sem értettek, mert kint az utcán éppen bontották az aszfaltot. Októberben megjelent az első Beatles-lemez, "Love me do", majd egy hónap múlva a második siker album, a "Please, please me", ami hat hónapig No. 1 volt a slágerlistán. 1963 áprilisában megszületett John fia, John Charles Julian Lennon. Paulnak bevonták a jogosítványát egy évre, amikor harmadszorra birságolták meg gyorsajtásért. 1964-ben Lennon ismét találkozott édesapjával 20 percre. Rá két évre George is megnősült Ringo után, 1966-ban. Állítólag

Georgnak volt a legcsinosabb felesége, hiszen Pattie Boya egykor modell volt. Természetesen a humor a Beatlesnél is megvolt, sőt néha túlzásba is vitték, (például) amikor egy angol nagykövet partijára voltak hivatalosak, és amikor eljött a búcsúzás ideje, a nagykövetné illemből megkérdezte, hogy reméli, nem unták ezt a kis összejövetelt, mire a fiúk megnyugtatták, hogy nagyon is unták, de már hozzászoktak az ilyen unalmas partykhoz. Attól fogva a nagykövet család nem volt beszélő viszonyban a "fiúkkal". 1967 augusztus 7-én Brain Epstein a fiúk menedzsere, gyógyszer-túladagolás miatt meghalt, de a temetésen egyik

Beatles-tag sem jelent meg. 1969 március 12-én Paul feleségül vette Linda Eastmant, rá egy hétre John és Yoko Ono a Gibraltárban összeházasodtak. 1970 januárjában szalagra került a Beatles utolsó közös lemeze. John úgy nyilatkozott az egyik sajtónak, hogy minden jövedelmét, ami a dalai kiadásából származik, a világbéke reklámozására fogja használni. Paul jelentette kiválását a Beatlesből. Lennon már egy évvel

előbb közölte hasonló szándékát, csak nem hivatalosan. A Beatles felbomlása után John és Yoko egy villát vásároltak Floridában, Paul alakított egy új együttest, a Wingst, George zeneszerzőként és íróként fogott új pályába és Ringo új egyedülálló munkába kezdett bele. John 1980 december 8-a délelőttjén egy utolsó interjút adott egy New Yorki rádióknak és e napon egy örült rajongója meggyilkolta.

Szele Rita
3.c

Aranycöpek III.

Fekete tanárnő irodalomórán: -Fontosak a csodás elemek.

Tóth Roland: -Energizer!

Fekete tanárnő: -Iokaszté megöngyilkolta magát.

Fekete tanárnő kérdése az 1.b.-ben: -Mikor volt az Odüsszeusz keletkezése?

Fekete tanárnő beszélása irodalomórán: -Szerelmi zaklatottság testi kinokkal.

Fekete tanárnő az 1.b.-ben: -A tőköt nevezik paszulynak.

Tóth Roland: -Nekem akkor paszulyom van!

Fekete tanárnő: -A sajtót is emberek nyomják.

Fekete tanárnő az 1.b.-ben: -Mi célból van a kommunikáció tényezője?

A válasz: -Acélból!

Bárdos tanár úr kérdése matekórán: -Milyen vesszőket ismerünk? Van A', B'...

-Hím vessző!

Farkas tanár úr: -Ne dumálj, kisfiam, inkább fogd meg milyen kemény!

Irodalomóra az 1.b.-ben: -Mit csinált Héphaisztosz, amikor meglátta feleségét a szeretőjével?

Tóth Roland: -Lelankadt!

Sikur tanár úr: -Nem jó a hegesztést nézni, mert árt a szemnek.

-És ha tévén keresztül nézzük?

-Az annyi, mint tüvegen keresztül fagyit nyalni.

Sikur tanárnő: -Kinek nem volt jó a vesszője?

Lukácsi tanárnő: -Az édesvizek általában sósak szoktak lenni..., ha megszód.

Angol órán le kell írni valakinek a ruházatát:

Ami: ...zöld zoknija van...

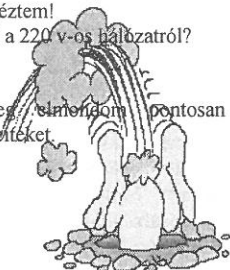
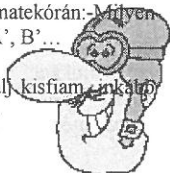
Daubner tanárnő: De jól látod!

Ami: Alánéztem!

-Mit kell tudni a 220 v-os hálózatról?

-Ráz.

-Megközelítőleg elmondom pontosan az irodalom jegyzőteket.

Évkönyv

1994 - 95-ös tanév

Iskolánk tanárai

Petz Péter	Igazgató	magyar-történelem szakos tanár
Garai László	Igazgatóhelyettes	matematika-fizika-technika-ábrázoló geometria- számítástechnika szakos tanár
Hum János	Kollégiumvezető igh.	történelem-földrajz szakos tanár
Andódi László		Történelem, ének-zene szakos tanár
Andódi Lászlóné		biológia-könyvtár szakos tanár
Bárdos András		matematika-fizika-számítástechnika-technika szakos tanár
Daubner Zoltán		magyar nyelv és irodalom-spanyol szakos tanár
Daubnerné Pócsai Gabriella		mérnök-tanár angol nyelv
Farkas Attila		matematika-testnevelés szakos tanár
Feketéné Biró Katalin		magyar nyelv és irodalom-pedagógia szakos tanár
Fritz Anikó		magyar nyelv és irodalom-népművelő szakos tanár
Fritz Mónika		magyar nyelv és irodalom-német szakos tanár
Humné Szentesi Katalin		német-orosz szakos tanár
Dr. Kozári Ferencné		kémia szakos tanár
Magister Gerald Lang		német-történelem-angol szakos tanár
Lukácsi István		orosz-történelem szakos tanár
Lukácsi Istvánné		biológia-földrajz szakos tanár
Manhalt Andrea		matematika-rajz szakos tanár
John Patrik Mason		angol szakos tanár
Muthné Simon Erika		matematika-fizika-technika szakos tanár
Schmidt Ibolya		magyar nyelv és irodalom-történelem szakos tanár
Thomas Sedemund		biológia-sport szakos tanár
Uta Sedemund		német-francia-testnevelés szakos tanár
Sikur Tamás		fizika-kémia szakos tanár
Sikurné Bujdosó Jolán		magyar nyelv és irodalom-népművelő szakos tanár
Tuba Gyula		testnevelés szakos tanár
Dr. Günter Wackwitz		német-földrajz szakos tanár

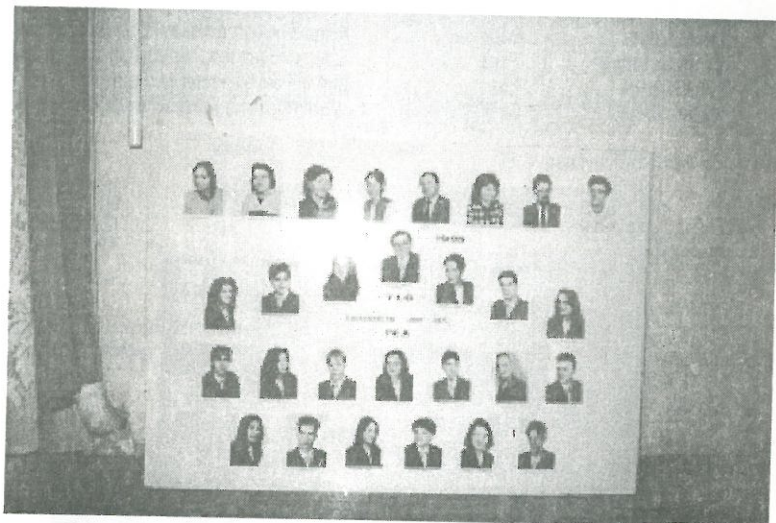
Iskolánk tanulói

4.a:

Osztályfőnök: Bárdos András

név:	lakhely:	továbbtanulás:
Albert Zsófia	Érd	kozmetikus
Bencze Renáta	Paks	Egészségügyi Főiskola
Bizsi Sándor	Nagydorog	Katonai Főiskola
Bognár Boglárka	Simontornya	Idegennyelvű Titkárnőképző
Csupor János	Szekszárd	Agrárfelsőoktatás
Heidt Zsuzsa	Gyöng	Kereskedelmi Szakközép
Kasznár Gyula	Gyöng	Tanítóképző
Kishonti Erzsébet	Nagydorog	Janus Pannonius
Kovács Balázs	Hőgyész	Vám- és Pénzügyőri
Kovács Gabriella	Ozora	Vendéglátói
Lukács István	Gyöng	Színház- és Filmművészeti
Majoros Hajnalka	Dombóvár	?
Molnár Ági	Iregszemcse	Kaposvári grafikus
Pajor Beáta	Tolnanémedi	idegenvezetői Bp.
Pálkovács Gábor	Szabadát	Rendőrtiszt
Schilli István	Kőlesd	J.P.T.E. tesitanár szak
Témer Annamária	Zomba	Tanítóképző
Várszegi György	Simontornya	Fényképész szak
Weisz Péter	Paks	Miskolci Műszaki Egyetem

Félévi osztályátlag: 3,75

4.b magyar-német tanítási nyelvű osztály:	Osztályfőnök: Feketéné Bíró Katalin
név:	továbbtanulás:
Adolf Melinda	Államigazgatási Főiskola
Adorján Helga	Veszprémi Egyetem -német szak
Asztalos Lilla	Pécsi Egyetem -magyar szak
Badics Barbara	ELTE -szociológia szak
Baranyai Zoltán	Pécsi Egyetem -jogi kar
Bende Erika	Pécsi Egyetem -jogi kar
Böhm Attila	Vendéglátóipari tanfolyam
Böröcz Edit	Közgazdasági Egyetem Miskolc
Czompó Tamás	Pénzügyi Főiskola Zalaegerszeg
Domokos Noémi	Óvónőképző Főiskola Szekszárd
Forray Kitti	Kodolányi Főiskola
Gáspár Laura	Bárcsi G. Főiskola Budapest
Harmath Andrea	ELTE -matematika szak
Jankovics Gábor	Újságíróiskola
Kosztolányi Éva	Pécsi Főiskola -német szak
Kováts Éva	Amerikai ösztöndíj
Metzger Tímea	Pécsi Főiskola -német szak
Mészáros László	Pénzügyi Főiskola Zalaegerszeg
Molnár Gábor	Győri Főiskola -üzemgazdász szak
Onódi Ivett	ELTE -magyar-német szak
Peer Mariann	Idegenvezetői Tanfolyam
Pelentai Csilla	Szegedi Egyetem -magyar-biológia szak
Ress Renáta	ELTE -német szak
Rohn Hilda	ELTE -történelem-német szak
Stolle Rita	Pázmány P. Hittudományi Főiskola
Szántó Diána	Közgazdaságtudományi Egyetem Miskolc
Torma Dorottya	Szegedi Egyetem -történelem-német szak
Zrínyi Katalin	Egri Főiskola -német-orosz szak
Zsédely Anita	Idegenforgalmi Főiskola Budapest
lakhely:	
Nyergesújfalú	
Paks	
Dunaújváros	
Paks	
Dunaújváros	
Enying	
Lovasberény	
Bábolna	
Dunaújváros	
Zomba	
Hőgyész	
Paks	
Tolna	
Dunaújváros	
Lánycsók	
Paks	
Kaposvár	
Zalaegerszeg	
Bábolna	
Bábolna	
Érd	
Enying	
Tatabánya	
Nagydorog	
Siófok	
Bábolna	
Paks	
Érd	
Székesfehérvár	

Félévi osztályáttag: 4,17

3.a általános tantervű osztály

<i>név:</i>	<i>lakhely:</i>
Aladzsics Gábor	Gyöng
Czezin Margit	Regöly
Csóka Anita	Simontornya
Gáspár Olga	Paks
Hfner Adél	Gyöng
Heil Olívia	Gyöng
Herman Edit	Gyöng
Horváth Szabolcs	Pincehely
Horváth Zsuzsanna	Nagydorog
Illés Tünde	Pincehely
Kiss Gabriella	Magyarkezi
Kocsis Viola	Gyöng
Komáromi Anita	Tolnanémedi

Osztályfőnök: Lukácsi Istvánné

<i>név:</i>	<i>lakhely:</i>
Pék Erika	Gyöng
Plachy Dóra	Németkér
Pula Éva	Bikács
Soós Román	Gyöng
Szabó Tímea	Gyöng
Turós Krisztián	Pincehely
Varga István	Gyöng
Varga Zsuzsanna	Belecska
Vaskó Péter	Kölesd
Zakariás László	Gyöng
Zsolnai Magda	Simontornya

Félévi osztályátlag: 3,31

3.a

3.b

3.b magyar-német tanítási nyelvű osztály

<i>név:</i>	<i>lakhely:</i>
Balogh Dániel	Kócsag
Bauer Krisztina	Högyész
Buzási Anita	Vác
Csékó György	Nagydorog
Csuti Veronika	Németkér
Decsi Péter	Dunaújváros
Erdők Károly Róbert	Tata
Fodor Rókus Gábor	Dunaújváros
Garai Eszter	Gyöng
Horváth Szabolcs	Veszprém
Huszár Barbara	Gyöng
Kollár Gabriella	Komló
Kovács Tímea Krisztina	Dunaújváros
Makrai Zoltán	Szekszárd
Mácz Katalin	Szekszárd

Volt osztályfőnök: Kovácsné Papp Ida
Osztályfőnök: Muthné Simon Erika

<i>név:</i>	<i>lakhely:</i>
Milei Réka	Siófok
Molnár Melinda	Bölcske
Pál Orsolya	Dunaújváros
Puskádi János	Nemesvámos
Rideg Zsuzsanna	Lánycsók
Schmidt Roberto	Kecskemét
Schwebl Klára	Tolna
Sellei Eszter	Dunaújváros
Simon Eszter	Szekszárd
Szabadi Gábor	Dunaújváros
Szabó Eszter	Paks
Trampus Péter	Paks
Varga Péter	Szekszárd

Félévi osztályátlag: 3,75

3.c hat évfolyamos osztály

Volt osztályfőnök: Reimerné Csábi Zsuzsanna

Osztályfőnök: Farkas Attila

<i>név:</i>	<i>lakhely:</i>
Andi Mónika	Tengelic
Andraschek Kornél	Pápa
Bankós Teréz	Paks
Erdei Krisztina	Kölesd
Halász Roland	Szedres
Harsányi Krisztina	Nagydorog
Horváth Brigitta	Iregszemcse
Horváth Szilvia	Tengelic
Jger Zita	Paks
Kapéter Eszter	Szekszárd
Kapitány Árpád	Kalocsa
Kaszás Szilvia	Madocsa
Kemler Viola	Gyöng

<i>név:</i>	<i>lakhely:</i>
Molnár Adrienn	Pusztahencse
Nagy Noémi	Nagydorog
Palásti Gábor György	Nagydorog
Régi Gabriella	Kölesd
Schmidt Annamária	Iregszemcse
Straub Judit	Gyöngköny
Szele Rita	Mohács
Tóth Balázs	Németkér
Ulbert Péter	Paks
Vörös Zsuzsa	Bábolna
Wilhelm Szilvi	Gyöng

Félévi osztályátlag: 4,1

3.c

2.a

2.a

általános tantervű osztály

Osztályfőnök: Daubner Zoltán

<i>név:</i>	<i>lakhely:</i>
Budai Mária	Szárazd
Csókas Norbert	Pincehely
Dobai Magdolna	Keszőhidegkút
Dömötör Ibolya	Belecska
Erdősi Márta	Szigetcsép
Greifenstein Livia	Gyöng
Gulyás Ilona	Gyöng
Hóger Anett	Medina
Katcz Marianna	Bikács
Kemler János	Gyöng
Kishonti Ildikó	Nagydorog
Kostyán Szilvia	Iregszemcse
Kovacsik Gábor	Iregszemcse
Mindenszky Nikolett	Kistormás
Morár Kornélia	Tolnanémedi

<i>név:</i>	<i>lakhely:</i>
Nagy Péter	Gyöng
Pálinkás Zoltán	Tolnanémedi
Pethő Zita	Nagydorog
Prikkel Zita	Simontornya
Révész Zsuzsanna	Iregszemcse
Stokker Dávid	Zomba
Szabó Gréta	Nagydorog
Szigeti Ágnes	Sárszentlőrinc
Szőke Gréta	Ádánd
Szűcs Henrietta	Hőgyész
Taróczy Ágnes A.	Tolnanémedi
Tóth Éva R.	Pincehely
Weisz Gábor	Paks

Félévi osztályátlag: 3,55

2.b magyar-német tanítási nyelvű osztály: Osztályfőnök: Schmidt Ibolya

<i>név:</i>	<i>lakhely:</i>	<i>név:</i>	<i>lakhely:</i>
Berger Zoltán	Paks	Nyíró Szabina	Tamási
Birinyi Gábor	Hőgyész	Pál Mónika	Zomba
Fekete Rita K.	Gyöng	Schlichter Csilla P.	Keszthely
Fonyódi Péter	Komló	Szántó Margit	Sárosp
Forster Edit	Gyöng	Szentesi Ágnes K.	Budapest
Forster Mónika	Paks-Dunakömlőd	Szőke Gabriella	Szekszárd
Frei Nándor T.	Szekszárd	Tamás Tünde	Kisdorog
Füzesséry Tamás	Budapest	Torma Béla	Paks
Gáspár Gergely I.	Szekszárd	Torma Tibor	Paks
Homolya Henrik	Budapest	Uracs Anamária	Siófok
Klippel Erika	Nagydorog	Varga Katalin	Szekszárd
László Zsófia	Székesfehérvár	Vili Tamás	Székesfehérvár
Lemle Róbert	Szekszárd	Vörös Judit	Várdomb
Mészáros Ágnes	Zalaegerszeg		
Móricz Amarilla	Gyöng		
Nichter Henrietta	Gyöng		

Félévi osztályáttag: 4,00

2.b

2.c

2.c hat évfolyamos osztály

Osztályfőnök: Sikur Tamásné

<i>név:</i>	<i>lakhely:</i>	<i>név:</i>	<i>lakhely:</i>
Appelshoffer Regina	Paks	Nagy Péter	Kölesd
Baksa László	Kölesd	Nyerges Tímea	Hőgyész
Baranyai Eszter	Kölesd	Olasz Ferenc	Siófok-Balatonkiliti
Birinyi Ágnes	Hőgyész	Patkós Zoltán	Pálfa
Dobri Edit	Nagydorog	Prantner Mária	Paks
Dobstadt Linda	Nagydorog	Straub Karoly	Györköny
Dombi Zsuzsanna	Nagydorog	Styaszny Emese	Paks
Drinóczi Csilla	Sárszentlőrinc-Úzd	Szűcs Ivett	Hőgyész
Farkas Krisztina	Nagydorog	Varga Gábor	Kölesd
Fonyó István	Nagydorog	Vas Anna	Hőgyész
Francz Zoltán	Hőgyész	Vili Szilvia	Székesfehérvár
Kondor Katalin	Györköny		
Könyv Ágnes	Simontornya		
Lakos Eszter	Pálfa		

Félévi osztályáttag: 4,20

1.a hat évfolyamos osztály

<i>név:</i>	<i>lakhely:</i>
Balogh Lúcia	Kölesd
Barta Tamás	Németkér
Benkő Dávid	Vajta
Bíró Melinda	Kölesd
Fellinger József	Madocsa
Ferenczi Klára	Szedres
Friedmann Péter	Szekszárd
Gaál Tibor	Vaskút
Harsányi Tímea	Simontornya
Horváth Ferenc	Németkér
Hum Zsuzsanna	Gyöng
Kisgyörgy Anett	Nagydorog
Klippel Ildikó	Nagydorog
Klubeucz Éva	Nagyszékely
Kovács Adél	Paks

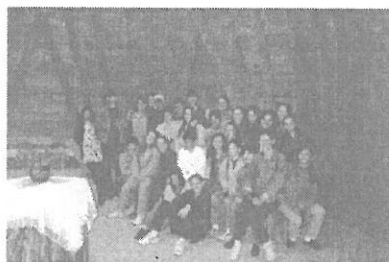
Osztályfőnök: Daubnerné Pócsai Gabriella

<i>név:</i>	<i>lakhely:</i>
Kovács Andrea	Szárazd
Ladányi Nikolett	Tamási
Lénárd Gábor	Paks
Lovász Johanna	Varsád
Nyiresi Róbert	Kölesd
Peák Lívia	Gyöng
Romsics Nóra	Kalocsa
Schell Ferenc	Regöly
Schönhardt Rita	Németkér
Styaszny Endre	Paks
Szabó László	Nagydorog
Szilágyi Gábor	Székesfehérvár
Tuli Hilda	Vajta

Félévi osztályátlag: 4,14

1.a

1.b

1.b két tanítási nyelvű-általános tantervű osztály

Osztályfőnök: Sikur Tamás

<i>név:</i>	<i>lakhely:</i>
Benedek Katalin	Kaposszekcső
Bósz Tímea	Györköny
Doma Julianna	Paks
Farkas Erzsébet	Bonyhád
Gaál Sylvia	Budapest
Göndöcs Sarolta	Tamási
Horváth Endre	Paks
Lubik Anita	Bölcske
Lukács Ferenc	Paks
Öhlmüller Beáta	Bonyhád
Pósa László	Enying
Puskás Péter	Paks
Simon Zsuzsanna	Szekszárd
Szabó Szilvia	Szekszárd
Tildi Eszter	Tamási

<i>név:</i>	<i>lakhely:</i>
Tóth Hajnalka	Tamási
Tóth Roland	Siófok
Varga Viktória	Kölesd
Budai Mihály	Szárazd
Görcs Renáta	Kölesd
Ignác Mónika	Váralja
Kiss Milán	Nagydorog
Kovács Krisztina	Szárazd
Kóhalmi Éva	Pálfa
Somogyi László	Paks
Szabó Ildikó	Gyöng
Szakács Éva	Miszla
Vatány Erika	Gyöng

Félévi osztályátlag: 4,19

A 1994-95-ös tanév eseményei és igazgatói közleményei

A negyedik osztályok szervezésében jól sikerült az elsősök ismerkedési estje. Felavatták őket a gimnázium szecskáivá.

Palásti György 3.c osztályos tanulót tantestületi dicséretben részesítjük: 1994 júniusában az országos atlétikai versenyen, korosztályában a 400 méteres síkfutásban 3. helyezést ért el. Sportteljesítményét köszönöm és további sikereket kívánok!

A Pécsi Körzeti Rádió és TV műsorában talpraesetten mutatták be iskolánkat és beszéltek a környezetvédelemről (Az Ein-Steint is bemutatták-a szerk.) Fonyódi Péter, Mészáros Ágnes, Kemler Viola, Pál Orsolya, Torma Dóra, Böröcz Edit.

Október 10-én Bautzenből háromfős oktatói delegáció látogatott iskolánkba. A nyelvtanulásról, a nemzetiségi kultúráról folyó beszélgetésen a diákság képviselőiben Stolle Rita és Uracs Ami vettek részt. A vendégek nagy érdeklődést mutattak kis iskolaújságunk iránt.

A Tolnai Népújságban és a Neue Zeitungban tudósítást olvashattunk az Ein-Stein7-ről. A német újságban részletet is közöltek egyik cikkünkéből.

Október 14-én Gyöngyön német nemzetiségi estet rendeztek, amelyen szépen szerepelt Kemler Viola és Wilhelm Szilvia (3.c).

Externista tanulóink csak a kollégium vezető engedélyével és szerződésük után költözhetnek albérletbe.

Továbbra is - iskolai és kollégiumi érdekből - elsősorban a német nemzetiségi táncsoportban, az iskolai énekkarban, a kézilabda és röplabda sportágban, valamint a diákújság szerkesztésében való közreműködést támogatjuk és honoráljuk.

(tánc, énekkar = 10 pont

kézilabda, újság = 5 pont ??? - a szerk.)

Az első igazolatlan mulasztásról nyomban felszólítjuk a szülőket és az elkövető tanulókat. 30 óra igazolatlan mulasztás a tanulói jogviszony megszűnésével jár. Három hétnél hosszabb mulasztás esetén beszámolási kötelezettség van, illetve 10 óra tantárgyi mulasztás esetén úgyszintén. Erről az osztályfőnök készít nyilvántartást.

Október 24-én a 4. b-sek tartalmas és emlékezetes műsort adtak az 1956-os forradalomról és szabadságharcról. Az ünnepélyen a tanulói ifjúság figyelme is példamutató volt (-ezek szerint élvezték-a szerk.).

Október 27-én érkezett meg John Patrick Mason, amerikai állampolgár Indiana államból, hogy az angol nyelv tanítását segítse.

November 4-én Illyés szavalóversenyt tartottak Rácegresen, ahol Nyíró Szabina 2.b osztályos tanuló 6. helyezést ért el. Kapitány Árpád a megyei szavalóversenyen szintén 6. lett.

December 7-én tartottuk a megyei nemzetiségi német verseny iskolai fordulóját. Az iskolai fordulóból területi fordulóra jutott Lénárt Gábor, Hum Zsuzsanna az 1.a-ból, valamint Vas Anna, Könyv Ágnes és Birinyi Ágnes a 2.c-ből.

Az Implom József helyesírási verseny iskolai fordulóján mintegy hatvan tanuló vett részt. Az első helyezett Nyíró Szabina 2.b osztályos tanuló egészen az országos versenyig jutott el és ott kiválóan helytállt.

A kollégiumi télapó esten - amelyet a 4. osztályok szerveztek - mindenki átvehette megérdemelt mikuláscsomagját, miután teljesítette a személyreszabott feladatát.

Sajnálatos módon néhány tanuló ismételten fegyelmi vétséget követett el. Ezért más-más fokozatú büntetésben részesültek.

Az 1994-es Diákarácsonyi program igen gazdag volt: Péntek este került sor a szalagtűző ünnepélyre. A kötelezettségvállalást jelképező szalagot a harmadikosok tüzték ki a végzősöknek. Ezután a bált a negyedikesek bemutató táncdal nyitották meg. Szombaton karácsonyi vásár, filmklub, műveltségi vetélkedő és táncház volt. 18 órakor kulturális műsor vette kezdetét, ahol az énekkar, a színjátszócsoporthoz, a bátaszéki és a gimnáziumi német nemzetiségi táncscsoport lépett fel. A színjátszók Gáspár Olga 3.a osztályos tanuló Karácsonyi történet c. alkotását adták elő. Ezután 23 óráig tartó bál következett. Szombaton délelőtt tettek szóbeli felvételi vizsgát a leendő elsősök. Vasárnap délelőtt a "gyönki maraton" kihívása várta a vállalkozó kedűeket, délután 14 órakor pedig a "Fehér Band" szórakoztatta az érdeklődőket. A rendezvénysorozatot zsíroskenyér-parti és teaház zárta.

A Diáksporthoz-társaság támogatására a szülőktől 20841 forint gyűlt össze. Köszönöm ezt a segítséget, melyet elsősorban a versenysportra fordítandó költségek kiegészítésére szánunk.

Márciusban Fonyódi Péter továbbjutott a megyei kémiaversenyre, majd ott eredményesen szerepelt. (persze ez relatív - a főszerk.)

Áprilisban került sor a leendő hatosztályosok felvételi vizsgájára. Az írásbeli tesztek után a szóbelin adtak számot tudásukról.

Lapzártakor (május 19 - 21-ig) az újságos-hétvégén szerkesztettük az Ein-Stein 8-at. (Mivel a kollégium konyhája nem tudott számunkra étkezést biztosítani, ezért köszönjük a Mímicimackó büfének és Nagy Dávid nagymamájának, hogy nem haltak éhen a szerkesztők.- Feketéné)

Az 1994/95. tanév munkaterve

Szakmai munkaközösségek:

1. Német nyelvi munkaközösség: Humné Szentesi Katalin vezetésével
2. Kollégiumi munkaközösség: Hum János vezetésével
3. Magyar munkaközösség: Sikurné vezetésével

Egyéb megbízatások:

Fizika-technika szertár	Muthné Simon Erika
Kémia szertár	Sikur Tamás
Biológia szertár	Lukácsi Istvánné
Számítástechnika	Bárdos András
Diákközösségek vezetője	Muthné Simon Erika
DSE elnök	Petz Péter íg.
Munkavédelmi és tűzvédelmi felelős	Szabó Jánosné
Ein-Stein diákújság	Feketéné Biró Katalin
Kézilabdaedzők	Tuba Gyula, Farkas Attila

Nevelő-oktató-képző munka

1. Az iskola és a kollégium demokratikus szelleme
(A tanuló úgy érezze jól magát, érezze magáénak az iskolát-kollégiumot, hogy közben maximális erőfeszítést tegyen képességei kibontakoztatására.)
2. A többnyelvűség révén az európai műveltség, az "európai-szemlélet" meggyökereztetése, az európai közösség eszményének elfogadtatása
3. Az iskolai- kollégiumi hagyományok őrzése, továbbépítése

Vizsgák, felmérések:

1. Alapvizsga II.a., II.b. 1995. 05. 22-26
2. Belső vizsga a II.c.-ben 1995.05. 29.- 06. 02.

Fakultációs csoportok:

- IV. évfolyam: magyar nyelv és irodalom, történelem, matematika, gépjárművezetés gyakorlati fakt.
- III. évfolyam: magyar nyelv és irodalom, történelem, matematika

Testvérkapcsolatok: Darmstadt, Philippsburg, Chemnitz (újraírt szerződés 1994-ben)

Érettségik:

a./ Általános tantervű:	IV.a: 1995. 06. 15-16
b./ Kétnyelvű:	IV.b: 1995. 06. 12-13-14
c./ Közös írásbeli érettségik:	1995. 05. 22-23-24
d./ Fakultatív gyakorlati vizsga:	1995. 05. 31.

Az évkönyvet összeállította: Kapéter Eszter és Farkas Erzsébet

Itt a farsang, áll a bál

Az első félév hamar elröppent. Észre sem vettük, és máris eljött az a február 17-i nap, amikor minden erőnket összeszedve próbáltuk megnevetetni szüleinket, tanárainkat és iskola- társainkat a Kultúrterem kis színpadán. Már egy hónappal előtte elkezdtünk gondolkodni, hogy mivel kellene elkápráztatni a közönséget. Aztán eltelt

egy hét, kettő, és még sehol sem tartottunk. De végre egyikünk agyából kipattant egy megvalósíthatónak tűnő ötlet, s újult erővel ugrottunk neki a kidolgozásnak. Mondani könnyebb volt, mint csinálni. Többször belevágtunk, de ahogy sem akart összejönni. Igaz, a mondás is azt tartja, hogy jó munkához idő kell! De hogy ennyi! Nagy nehezen mégis összehoztuk a mi kis szerény műsorunkat, ami bemutatta iskolai életünket, tanáraink szokásait és azt, hogy még egy kicsit énekelni is tudunk. Volt a felkészülésre egy kemény hetünk, aminek minden apró percét ki kellett használnunk. De aki ismeri az 1.b osztály egyes tagjait, az bizony tudja, hogy nem volt könnyű velük a munka! Lelkesedésünk egy kicsit lankadt, amikor megnéztük az 1.a-sok egyik próbáját. Az összeszedett, humoros, jól kidolgozott műsor láttán úgy gondoltuk, jobb lesz, ha mi is beleadjuk maradék erőnket. Egymást követték a próbák és a megbeszélések. Eljött a péntek. S a szülők is megjöttek, ugyanis nagy örömünkre a délutáni programot szülői értekezlettel gazdagították. A rengeteg jó hír és dicséret, amit szüleink rólunk hallottak, meghozta a kedvet a testedzéshez. S a tornateremben elkezdtek dübörögni a kosárlabdák. Szurkolhattunk szüleinknek, akik azon a helyen kosaraztak tanáraink ellen, ahol mi nap mint nap izgalmas és kimerítő tesiórákat élünk át. Végre eljött az este, amit már nagyon vártunk! Először az 1.a-sok fergeteges sikerű műsorát izgultuk végig, majd egy kis zene után fejest ugrottunk a hideg vízbe. Nem tudtuk, milyen lesz, csak játszottunk, ahogy mi akartunk. S az első tetszésnyilvánító nevetés után már felszabadultabbak voltunk.

Farsangi töredék

Egy kis részlet az 1.b. farsangi forgatókönyvből.

Kémiaóra

Sikur Tanár Úr = Lukács Ferenc

/ A tanár belép, jelentés közben lekicsinylően néz a diákra, majd felül az asztalra és elkezd az órát. /

Lukács F.: Igaz, hogy osztályfőnöki lenne, de egyesek nagyon ragaszkodtak hozzá, hogy átvegyük a múlt órai kémia anyagot. Mit is vettünk az előző órán?

Tóth H.: A csóri kis elektronokat, akik fél szemmel kacsingatnak az ionok felé!

Lukács F.: Helyes! Nemrég foglalkoztunk az V. főcsoporttal, ami egy vegyesfelvágott savanyúság, mint tudjátok. Sorolja fel valaki nekem az elemeit! László de Pósa?

Pósa L.: Az V. főcsoport... az V. fő...

Lukács F.: Az V. főcsoport elemei a N, P, As, Sb, Bi, Na, és most jöhet az öndicséret és a vállvergetés!

Tildí E.: De tanár úr, ez nem is a múlt órai anyag.

Lukács F.: Nem baj, most ismétlés a tudás anyagát játszottuk, ahelyett, hogy megkerestük volna az apját! Visszatérve az eredeti témához. Az elektronok mellett ott lébecol egy csóri kis kopasz proton is. Ezek az elektronok így bohóckodnak egymással, amikor jön kart-karba öltve a kötési energia és a kötéstávolság. Útjuk közben találkoznak egy-két fityegő ligandummal, amik között elszambáznak, majd az elektronokhoz érve magukra aggatják őket, és kialakul egy lineáris ketyere! Világos?

Mindenki: Persze!

Lukács F.: Na, akkor kezdjük a dolog osztályfőnöki részét! A hiányzások 28,641 %-át markolta László, amikor a vakbele huncutkodott. A másik nagy részt, 27,496 %-ot markolta Kriszta a lábával. Ugyancsak nagy részt tudhat a magáénak Zsuzsi az össze-vissza hiányzásaival. És most kezdjük a tantárgyi átlagokat! A legjobb helyen áll a matematika 2,4-del, ami 0,326-del volt jobb a decemberi fizikánál, ami 0,247-del volt jobb, mint a novemberi ének, ami viszont 0,123-del rosszabb, mint a januári technika. / Közben csengetnek! / Hoppá, csöngő-böngő megszólalt! Sajnos most többre nem jutott időnk!

Mindenki: Éljen!

Lukács F.: De a következő órán majd bepótoljuk!

Mindenki: Hurrá!

Szünet!

A feszültség elmúlt s kezdődött a bál, ahol mindannyian kitombolhattuk magunkat. 11 óra felé már csak néhányan maradtunk. Egy-két szülő, tanárok és kb. 10-12 diák. Nekünk itt kellett maradnunk, hogy színjátszói kötelességeinket teljesítsük, s a Tolnai-napokra elkészüljünk szerény kis darabunkkal. De erről majd egy következő cikkben. Ilyen volt a mi emlékezetes farsangunk! Azt hiszem, ezt a napot nem felejthetjük el egyhamar!

Tóth Hajni

l.b

SÍTÁBOR '95'

Itthon már tavaszodni kezdett, amikor lelkes kis csapatunk útnak indult a messzi Itália felé, hogy megmutassa a sípályáknak, hogyan is síel a gyönki diák. Március 4-én hajnali 3-órakor beállt a busz a kollégium elé, majd nemsokkal később elindultunk.

Magunk mögött hagyva a magyar határt, nem éppen tavaszias idő fogadott bennünket Ausztriában. Hideg volt és esett az eső. Aztán ahogy egyre feljebb értünk a hegyekbe, az eső fokozatosan gyönyörű hóeséssé vált.

Délután 2 óra fele érkezünk Sella Neveaba, egy hegyi falucskába, ahol a szállás és a pályák voltak. Az erkélyre lépve csodálatos látvány tárult a szemünk elé: körös-körül óriási hegyek magaslottak. A hőmennyiségre sem panaszkodhattunk, sőt attól féltünk, hogy nem tudunk másnap síelni, mert nem áll el a hóesés. Nem így lett. Vasárnap reggel felébredve nem akartunk hinni a szemünknek. Gyönyörűen süttött a nap, a hó pedig csak úgy szikrázott a fényben.

Gyorsan magunkra vettük az overálokat, a bakancsokat, és elindultunk a pályák felé. Egyetlen kezdő volt csak közöttünk: Mészáros Laci. Farkas Tanár Úr vette őt a "számjai alá". Megvártuk, amíg először felcsatolja a léceit és -szó szerint- nekifekszik a tanuló pályának. Rengeteget neveltünk, amíg leért. Aztán nem bírtuk tovább, s a felvonóval mi is felmentünk egy pályára. Itt derült ki, hogy felesleges volt kinevetnünk a Mészit, mert mi ugyanúgy kapcsolatba kerültünk párszor az anyafölddel.

Dél felé már úntuk azt a rövid pályát, így hát úgy döntöttünk, hogy felmegyünk egy kabinos felvonóval egy 2,5 km-es pálya tetejére.

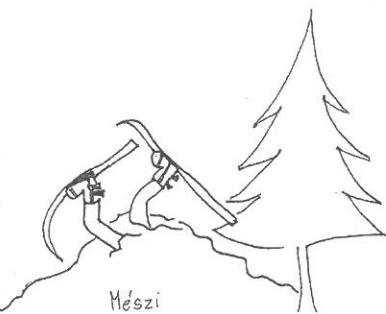
Szóltunk Farkas Tanár Úrnak, aki szintén velünk akart tartani. Igen ám, de mi legyen a "kis kezdővel"? Mészi félelmet nem ismerve csatlakozott hozzánk.

A pálya tetejére érve egyszerre indultunk lefelé, de útközben egyesek elhúztak, mások lemaradtak. Mikor leértünk, elővettük a táskákból a termoszokat, és felmelegítettük magunkat jó forró teával.

Egy idő után aggódni kezdtünk, mert a Tanárúr és tanítványai még mindig nem értek le. Aztán egyszer csak feltűntek a kanyarban. Mi hatalmas üdvözlésgást hallattunk, s nevetve néztük a "nagy negyedikes" örömtől sugárzó arcát. Sikertől neki! Igaz, eleinte többet csúszott a hátsó felén, mint a léceken, de ez nem érdekes. A Tanárúr meg is jegyezte, hogy a Laci kitalált egy sportfajtát, a popsit.

Este fáradtságunk ellenére sokáig fent voltunk és beszélgettünk.

Másnap már mindenkinek jobban ment a síelés. Kedden fogtuk a léceket meg a botokat, és bepakoltuk a buszba. Az Ausztriában levő Arnoldsteinbe indultunk, ami a csodálatosan szép hármashatárnál (Drei Ländereck) fekszik. Itt -ha lehet- még jobb

pályákat találtunk és még gyönyörűbb időt. Végig megállás nélkül sieltünk, és estére "kellemesen" elfáradtunk.

A következő nap szintén nagyon vidáman telt. Páran összekapaszkodtak, és már indulhatott is a gyönki kukac.

Csütörtökön az időjárás nem volt kegyes hozzánk, mert reggel sűrű hóesésre ébredtünk. Néhányunknak ez elvette a kedvét sportolástól, de mások nem hátráltak meg. Pénteken újra Arnoldsteinbe mentünk, de a

pályák kissé jegesebbek voltak, mint előzőleg. Ez nem tört le bennünket, mert tudtuk, hogy ez az utolsó nap.

Másnap reggel 9 órakor elindultunk hazafelé. Tarvisioban még megálltunk, hogy a maradék pénzünket elköltsük. (Nem volt nehéz.)

Este kilenc órakor érkezünk meg Gyönkre, ahol javában állt a Tolnai bál. Gyorsan kipakoltunk, és belevetettük magunkat az est forgatagába.

Jó volt újra látni a többieket, de egy kicsit mindannyian visszavágytunk.

Megintcsak úgy tudom befejezni, ahogy az már hagyománnyá vált: Köszönjük Farkas Tanár Úr!

Mészáros Ági
2.b

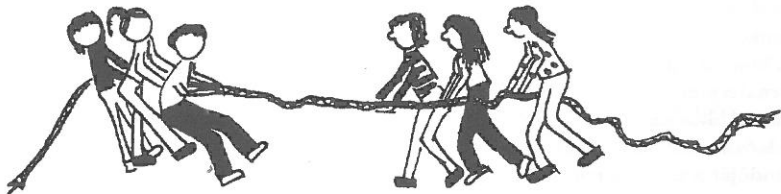
Tolnai napok '95

Iskolánkban már hagyománnyá vált minden tavasszal megszervezni ezt a 2-3 napos programot. Természetesen ezen a hétdégen is mindenki megtalálta az izlésének megfelelő elfoglaltságokat. Haladjunk csak szép sorjában!

Március 10-én a tanulás befejeztével mindenki felszabadultan és vidáman ment át a kollégiumba: fantasztikusnak ígérkező napnak néztünk elébe! Az "étlapon az első fogás" A tanár-diák focimeccs volt. Ezt hamar követte a "suli-kosárlabda". Most a mérkőzésekről következik egy tudósítás.

Basketball életre-halálra

Minden osztály küldött egy kisebb csapatot, hogy összemérjék erejüket, és eldöntsék, ki lesz a bajnok az iskolában. Vágjunk tehát a dolgok közepébe!

Bevezetőként a 4.a-s fiúk és a tanárcsapat közti küzdelmet bonjolították le. 7:3-ra verte meg a JÓ-JOBB-LEGIJOBBS csapattal férfi oktatóink csapatját.

A nagyszerű foci után kezdődtek a még nagyszerűbb és izgalmasabb kosármecsek. Elsőként a 2.c-1.b mérkőzését kíséreltük figyelemmel. A játékvezető is rendesen végezte munkáját és igazságosan osztogatta a büntetődobásokat. 29:0 arányban az 1.b csapata győzött, így egyszerűen kiűzték ellenfeleiket a bajnoki címért folyó küzdelemből.

A következőkben a 4.b és a 2.a mérte össze erejét. 29, azaz huszonkilenc pontot dobtak a 4.-esek, a másodikosoknak csak 2 pontot engedtek bedobni.

Valamivel szorosabb hajrában vesztettek a 4.a-sok a vegyes 3.-os csapat ellen (az A és a B évfolyam egy csapatot alkotott). A végeredmény 29:18 lett.

A meccsek szüneteiben szüntelenül röpködtek a labdák a levegőben, folyt a gyakorlás. Rengeleg megjegyzést is sikerült a diktofonra rögzítenem, ilyen például egy, ami magát a játékot csúfolta: "Ez a kosár elég értelmetlen egy játék, mert azt az értelmetlenül kerek golyót dobálják abba az értelmetlenül kerek körbe!" Herr Schmidt is szorgalmasan fényképezgetett. Volt sok megörökítendő pillanat. Bizony, az is előfordult, hogy a kosárlabdaháló helyett a focikapuba dobták a labdát.

A mérkőzések sorrendjében a 3.c és a 2.b meccse következett. Izgalmas perceknek nézhetünk most is elébe. Fortuna először a 3.c oldalára állt, de aztán a 2.b csapatához. Hiába küzdöttek a c-szek, a szerencse a 2.b-nek kedvezett, 29:10-re győztek.

A soron következő mérkőzés a már győztes 1.b és az 1.a csapata között zajlott le. A kicsik minden erejüket latba vetve játszottak, de az 1.b ellen kevés esélyük volt. A végeredmény 37:15 lett.

Így zajlottak tehát az események a tornateremben 1995. március 10-én a Tolnai-napokon. Minden csapat kitartóan és nagyon ügyesen játszott, megérdemlik a dicséretet. Természetesen a győztes csapatot illeti a legtöbb jó szó: a 2.b nyerte meg ezt a bajnokságot. Gratulálunk nekik, és minden csapatnak, a lelkes szurkolóknak külön köszönet.

Bankós Teréz

A kimerítő délutánt követően fáradtan, mégis boldogan hagyták el a játékosok a tornatermet.

Az esti kikapcsolódásra többféle lehetőség is nyílt: a fiú-, és a lánykölesben is volt videózás, sőt, akinek ez nem volt elég, az vacsora után még jól megtömhette a bendőjét a zsíroskenyérpartin.

Másnap reggel mindenki frissen, kipihenten ébredt a gyönyörű, tavaszias reggelen. A szervezők egy csomó jó programot állítottak össze.

A Tolnai-napok eseményeihez hozzátartozik a Március 15-i megemlékezés is. A negyedikesek feltrakták a koszorúkat, utána a 2/b adta elő kis műsorát. A folyosón látható emléktáblát is fölavatta iskolánk egyik alapítójának unokája. Ezt követően a műveltségi előadások következtek. Volt, aki Herr Schmidt, Kováts Balázs, esetleg a csillagász beszámolóját kísérte figyelemmel.

Ebéd után ismét egy sportesemény volt kilátásban: a kötélhúzóverseny. Ennek is sok résztvevője volt, kicsik és nagyok egyaránt összemérték erejüket. Utána kezdődött a negyedikesek által szervezett vetélkedő, amit már mindenki nagyon várt. Elgondolkodtató kérdéseket, testre szabott feladatokat talált ki a két végző osztály. Legjobban az öregdiákok csapata teljesített: ők nyertek.

Hasonlóan nagy sikere volt a gimnáziumi színjátszócsoporthoz előadásának. A "Liliomfi" című mű premierje fergeteges sikert aratott. A függöny lehullta után nemsokkal elkezdtek készülni az emberkéek a már régen várt diszkóba. A táncos kedvű egyének hamar jó hangulatot teremtettek. 10 óra körül megérkeztek a sítáborosok is. Hamar belevetették magukat a táncolók forgatagába.

Mindenki jól érezte magát. 11 előtt néhány perccel

kedve felkelni hajnalok-hajnalán. Hamarosan elkezdtünk özönlenni a kultúrterembe, ahol a 2/a tartott emlékműsort az 1848-49-es szabadságharcról. Utána diákistentisztelet volt a templomban, ahol a kórus is bemutatta eddigi munkájának gyümölcsét.

Mikor ennek is vége szakadt (és végre levehettük a matrózbúzlót vagy az öltönnyt), néhány műveltségi előadást tartottak a gimnáziumban. Egy német nemzetiségi költő, Kanter József eddigi munkájáról és verseiről beszélt. A másik előadást egy volt gimnáziumi diák tartotta, aki a régi iskolai életről mesélt.

Az előadások befejeztével már nem igen volt más teendőink, mint átmenni a kollégiumba és megebédelni. Délután 4-ig szabadok voltunk, utána azonban vissza kellett rázódnunk a hétköznapi életbe. Elkezdődött a tanóra, ez juttatta eszünkbe, hogy másnap minden a régi lesz.

Ezek a Tolnai-napok is remekül teltek el, remélem, mindenki jól érezte magát. Jó volt látni a sok régi diákot, jó volt egy kicsit kikapcsolódní, szórakozni és rengeteget hülýéskedni.

Bankós Teréz és Horváth Szilvia

3.c

“Fremde” in Darmstadt...

Die ganze Geschichte hat am 24. April 1995 begonnen. Wir haben uns über unsere Klassenreise besonders deswegen gefreut, weil wir nach Ferien noch zwei Wochen lang nicht in die Schule mußten. Unser “hochmoderner” Neoplan sollte eigentlich um 6 Uhr in Richtung Deutschland abfahren: daraus wurde natürlich (wie bei den Ungarn immer) 6.30 Uhr. Das war noch nicht so schlimm, aber als wir nach

eine Stunde Fahrt eine Panne hatte, stellten wir uns schon die Frage, ob wir überhaupt in Deutschland ankommen werden. Trotz unserer Befürchtungen waren wir schon (statt wie geplant um 18 Uhr) um 24 da. Das Gefühl als wir aussteigen mußten, kann man gar nicht so leicht beschreiben: Neugier, Verzweiflung und vielleicht auch ein bißchen Heimweh. “Was soll ich jetzt sagen? Wie wird mein/e Partner/in sein? Werden sie mich verstehen? Werde ich genug essen bekommen?” Solche Fragen rasten durch unsere Köpfe. Wie fanden uns in wenigen Minuten in den Autos, und plötzlich waren wir schon “zu Hause”. Die erste Nacht war für viele schwierig, manche sind vor Müdigkeit gleich eingeschlafen. Der erste Tag in der Schule war sehr überraschend. “Die lockeren Stunden sollten wir gleich vergessen” - meinten unsere Lehrerinnen. In der Pause tauschten wir gleich unsere Erlebnisse aus. Das Mittagessen hatten wir in Luisenzenter, wo der Bürgermeister uns begrüßte (komisch war nur, daß er gar nicht da war). Gleich am Mittwoch führen wir zusammen nach Heidelberg. Das Schloß war interessant und der Fremdenführer war zufälligerweise aus Budapest. Man hat von uns ein Foto gemacht, das wir nach der Führung kaufen konnten.

Wir hatten gut organisierte Exkursionen nach Mainz und nach Rüdesheim. Besonders gut waren die Wanderung und die Schifffahrt am Rhein. So konnten wir die himmlische, warme Misonne an Bord eines Ausflugschiffs genießen. Das Wochenende verbrachte dann jeder mit der Familie. Am Dientsatg Nachmittag führen wir zum Felsenmeer. Manche sind hochgeklettert, manche nahmen auf den großen Felsen ein Sonnenbad, und manche blieben einfach unten. Abends schließlich guckten wir ein Theaterstück über die Liebe, das die Schüler der GBS vorführten. Am vorletzten Tag besichtigten wir noch den Frankfurter Flughafen. Für manche war das ein “riesiges” Erlebnis. Jeden Abend, wenn wir zusammen im Biergarten saßen, lernten wir nicht nur das deutsche Bier kennen, sondern einander auch. In diesen Augenblicken lachten wir viel plauderten und erfuhren voneinander mehr, als sonst. Wir fanden neue Freunde, und gerade als wir zueinander näher gekommen waren, mußten wir uns verabschieden. Uns tröstete nur der Gedanke, daß wir uns in ein paar Wochen wiedersehen würden. Als wir losfahren, nahmen wir die vielen schönen Erinnerungen mit nach Hause, die uns diese zwei Wochen geschenkt hatten. Langsam

war unser Heimweh nach den Freunden, Lehrern (?), nach der "Ordnung" und dem Essen des Internats doch stärker geworden, und wir konnten es kaum erwarten, wieder zu Hause zu sein. Jetzt sind wir wieder da, im Alltagsleben unseres Gymnasiums, das wir in Deutschland gern vermißt haben. Vielen möchten jetzt wieder im Darmstadt sein (wegen der guten Lehrmethoden der Lehrer), viele schreiben lange Briefe, und viele machen hohe Telefonrechnungen. Ich glaube, wir können ruhig sagen, daß unsere Klassenreise etwas BESONDERES war, und so gute Erlebnisse wünschen wir den anderen auch.

Horváth Anita
2.b

A 2.b Németországban

Április 24-én reggel 6 órakor indultunk útnak Németország felé, hogy két hetet töltsünk ott, új élményeket szerezzünk és gyakoroljuk a nyelvet.

Az első napok feszélyezettsége után oldódott a hangulat köztünk és a német gyerekek között, nagyon jól éreztük magunkat együtt. Előítéleteik velünk

szemben nem igen voltak, s ha akadtak is, hamar tisztáztuk azokat.

Megismerhettük a német tanítást is, és az órák után egyhangú véleményünk az volt, hogy Németországban csak az tud tanulni, aki igazán akar... Ott ugyanis egy óra nem úgy zajlik le, mint nálunk. Míg a mi óráinkon viszonylagos csend és fegyelem van, addig náluk a beszélgetés, az evés, a levélírás is megengedett. Igen meglepődtünk, amikor egy német fiú az óra közepén felállt, és kisétált a teremből, s a tanár meg sem állt a mondókájában. Az iskolalátogatáson kívül részt vettünk sok kiránduláson is. Voltunk Heidelbergben, Mainzban és a frankfurti repülőtéren.

Mindent egybevetve nagyon szép és tartalmas két hetet hagytunk a hátunk mögött. Sok barátság is szövődött, és rájöttünk arra, hogy a német diákok semmiben sem mások, mint mi.

Mészáros Ágnes
2.b

Bad Marienberg

Am Vormittag des 1. Mai standen wir (Margit und ich) ungedulding auf dem Luisenplatz in Darmstadt. Nach den Verwicklungen des vorigen Tages war es beruhigend, die auf uns zukommenden Gyönker, Hajni und Gabi zu sehen. Während wir zum Bus gingen, lernten wir Frau Judit, eine Lehrerin aus Miskolc, an die wir uns in Deutschland mit jedem Problem wenden konnten, kennen.

Eine kurze, zweieinhalbstündige Fahrt lag noch vor uns, und wir waren an unserem Ziel, dem Schülerzeitungsseminar in Bad Marienberg, angekommen. Wir legten schnell unser Gepäck ab und gingen in den Speisesaal. Nach dem Mittagessen hatten wir ein bißchen Zeit, uns in unserem Quartier und in der Gegend umzusehen. Dieser Tag wurde mit Auspacken und Einrichten ausgefüllt. Am Dienstag schloßen wir uns in Gruppen zusammen und sprachen über das Zeitungsschreiben. Am Nachmittag waren die 25 Themen mit dem Hauptthema "Mit Konflikten leben lernen" schon fertig, wir sollten nun wählen. Sobald es möglich war, begannen wir den Artikel zu schreiben. Wir schloßen viele Freundschaften. Zuerst lernten wir die Polen kennen. Mit ihnen unterhielten wir uns halb deutsch, halb englisch und mit Händen und Füßen. Besonders für sie war es eine Kraftprobe, daß sie deutsch reden mußten, aber sie fanden sich zurecht. Die Gesellschaft war gemischt, es waren ungefähr 100 Schüler/innen aus verschiedenen Ländern (Polen, Tschechien, Deutschland und Ungarn) im Alter zwischen 14 und 20 Jahren auf diesem Seminar.

Das Programm des folgenden Tages war sehr vollgestopft. Wir fuhren nach Bonn und standen einen 2 x 1,5 Stunden langen Vortrag über die europäische Integration und Union durch. Über dieses Thema kann man sehr viel reden, der Zusammenschluß zwischen den Nationen ist eine schöne Vorstellung, aber auf einmal war es ein bißchen zu viel.

Jeden Tag hatten wir Freizeit. Wir gingen spazieren, sprachen und lachten viel miteinander und natürlich arbeiteten wir auch an der gemeinsamen Zeitung "Wir bauen Europa". In den letzten Tagen tippte, schnitt und klebte jeder seinen eigenen Text. Nach diesen Anstrengungen tat die Ruhe in Hohenburg wohl, wo wir am Donnerstag ein paar Stunden in einem Park verbrachten. Langsam wurden die Artikel fertig, und alle konnten sich an ihrem und dem Werk der anderen ergötzen. Diese Woche, während wir zusammen waren, verrann rasch, und das merkten wir nur in diesem Moment. Ich vermisse, daß die "Kulissengeheimnisse" des Zeitungsschreiben nicht oft zur Sprache kamen, trotzdem war es ein schönes Erlebnis, an diesem Seminar teilzunehmen. Wir hatten die Möglichkeit, neue Gesichter und Landschaften zu sehen, und das kann man nicht jeden Tag tun.

László Zsófia
2.b

Az 1.b Szögeden

Aballagás után meghatottan indultunk el Szeged felé. Robogtunk Szekszárdon át, majd Baján kersztül és miközben a buszsofőr azon ügyeskedett, hogy minnél hamarabb odaérjünk, mi jó hangulattal telve, teli torokból énekeltünk. A buszban vidámság uralkodott. Mikor Szegedre értünk és elfoglaltuk a kollégiumot, meglepődünk. A Kőrösy kollégiumban ugyanis kissé más körülmények uralkodtak, mint itt, szeretett Gyöngünkön. A 14 ágyas hálóban elfoglaltuk helyünket. Ezután elmentünk a belvárosba és sétáltunk a nevezetes épületek között, majd felfedeztük a McDonald'sot és a Burger Kinget. Egy jó évszert után visszaballagtunk a kollégiumba, majd jót beszélgettünk és aludni mentünk. Másnap a "korai" ébresztő hatására mindenkin kábultság vett erőt. Finom reggelit követően felültünk a buszra és elzötyögtünk Ópusztaszerre. Pár osztálykép is készült, amint épp a honfoglalás 1000. évfordulójára épített emlékművet csodáljuk. Itt a parkban sétálgattunk egy ideig, mögnéztük (!) a történelmi emlékeket, érdekességeket. Ellátogattunk a Fűvészkertbe, majd a Vadasparkba. (Egy-két ember érdekes beszélgetőtársra talált a majmok személyében.) Mindezen látványosságok után egy kis esti kiruccanásra indultunk. Voltak, akik a mozit választották, de az osztály másik része jobb szórakozást talált magának ... a sétát. Éjjél tájban fáradtan zuhantunk ágyainkba - sajnos mindenki egyedül (-a szerk.).

Álmunkat semmi sem zavarta meg egészen 8 óráig, mikor néhány osztálytársunk - álmatlanságra hivatkozva - beszélgetni kezdett. A délelőtt hamar eltelt a semmittevéssel, majd délután Szeged központjában tekinthettük meg a Dómot. A délután folyamán izgalmas kártyapartikat folytattunk Sikur Tanárnővel. Ezalatt a többiek Sikur Tanár Úrral társasjátékozhattak, de osztályfőnökünknek csak a második helyet sikerült megszereznie. Majd legközelebb Tanár Úr! Este megint csavarogtunk egyet és ismét megízleltük a McDonald'si sajtburger ízét. Tíz óra fele visszabattyogtunk a kollégiumba, és egy jó viccmeséléssel egybekötött beszélgetés után álomra hajtottuk buksijainkat.

Akedd reggel pakolással telt el, és 9 órakor elhagytuk a szálláshelyet. A délelőtt folyamán még kaptunk egy kis szabadidőt és 11 óra tájban elindultunk régen látott Gyöngünkre. Ennyi volt első 1.b-s osztálykirándulásunk története. Köszönjük Sikur Tanár Úrnak és Joli néninek!!!!!!

Farkas Böbe
1.b

Sport

Az előző sportrovat óta elszállt egy év és ezek a hónapok bizony nem voltak híján a sporteseményeknek. Lássunk hozzá! Talán tudok egy-két dolgot és eseményt mondani, amelyek megérdemlik, hogy tudjatok róluk.

Kezdeném talán az atlétikával:

Néhány gyönki diák pár héttel ezelőtt két kellemes délutánt töltött a szekszárdi Pollack-pályán. Nem csak villogtak a szögesekben, elértek néhány szép eredményt is. Szabó Szilvi második (73 sec.) lett 400 méteren (Nem is rossz teljesítmény egy kosarastól! -a szerk.). Ugyanebben a számban a fiuknál Palásti Gyuri a bronzérmes (56 sec.) szerezte meg. Az idei igen fiatal 4x100-as váltó a harmadik helyet érte el. A váltó tagjai: Decsi Péter, Vaskó Péter, Fonyódi Péter, Palásti Gyuri. A 4x400-as váltóban is indult négy legény. Név szerint: Vaskó Peti, Csókás Norbert, Kiss Milán, Palásti Gyuri. Hatodikak lettek és rendesen kifutották magukat.

Gratulálunk mindnyájuknak!

Az eddig kissé háttérbe szoruló kosárlabda is lábakra kapott sulinkban. A lányok hatalmas lelkesedéssel keztek el edzeni és mit ad Isten, továbbjutottak a megyei döntőre, miután Bonyhádot lesöpörték a pályáról (Na ez azért túlzás volt!). Érdekes megjegyezni, hogy az idei kézilabdaeredmények sem jobbak a lányoknál, mint a kosáreredmények. Talán át kellene nyergelni? Neeem! Lehet egyszerre mindkettőt. Dombóváron egy hétvégén kollégiumok közötti kosárbajnokságot rendeztek. A lány és fiú csapat összetettben együtt az előkelő második helyet szerezte meg.

Ha már kollégiumi bajnokságokról esik szó, nem hagyhatom ki a focit sem, mely itt zajlott nálunk és ahol szintén becsületesen, a vendéglátókhöz illően helyálltak (2. hely) az "aranylábú ifjak". Sajnos az osztályok közötti bajnokságot a tél beállta miatt nem tudtuk befejezni, de ami késik nem múlik, jövőre is lesz tanév és jó idő.

Pontosan erre gondolhattak, ezzel vigasztalhatták saját magukat a kézis fiúk a bajnokság területi fordulója után. Két szerencséthez leányzó kísért bennünket, a csapatot Pécsre.

Csilla így látta a történeteket:

Ne csüggedjétek!

Kedd délután fél három van. Lassan szállingóznak a fiúk a tornacsarnok felé. Negyed óra múlva kezdődik az edzés. Futás, labdajáratás, technikai gyakorlatok, lábmunka...

Fél öt, és a srákok holtfáradtan indulnak zuhanyozni. Igen, ez így ment hónapokon keresztül, s legkeményebben február tizenegyediké óta, mikor is csapatunk megnyerte a megyei bajnokságot (53-as gólkülönbség!!!).

S most itt ülök Pécsen, a Széchenyi csarnokban, izzad a tenyerem, remeg a lábam, mert kiderült, hogy megóvták a meccsüket. Egy sikeres mérkőzés Barcs ellen, a második meccsüket most kezdték el, de sajnos segíteni már nem lehet. Akármilyen eredményt érnek is el, az országos nyolc közé jutás már lehetetlen. Igen, mert megóvták egy meccset. Miért? Mert nyertek Barcs ellen, s a diákigazóványukból hiányzott egy pecsét - az iskola jóváhagyása- és a születési dátum. Mikor megtudták, egy könnyesepp ott csillogott mindnyájuk szemében. Ezért készültek, edzettek ennyit?! Emberi mulasztás volt, de hibáztatni nem szabad senkit. Csak egy pecsét, és ott lehetnének az országoson.

Egy kedves gesztus Palásti apukától, aki felajánlotta, hogy elmegy Gyönkre, s megteszi a kellő intézkedéseket. Nem. Már késő. Ahogy most elnézem őket, arcukon ott a csalódás, és nem az igazi az sem, ahogyan játszanak. Valahogy megtörttek, de ezek nem ők. Nem, fiúk adjátok magatokat, gyerünk! Hogy mi lesz a meccs eredménye, még nem tudhatom. Csak azt tudom, hogy sajnálom őket, mert akartak és küzdöttek. Farkas Tanár Úr sem az igazi, nem kiabál torka szakadtából, ahogy ezt tőle megszokhattuk.

De ne csüggedjetek! -tudom, hogy ezt könnyű ilyenkor mondani, de mi mást tehetnék?! -ott a jövő év, amikor ugyanennyi, sőt több eséllyel indulhattok. Mi bízunk bennetek, csak akarni kell!

Gondolom mindenki ismeri a csapatot, de úgy gondolom, tartozom annyival, hogy felsoroljam a neveket: Andraschek Kornél, Csókás Norbert, Fonyódi Péter, Gáspár Gergő, Halász Roland, Kapitány Árpád, Kiss Milán, Kovacsik Gábor, Palásti Gyuri, Pálincás Zoli, Pósa László, Tóth Balázs, Tóth Roland, Ulbert Péter, Weisz Gábor.

Edző: Farkas Attila.

(a második féldőre összeszedték magukat-a szerk.)

Schlichter Csilla

2.b

Ezeket a sorokat azt hiszem igazán nem kell kommentálni, magukért beszélnek.

A lányoknak ebben az évben nem sikerültek úgy a dolgok, mint tavaly. A megyei döntő vereségei fájtak és nem csak nekik, hanem mindazoknak, akiket az iskolában egy kicsit is érdekel a sportélet.

Lányok! Ne adjátok fel! A sport nem csak győzelem, vagy vereség!

Talán egy kicsit az érzelmeik felé kanyarodtak az idej sporthírek, de ez talán némiképp kifejezi, mennyit is jelent itt Gyönkön ez az időöltés.

Minden kézilabdás, kosaras, és a többi sportoló gyönki diák nevében szeretném megköszönni azon emberek és vállalatok támogatását, akik az idej évben anyagi és erkölcsi segítséget nyújtottak sportkörünk működéséhez. Név szerint: Horváth Pisti, Maci (csak vebédeltünk, semmi több-a szerk.), Tolnatej Rt., Palásti József, Kiss Ottó, Bárdos Tanár Úr, Sikur Tanár Úr és persze külön köszönet jár az iskolavezetésnek és az egész tanári karnak, valamint két testnevelőtanárunknak és egyben edzőinknek, Tuba Tanár Úrnak és Farkas Tanár Úrnak.

Most is csak azzal búcsúzhatom:

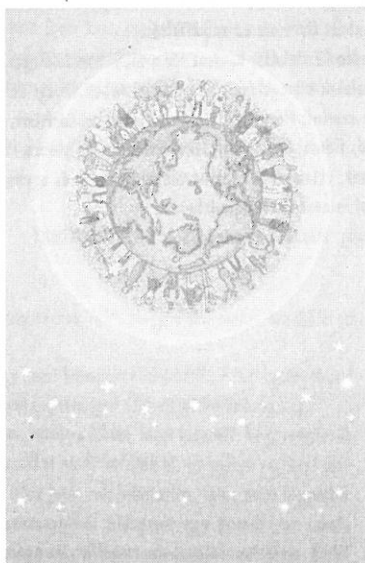
Mindig, mindenkor, mindenhol: **HAJRÁ GYÖNKI!**

Fonyódi Péter

2.b

Tartalomjegyzék

Impresszum	2	Aranyköpések II.	60
Már megint	3	Volt egyszer egy zenekar	61
Ami fontos, azt nem lehet látni	4	Lessz visszaút?	63
Mit Handball durch Europa	6	A szerelem istennője Gyöngön	64
Disztichon	7	Isteni vígjáték	65
Miért jobb az uborka a férfiaknál?	8	Megint búcsúznak	67
Szerelem	9	Gyöng visszavár	69
Az eltemetett város	10	Tovább már nem bírom	72
Menekülés	11	Kollégiumi és gimnáziumi életképek	73
Lovaglőlecke	16	Zsuzsa néni	74
Még hosszú az út	19	Riport a Tolnai-díjasokkal	76
Bis wann	20	Drog - avagy melyiket választod?	78
Szemfüles'95	22	Egy remete búcsúja	78
Egy kis időhúzás	24	Beatles	79
Miért jobb a sör a nőknél	26	Aranyköpések III.	80
Meglapult, mert	27	Évkönyv (+ 20 bonus oldal)	81
Egy zajos szokás	28		
Miért?	29		
Das Saxophon	30		
Gólya hozza	31		
Pogány szeretők utolsó éjszakája	32		
Der Gegensatz zwischen A und B Klassen	33		
Sírig tartds a pofád!	34		
Anyák napja, Gyermeknap, Pedagógusnap.	35		
Der Weltbummler	38		
Graffiti	40		
Atomfegyverek	42		
Aranyköpések I.	46		
An einer ungarischen Schule	47		
Végzetes múlt.	48		
Dávid Krisztina versei	52		
Lovak	53		
Die bilinguale Schule	54		
Drága testvérem	56		
Fogd meg a kezem	57		
Als Gastlehrer	58		

A circular hole is cut into a piece of crumpled, light-colored paper. The paper is heavily textured with numerous folds and creases. In the center of the hole, a rectangular sign with a thin black border is visible. The sign contains the words "THE END" in a bold, black, sans-serif font. The background behind the paper is a light, textured blue color.

THE END